

Semmi sem az, aminek látszik!

Novellagyűjtemény

A. K. András

Semmi sem az, aminek látszik!

Novellagyűjtemény

A. K. András

© A. K. András
Semmi sem az, aminek látszik!
2024

Támogatóink
MKMT Kft.

ISBN 978-615-82275-7-5

Lektorálta és szerkesztette
Lukács Györgyi

A kiadványt támogatta

VANDAL

VANDAL, a minőségi ruházat
<https://vandal-style.com/>

Tervezte és kivitelezte
Földes Andor e.v
andor53@gmail.com

A szökés

Életfogytiglant kapott. Nem panaszkodik. Jogosan rótt ki reá a bíróság. Bűnt követett el. Mit érez még? Semmit, talán elégedettséget. Megölte azt a mocskot, most se tenne mást, ha a kezei közé kerülne. Kifejezetten élvezte, amikor annak fejét izmos karjával, azt satuként felhasználva, kitekerte a nyakát. Nagyon, de nagyon lassan forgatva érezte, az már nem megy tovább. Áldozata üvöltött a fájdalomtól, majd az első roppanás után hörgésbe csapott át halálsikolya. Kiélvezte minden má-

sodpercét! Addig tekerte áldozata fejét, amíg teljesen körbe nem ért, esélyt se adva a túlélés lehetőségének. Amikor az élettelen test huppant a padlón, határtalan boldogságot érzett. Ahogy koppant a kitekert fej a betonon, szívéről mázsás súly került le. Büszke volt magára, hogy rendezte a számlát. Aznap négy embert ölt meg, tizenhatot küldött kórházba. Az újságok úgy emlegették: a kőfaragó terminátor. Templomok felújításánál dolgozott, mint kőfaragó mester, legalábbis harminchét éves koráig.

Az örök, mind az öten, magabiztosan mentek a háromszázhuszonhármass fogolyért. Hat éve minden nap megteszik ezt az utat vele. Nyugodt, kiegyensúlyozott emberként ismerik. Hálások is érte, mert mindegyiküknél egy fejjel nagyobb, csupa izom ketrecharcosra hasonlító, háromszázhuszonhármass fogvatartott, komoly problémákat tudna okozni nekik.

A háromszázhuszonhármass rab éppen a reggeli testedzését fejezte be. Mellkasáig emelve térdeit, végezte a helyben futást. Bőre kipirosodva, légzése szapora. Órei nem siettették, megvárták míg befejezi. Nem kellett sokáig várniuk, pár másodperc múlva kidugta kezeit a kémlelő nyíláson, amit neki nyitottak ki. Kattant rajta a bilincs, mint minden nap, két éve, amióta a börtönkórházban dolgozik beteghordozóként. Szeret ott dolgozni, őt is nagyon kedvelik az alkalmazottak. Ráadásul méretei és testalkata, hihetetlen ereje tökéletesen alkalmassá teszi rá. Csak ott veszik le róla a bilincseket, nem mintha szükség lenne rá, de ugye a szabályzat. Fél éve kezdődött. Akkor hallotta meg először a hangot. Az megparancsolta neki, hogy amúgy is erős testét kezdje el edzeni. Leadni a felszedett pár kilót, tudjon minél magasabbra ugrani. Meg is tett mindent ennek érdekében. A hang elégedett volt. De amit most akar, az nagyon nem tetszik neki. Szöknie kell! Méghozzá ma délelőtt. Félt tőle, mert kedvelte a személyzetet, de még az öröket is. A hang megnyugtatta, senkinek sem esik baja, aki nek nem kell. Senkit sem kell bántania, aki nem érdemli meg.

A háromszázhuszonhármás elítélt nem volt nyugodt, mégis megtette, amit a hang parancsolt neki.

Két és fél órával később vették csak észre a szökést. Alig húsz perc alatt kijutott. A teherautóval, amelyben az ételmaradékot szállították, lezárt kétszázötven literes műanyag hordókban. Abban bújt el. Alig tudta magát behajtogatni, de sikerült. A hordó fedelét, maga tette vissza, és forgatta el belülről. Próbálta öklendezés nélkül kibírni. Amikor fogytán volt a levegője, letekerte a fedelet. Addigra már tizenhat kilométerrel arrébb járt. A hang végig segített neki. Kimászott, félrehajtotta a teherautó ponyváját, és máris szabad volt. Legalábbis így gondolta, de nem! A hang nem engedte. Futni kezdett dél felé, át az erdőn. Öt órán át meg sem állt. A fél éven át tartó, először csak egy, majd kétórás, később napi három, négy, gyakran öt órás erőteljes helyben futás megtette a hatását. Ő nem tudta. De harmincnyolc kilométert tett meg futva. Egy tóhoz jutott, meg akarta kerülni, de a hang nem engedte.

– Siess! Fogy az időnk vészesen! Amúgy is bűzlesz. Ússzd át! Időt is nyerünk vele még.

Parancs volt, nem kérés! Mintha csak a volt feleségét hallotta volna. Nem tetszett neki, de engedelmeskedett. Fáradt volt, viszont úszás közben felfrissült. Izmai kilazultak, lemoshatta magáról a hordó bűzét. A víz nem volt hideg. A tó túloldalán a háromszázhuszonhármás fogoly meg akart pihenni, de a hang nem engedte. Újabb egy óra futás után megállt és elgondolkozott. Miért is engedelmeskedik egy hangnak? De az újra ráparancsolt, és a százkilencvennégy centis, száztíz kilós izomkolosszus engedelmeskedett. A következő pihenőt a hang rendelte el fél órával később.

– Innen kétszáz méterre, lesz egy erdei tisztás. Ott egy faház, az mellett várj! Perceken belül egy terepjáró érkezik. Három férfi és két gyermek fog jönni vele, a kulcsot benne fogják hagyni. Vigyázz, ne vegyenek észre, míg bemennek a

házba! Idáig segítetttem neked, mostantól szabad vagy! Magadra hagylak, te döntesz!

– De ki vagy te? Mit keresel a fejemben? Miért engedelmeskedem neked?

– Tudni fogod, amikor eljön az ideje.

Amikor a házhoz ért elbújt. Valóban egy-két percre rá egy terepjáró érkezett. Három férfi szállt ki belőle. Kirángattak az autóból két bekötözött szemű kislányt. Nem lehettek többek öt-hat évesnél. Elnyelte őket a ház belseje, csend lett. Jó fél óra telhetett el, amikor előmerészkedett a háromszázhuszonhármass számú szökött fegyenc. Vacillált kicsit. Azok a gyerekek, hmmm... nem úgy tűnt önként jöttek volna. Miért, hogy volt a szemük bekötözve? Nem, ez nem az ő ügye! Talán születésnapjuk van, és nem láthatják a meglepetést. Az autóban valóban benne volt a kulcs. Ekkor hangoskodásra, kiabálásra lett figyelmes. Majd mintha egy pofon csattant volna. Az egyik kislány felsírt, míg a másik sikoltozni kezdett.

Válaszúthoz ért a háromszázhuszonhármass számú szökött cellalakó. Elhajt, vagy bemegy. Döntött.

A börtön riasztotta a rendőrséget. Egy négyszeres gyilkos, személyesen a kőfaragó terminátor, aki tizenhat embert küldött kórházba, megszökött. Harminc kilométeres körben lezártak minden utat, lehetőséget. Kutyákkal és helikopterekkel is keresték. Közben ment a felhívás, fokozottan veszélyes elítélt! Ne próbálkozzanak megállítani. Ha meglátják, azonnal értesítsék a rendőrséget. A szökés felfedezése után négy órával kiterjesztették a keresést hatvan kilométeres körzetben. Nem is sejtve semmit sem, az alig négy kilométerre lezajló drámáról. Aminek a háromszázhuszonhármass fogoly a részévé vált.

Az öreg faház ajtaja tokjával együtt szakadt be. Ott még két métert tolva maga előtt a port, ami a majd százéves eresztékekben volt megülve. Kirobbantva onnét a beszáradt százéves mohát, és az épp többéves álmukat alvó szű bogarakat is. Telibe találva az éppen az egyik kislány ujját levágni készülő nagyda-

rab férfit. A porfelhőből egy hatalmas, negyvenhatos bakancs körvonalai jelentek meg, a hozzá tartozó még nagyobb emberi torzóhoz. Ő volt az, a háromszázhuszonhármasszámú fegyenc. Arca eltorzulva dühétől és a minden erejét beleadott rúgástól. Az ajtó eldőlt, a meglepett nagydarab férfivel együtt. Az egyik, aki lefogta a kislányt nekiugrott, vesztére. Mert a háromszázhuszonhármasszámú dühösen száguldó ökke telibe trafálta arcát, ami úgy durrant szét mintha csak egy görögdiunye lett volna. Mivel előre mozdult, de arca ellenkező irányba haladt az őt betérítő ököl hatására engedelmesen, a fizika győzött. A test követve az erő-ellenő eredőjét, elfeküdt a levegőben. Miközben a tag nyaka halk reccsenéssel eltört. S mivel ott nem maradhatott, nemes egyszerűséggel a földre hullt. A másik épp egy vadászpuskát markolt meg, amikor a rendkívül felbőszült izomember másik keze nyakon ragadta, és szinte kirántotta a cipőjéből. Az a puskát el nem eresztve, vette fel az ívet a levegőben. Megállva a zeniten, lefele rántotta két erős kar. Egy felfelé haladó vaskos térd törte ketté derékban az embert puskástól, mint egy faágat. Az élettelenül hullt a deszkapadlóra. A küzdelem véget ért! Az óriás, legalábbis a gyermekek szemszögéből, térdre esett, a gyermekek felé kitárta hatalmas karjait. Azok megszeppenve, de odamentek hozzá. Átölelve a gyermekeket zokogni kezdett. Felszakadtak hét éve saját maga elől is elrejtett sebei. Könnyei áztatták a gyermekek illatos haját. Akkor megmozdult a vastag faajtó. Kimászott alóla és felállt a nagydarab fickó, egy pisztollyal a kezében. A háromszázhuszonhármasszámú is felállt, a gyerekek a lába mögé bújtak el. Látta, ez veszített helyzet. A tag tőle alig két méterre, kezében fegyver. Az elvigyorodott, tudva, hogy nyert. Pedig nem! A háromszázhuszonhármasszámú megint döntött. Tudta, ebbe mindketten belehalnak majd, de talán, talán a hang segíteni fog a gyerekeknek! Felkészült az ugrásra, amivel a kandallóba löki magukat. Ő biztosan golyót kap, de az ipse sem fogja túlélni, mert a kandalló keretvasai elvágzik azt, amire addigra ő már nem lesz képes. Így lesz a gyerekeknek esélye túlélni. Mielőtt

mozdulhatott volna, a helyiségben enyhe szellő libbent, majd erősödve felverte a padlón lévő port. Kisebb portölcsért kavarva a szobában, amely hamarosan ember magasságúra nőtt, amiből egy angyal lépett ki, tűzpiros ruhában. Megszólalt a hang újra, de most a tűzvörös ruhás, hófehér szárnyas gyönyörű nő szájából, tisztán és jól hallhatóan a háromszázhuszonhármast legnagyobb meglepetésére.

– Tedd le azt a fegyvert kérlek! Legyen vége, vagy meghalsz!

De az csak vigyorgott egy groteszket, a fegyvert előre nyújtva, meghúzta a ravaszt. Épp csak elsült a fegyver, de az angyal szárnya már nyitva volt. Eltakarva, megvédve a háromszázhuszonhármast és a két gyermeket. Szárnyáról a golyó egyszerűen lepattant. Egyetlen csettintésére, a nagydarab ürge nyaka, hangos roppanások kíséretében megfordult teste körül, az holtan esett össze.

A háromszázhuszonhármast már felkészült a halálra, elfogadta sorsát. Bűnös a lelke, mert a parancsolatokat megszegte, ölt. Akkor is anno, és most újra. Pedig megfogadta, soha többé nem emel kezét senkire. Az angyal becsukja szárnyait és így szól: – Visszakapod a neved azonnal, mert kiérdemelted. Mától lesz a te neved: János. Jelentése: Isten kegyelme, Isten kegyelmes. Bűnöd a mennyben megváltatott. Nem azért, mert engedelmeskedtél parancsaimnak, hanem mert szabad akaratodból mondtál le a szabadságodról, az életedről, csak hogy megmenthesd őket – mutatott a gyermekek felé. Ha másképp döntesz, ők ma meghalnak, és te szabad leszel. Most ők élnek, és te visszamész a börtönbe, önként.

János megkönnyebbülten bólintott.

– Úgy legyen! – egy csókot lehelt a gyermekek felé. A felejtés csókját, míg János a kezét nyújtja felé. – Add a kezéd kérlek. – János felé nyújtja hatalmas kezét, épp csak megérintve az angyal kecses ujjait. Szinte azonnal elmúlt lelke fájdalma, melynek sajkása hozzáért az elmúlt hét évben. Az angyali érintés meggyógyította évek óta vérző lelkét.

János kivezette a két gyermeket, akik a kezét fogva mellette sétáltak az autóig. Nem emlékeztek semmire sem. Meg kellett görnyednie az apróságokhoz. Óvatosan bekötötte őket, majd elindult a legközelebbi városba, a legközelebbi rendőrszere. Nem is kellett sokat autóznia, hamar odaért. Legnagyobb meglepetésére csak egy idősödő főtörzsőrmester volt bent. János bevitte a két gyermeket, és köszöntek. Az visszaköszönt.

– Maguknak is jó napot kívánok. Ha nem fontos, jobb, ha máskor jönnek vissza. Mert egyedül vagyok. Mindenkit kirendeltek.

– Sajnos ez nem ér rá. Ezt a két gyermeket valószínűleg elrabolhatták, meg akarták őket ölni. De rajtuk ütöttem. Most van három halott az erdei házban, innen három kilométerre. Ja igen, majdnem elfelejtettem. Én vagyok az a szökött fegyenc, akit keresnek. A kőfaragó vagyok. Kérem vegyen őrizetbe.

A nyomozók, a kihallgató szoba melletti helyiségben beszélgetnek. Az egyik épp csak most érkezett.

– Mindig ugyanazt mondja. Bárhogyan is próbálják megzavarni keresztkérdésekkel. Ráadásul önként vállalta a hazugságvizsgálatot is.

– Gondolod igazat beszél?

– Nem, biztos vagyok benne, hogy nem. De nem is hazudik.

– Akkor mégis, ez hogyan lehetséges?

– Olvastad az aktáját?

– Igen. Két bűnbanda összecsapásánál meghalt a felesége és a két lánya.

– Igen. A lányai pont annyi idősök voltak, mint a két elrabolt kislány, akiket megmentett.

– Mire gondolsz?

– Akkor, a bandavezérnek egyszerően kitekerte a nyakát, miután átverekedte magát a magánhadseregén, hogy megtorolja veszteségét és enyhíthessen gyászán.

– Szerinted megint ott volt fejben?

– Igen. Szerintem újraélte a tragédiáját. Nem volt itt semmiféle hang sem. Sem vörös ruhás angyal. A gyerekek sem emlékeznek semmi ilyesmire. Egyszerűen csak megszökött. Elborította az agyát a köd. Mindenkit megölt, aki a gyerekekre veszélyt jelentett.

– Pedig szeretnék hinni neki!

– Én is, de a mi munkánk nem erről szól.

– Szerinted kivégzik?

– Nézd, mik a tények? Hét embert megölt. Akkora, mint egy hegyi oroszlán, ereje egy mammuté! Soha nem lehet emberek közé engedni. Nagyon csodálkoznék rajta, ha nem kerülne villamosszékre!

Ám nem került oda. A bíróság szándékos emberölésért háromszoros életfogytiglanra ítélte. Visszaszállították a fegyházba, ahol is magánzárkát kapott. Fél év múlva, a kormányzó közbenjárására és erős polgári nyomásra, kikerült a magánzárkából. Igen, polgári nyomásra, mert a kihallgatási jegyzőkönyvek és a szökésének a körülményei, valamint az a tény, miszerint önként adta fel magát a sértetlen, általa megmentett gyermekekkel enyhített fogvatartásának körülményein. Azonban legnagyobb elővigyázatosság ellenére is nyilvánosságra került az ügy minden részlete! Hamarosan egy tévé stáb kért, és segítséggel kapott is engedélyt a háromszázhuszonhármas elítélttel egy interjú forgatására. A riport végén megkérdezték őt, ha lehetne egy kívánsága, mit kívánna? Azt felelte, hogy jogosan vagyok ott, ahol. Megérdemelten ítélték el. Mégis, ha lehetne egy kívánságom, csak annyit kérnék, hadd mehessek vissza a börtönkórházba dolgozni, az angyaltól kapott nevemmel.

A hétszeres gyilkos a közösség nyomására visszakerülhetett a börtönkórházba, mint betegszállító.

Kilenc állig felfegyverzett őr ment a háromszázhuszonhármasért. Kinyílt a kémlelőablak, az elítéltt kidugta a kezét. Megbilincseltek, majd a bokáit és a derekát is.

Miközben vitték, kísérték, azon gondolkodott mi lesz most

vele? Amikor ráfordultak a kórház folyosójára megvillant előtte egy reménysugár. Talán kap még egy esélyt? Várta a hangot, de az nem jött. Magányosnak érezte magát a hang nélkül. Testét karbantartotta, hátha megint feladatot kap. De a hang többé nem jelentkezett. Egyenesen a főorvos irodájába vitték. Leültették, körbevették a pribékek. Alig fértek el mind a helyiségben.

Akkor János meghallotta a hangot.

A főorvos asszony alig fél éve vette át elődje hivatalát a börtön rabkórházában. Most egyáltalán nem hiányzott neki ez a hajcihő. Nem tetszett neki ez a helyzet. Viszont a kormányzó kérése, már-már követelése egyértelmű volt. A háromszáz-huszonhármast rabot fel kell vennie az osztályára, mint beteghordozót. Most épp oda tartott, az irodájában várja már az az elítélt.

János arcából kifutott a vér. Szerencséjére leültették. A hang ismét itt van. De most nem a fejében. Inkább mintha a folyosóról szűrődne be. Akkor belépett az angyal maga. Most nem vörös ruhában volt, szárnyai sem voltak. Viszont sztetoszkópja és orvosi köpenye igen.

– Nos! – kezdte a főorvos asszony. – Úgy informáltak, szeretne ismét itt dolgozni. – János bólintott és nagyon halkán válaszolt.

– Az isten szerelmére, vegyék már le róla a bilincseket! Így nem lehet megbeszélést tartani!

– De a parancs értelmében...

– A parancs értelmében itt fog dolgozni, mint betegszállító. Mégis hogyan gondolták, bilincsben? Maguk meg majd kíséretik?

– Mégis mit tehetnénk mi, főorvos asszony?

– Mondjuk kimehetnének, miután levették a bilincseket!

– Biztos benne hölgyem?

– Abszolút! Kedves János, lesz magával probléma?

– Nem, főorvos asszony. Nem lesz.

Újabb fél év telt el. János mindennap a rabkórházban dolgozott, amikor is megkapta az első csomagját. Először nem értette, hiszen nem maradt senkije. Aztán amikor kibontotta, könnyeivel küszködött. Ennyi ideig tartott, míg az általa megmentett kislányok ajándékát megkaphatta. Egy szétnyűtt macit és megfoslott, de ránézésre napi használatban tartott plüss pónilovat. Két fényképpel, és két, a gyermekek által készített rajzzal. Amire anyukájuk írta rá: „Köszönjük”.

Kék kis virág

A fogságban című kisregény levezető novellája

Tandara, az angyal megkapta újabb küldetését. Ugyanattól, akitől valamikor a nevét és életét is. Újra elindult hát, mint már annyiszor. Eonok óta teszi a dolgát. Nem kérdez, nem ítélkezik. Az éterben a gondolat sebességével közlekedik. Az idő számára is létező dolog, csak másképp. Annyi, de annyi életet vett már el, hogy fel se tűnik neki az a tény, ezt ő teszi

valaki mással, aki szintén Isten egy teremtménye. Nem, nem zaklatja fel a dolog. A Multiverzumot Isten azért alkotta olyanak, amilyen, hogy béke legyen benne. Ugyanakkor fejlődhessen. A halál, ami ugyan csak illúzió, ennek a fejlődésnek a szerves részét képezi. Számptalan módon jelent meg az élet ezekben a hatalmas, de mégis relatíve zárt rendszerekben. Olyan helyeken is gyökeret verve, ahol ez teljesen elképzelhetetlennek tűnik. Mind megjelenésében, mind formájában elképesztő az a találékonyság, amivel a lét, a létezés utat tör magának. Odaát, Tandara csak egy energiagóc. Nincs teste, nincs neme, nincs kivetülése. Nem izzad, nem lesz éhes, nem érez fájdalmat. Ugyanakkor vannak érzelmei. Legalábbis eddig így tudta. Odaát, az éterben őmaga a tiszta energia. Amikor kilép onnan, elhagyva az étert, muszáj testet öltenie. Ilyenkor sebezhetővé válik. De nem fizikai értelemben. Angyali lénye sérthetetlenül teszi, legyen bármilyen kivetülése is a valóságban. Manifesztálódjon akár férfiúi, akár női vagy épp egy gyermek alakjában. Ez szó szerint értendő. Ha kell fortyogó lábában sétál, vagy pusztá kézzel semmisít meg egy egész armadát, hadsereget. Teheti, mert ő Isten egyik angyala. A féltelmet nem ismeri, mint ahogyan a fájdalmat sem. Mindig más és más formában jelenik meg, attól függően, hová tart, kihez és mi célból. Nagyon sok Univerzumban, és még több világban járt már. De még annál is több civilizációval ismerkedett meg hivatása, teendői közben. Vannak fejletlen, primitív és igen előrehaladott társadalmak is. Ugyan, ez utóbbiak ritkábban fordulnak elő, de vannak. Ők, mármint az utóbbiak azok, akik már-már istent játszva léteznek. Felülemelkedve a dogmákon és az előítéleteken. Technikai fejlettségükre támaszkodva egyengetik a még fejlődő létformákat. Amolyan modern Jézusként. Ez utóbbi esemény számos helyen megtalálható univerzum szerte, a Multiverzumban. Mármint a kapcsolat a két eltérő fejlettségi fokkal rendelkező civilizáció közt. Mégsem tudnak a szuper fejlett fajok egymásról. Ennek

egyik oka, az elbizakodottság. Csak azért, mert képesek utazni egyik galaxisból a másikba. Vagy netalán átugorhatják az univerzumokat elválasztó vékony határvonalakat. Ne adj' isten az idő vonalán is rést tudnak ütni. Máris azt hiszik, hogy nincs náluk fejlettebb faj. Az angyal tudta ezt, de nem érdekelte őt. Hisz neki nem voltak ez irányú érzései. Nem gyűlölt, nem utált és nem rajongott semmiért sem. Csak tette a dolgát. Ő közvetlen a Teremtőtől kapja feladatait. Most éppen egy fiatal nő vár rá. Feladata van ott, egy lélek vár begyűjtésre. A lány a Földön, egy brazíliai nagyvárosban él emberként. De már nem sokáig. Már elindult érte. Ez esetben nincs más dolga, mint felvenni a porhüvelyéből a lelket, és útjára bocsájtani az éteren át. Nem neki kell elvennie az életét. Csak átsegíti azt, aki soros. Ott és úgy, ahogy és ahol az meg van írva! Rutinfeladat ez számára. Valahol ez is a feltétlen szeretetről szól.

Elisane Silva majd tíz éve a Rio de Janeiro testületét erősítő, karizmatikus, ugyanakkor elbűvölően kedves főtörzsőrmestere. Családjában az egyetlen, aki rendőrként, rendőrnőként képzelte el a jövőjét. De nem ez az egyetlen, ami miatt kilóg a sorból. Édesapja nem brazíliai. Egy rendkívül kis országból származik. Mindig büszkén beszélt hazájáról. Az egyetlen ország a világon, ami saját magával határos. Elsa, ahogy apja nevezte amíg még élt, gyermekként el sem tudta képzelni ez, hogy lehetséges. Szerette nagyon építészmérnök apukáját, ahogy az édesanyja is. De az élet már csak ilyen, kiszámíthatatlan. Édesapja már nem lehetett ott a diplomaosztó ünnepségen. Sokat mesélt neki a világról, és ami azon túl van. Apja, akiben hívő emberként a szeretet és az igazságérzet határozta meg a világa stabilitását, és amiből sikerült sokat átadnia imádott kislányának, Elsának, sajnos hamar elment. Mint sok egyes családnak, Elsának is több anyanyelve volt. Portugál nagymamájától, spanyol nagypapájától, Brazíliában született édesanyukájától és magyar édesapjától, tökéletesen megtanult

mindhárom nyelven anyanyelvi szinten nemcsak beszélni, de érezni is. Érti, átérzi apja nemzeti tragédiáját, pedig csak egy szó... Trianon. Beleremeg lelke a riói karnevál fényeibe, hangulatába, ritmusába. Igazság érzete mélyen szívéig hatolva követelte a neki kijáró részt a világból. Különös egyvelege lett az eltérő, a már-már ellentétes kultúrák találkozásának. Érdekes egyvelege a sírva vigadó és az átszellemülten az élet ritmusával együtt dobogó, táncoló szívnek. Talán emiatt is lett diplomás rendőrnő. Ennek ellenére nem a karrierista szemlélet ad neki hajtóerőt. Bár igen jó eredményeket ért el tanulmányai során, nem lett sem nyomozó, sem pedig vezető beosztású rendőr. Ehelyett azt csinálhatta, amit mindig is szeretet volna. Gyerekeknek tart oktató és felkészítő órákat a biztonságos közlekedésről. Épp most, egy csoport kis óvodást próbál bevezetni az úton átkelés rejtelseibe. Aki azt hiszi, hogy olyan egyszerű harminc kis kobakot, egyszerre érdeklődésre rávenni, hát az bizony nem is tévedhetne ennél nagyobbab. Elisane Silva ma harmincegy éves. Mint minden délelőtt, ma is az egyik legnagyobb kihívásnak próbál megfelelni. A csöppségek ámulatba ejtésének művészetét egy magasabb szintre emelni. Ma délután ismét eme hatalmas kihívásnak kellett eleget tennie egy helyi óvodában alig négy utcányira az őrstől. Ezért gyalog indult el, na meg azért is, mert gyönyörű az idő. Szinte hívogatta az embert egy kiadós sétára. Így hát ő is ezt választotta. Egyenruhája, hófehér kesztyűje, vöröses fekete copfba font haja, lángholva ragyogott a szikrázó napsütésben. Sportos alakja és csinos, kissé idegen beütésű arca, csillogó vidám élettől sugárzó szemei, ragyogó kisugárzása vonzotta, mint a férfi, mint a suhancok tekintetét. Amikor odaért a zebrához, a lámpa épp váltott, de nem lépett le az útra. Mert valami rendkívüli fura érzése támadt. Mintha valaki figyelné. Ez a valaki, mintha megérintette volna. Mintha egy hajtincse magától életre kelve járná, szabad és rakoncátlan útját. Megdöbbsentette az az ismeretlen ismerős érzés, ami végig bizsergett a gerincén.

Mintha egész életében csak erre várt volna. Körbenézett, de senkit sem látott, akire számíthatott volna. Mígnem a háta mögött, a váratlan zajok lavinaként zúzták össze ezt az idilli látomásokkal tarkított álmképet.

Tandarát meglepetésként érte az az érzelmi zuhatag, az a belső vihar, amit akkor élt át, amikor hozzáért Elzához. Szeretetkontaktba kerülni feladata végrehajtása előtt az adott lélekkel nagyban megkönnyítte teendőit. De most, valami szokatlan, valami számára ismeretlen dolog történt. Ebben a világban szemmel követhetetlen volt. Mozgása, gyorsasága emberfeletti. Mégis néha megérezték jelenlétét. De ez itt és most, teljesen más volt. Eliza egy hajfürtje fellebbent, mintha csak egy szellő mozdította volna meg. A tincs, egy angyali érintést követően vett fel egy másik pozíciót, ennek az érintésnek következményei lettek. Ahogy hozzáért a lányhoz, hirtelen áramütésként csapott át rajta az érzés. Akár egy cunami, sodorta el a biztos talajról a bizonytalanságba. Egy vagyok veled, egész vagyok. De nélküled senki és semmi. Te vagy az, aki elveszett. Akit elvesztettem és akit most megleltem. Eonok óta téged kereslek! Te vagy az, akiért létezem! Tandara érezni kezdte a létezésének értelmét, a lelkét. Melynek hiányzó darabja a lányban volt mindvégig. Melynek nem csak hiányáról, de létezéséről sem tudott. Ekkor meghallotta a zúgó, a mindenségben visszhangzó, világokat megremegtető ketyegést. Tik, tak, tik, tak. Egyre erőteljesebben és hangosabban ketyegve. Tik, tak, tik, tak. Ahogy az óra mutatói lassan a tizenkettesre értek, ahogyan a másodpercmutató közeledett a zenithez. Az utolsó negyedben ütni kezdet mintegy hatalmas harang, amely körbefogja az egész mindenséget. Bím, bam, bím, bam, bím, bam. Ereje minden eddiginél erősebb és áthatóbb volt. Ahogy a képzeletbeli óra másodperc mutatója közelít a tizenketteshez, egyre hangosabban ketyeg. Ereje akár egy száztonnás harangé. Minden másodpercben üt. Bím, bam, bím, bam. Az angyal tudta, hogy döntenie kell. Csupán azzal

nem volt tisztában, mit is vár tőle a teremtmő. Kétségbeesetten próbálta kitalálni. Míg nem tekintete találkozott a lányéval, és szinte azonnal megsemmisült, belehalt, legalábbis így érezte. Bím, bam, bam, bam. A másodpercmutató elérte a zenitét. A döntés meghozattatott.

A férfiak az autóban négyen ültek. Mindegyiküknek automata fegyvere volt. Ezek lelkiismeretfurdalás nélkül csőre töltve, kibiztosítva várták pokoli feladatuk végrehajtását. Fejükön fekete, kivágott sísapka takarta el a kíváncsi szemek elől. A legfiatalabb nem volt még tizenhat éves sem, míg a legidősebb jóval ötven felett járt. Az öreg, de jól karbantartott autót, még az éjjel lopták. Az orosz csoda. A tundrák eme kerek lámpás királya. Hangosan csikorogva előzte ki az egy nálánál jóval korszerűbb, fiatalabb, ámde szabályosan közlekedő négykarikás járművet és semmit sem sejtő sofőrjét. Nem törődve a forgalommal, és az abban okozott káosszal. A kereszteződéshez a forgalommal szemben közeledve a sofőr beletaposott a fékbe. A fehér veszedelem mind a négy kereke blokkolt. Fekete csíkokat maguk után húzva, mintha csak egy vérző, halálos sebet kapott tigris lenne. Kívágódó ajtókkal félkeresztben csúszott be a kereszteződésbe. Elizától alig nyolc méterre lehorgonyozva. Döbbent csend, fehér füst, égett gumi- szag lengte át ezt a szép napot. Az idő lelassult. Fegyveres férfiak ugrottak ki a halál szekereből. Automata puskáikat Elizára irányítva azonnal tüzet nyitottak.

Eliza ösztönösen összerándult, ahogyan a sívító gumik zaja közeledett felé. Nem gondolt semmi rosszra, ahogyan a hang forrását kutatva arrafelé fordult. Bár ösztönei vészjeleket küldve próbálták menekülésre bírni. Kíváncsisága erősebbnek bizonyult a józan eszénél. Csak amikor a szemei elérték a káoszt teremtmő hang forrását, akkor tért vissza józansága. Rutinból rogyasztotta térdeit, és nyúlt automatikusan a fegyveréért. Ez a jól begyakorolt mozdulatsor, olajozottan, rendeltetésszerűen működött. Annyira, hogy nem is figyelt oda rá

mit tesz. Mintha egy lassított felvételt nézne. Minden épp csak mozdult. Mindent tökéletesen látott, értett és felfogott. Bőven volt ideje megfigyelni a tőle balra elrepülő légy lassú, már-már vontatott szárnycsapásait. Az utcán sétáló embereket, akik most szinte mozdulatlanok voltak. A túloldalon babakocsit toló nőt, ahogy épp rácsap a nagyobbik gyermeke kócos fejecskéjére. Vagy a lámpa előtt várakozó apukát, aki a kislánya kezét fogva várja, hogy átmehessen a túloldalra. A kislány kezében olvadó fagylalt. A piros lé végig folyva a csöppnyi praclin, szökik a végtelenbe. A kis vörös fagyí cseppecskék mintha csak lebegnének az erejét vesztett szélben, ellentmondva a fizikának, akár magának Einsteinnek is. Ahogyan a fehér halálhozó, sátáni terhével becsúszott lassan a horizontra, látóterébe. Annak közepére, addigra Elisa fegyvere kezében már járta halálos útját, határozottan kattant a biztosító szeg. Szabad utat engedve a gyilkolásnak. Elisa tudta, már elkésett. Nem akarta feladni. Ismét bevillantak a képek, ahogy sétálnak az emberek, a szőke kisiú, a nyakleves az édesanyától, a babakocsi ringása, a kislány mosolya, a légy szárnya és a fagyicseppek ahogyan lassan aláhullnak. Ekkor ujjá ellazult a ravaszon eldöntve a dilemmát. Atyám, legyen meg a te akaratod. Lelkét elöntötte a megbékélés, a nyugalom és a határtalan boldogság. Történjen bármi, ez a fegyver ma nem fog elsülni, halált nem oszt. Se bűnös, se ártatlan ma itt nem hal meg. Megbékélt a tudattal. Bevégeztetett. Megméretetett és könnyűnek nem találta. Nem bukott el. Akkor meglátta őt, az angyalt, ahogy tőle nem messze áll, és őt figyeli. Szeméből a meglepetést azonnal kiolvasta. Értetlenül nézett Elizára, mint aki nem érti. Mint ahogyan nem is értette. Hisz a lány egyértelműen látja őt. Azok a szemek, az a tekintet. Majd sétálva elindult felé. Világosszürke, már-már vajszerű földig érő esőkabátja ragyogott, mintha saját energiája lenne. Keresztül a káoszon, mint akinek semmi köze nincs hozzá. Úgy tűnt, rá nem vonatkoznak a fizika törvényei. Ekkor eldördül-

tek az első lövések. Négy gépkarabély ugatása zakatolva darálta halálos dalát, csak neki. Hogy sátáni terhüket kiadva magukból szétszaggassák fiatal romlatlan testét. Az angyal felé közeledett. A kilótt lövedékek már nem álltak meg. Kegyetlen pályájukat Elisa teste keresztezte. Az angyal döntött. Kinyújtotta kezét, hogy a kétszeres hangsebességgel haladó fémdarabokat, amelyek az ő sebességéhez képest csak vánszorgó csigaként araszoltak. Gonosz céljukat elérni akarván, egyszerűen csak megállítsa.

Tandara, a teremő angyala, aki Eonok óta szolgálja az Urat, döntött. Döntését befolyásolta a lány is, aki nemcsak vonzotta őt, mint egy mágnes a vasat, hanem, aki látta is. Áttörve az idősíkon, aki emberasszonyként látott egy angyalt túllépve valamennyi korlátot. Nem, nem engedi, hogy baja essék! Elinult hát, hogy ellentmondjon a teremőjének, hogy megváltoztassa a lány sorsát. Odasétált a repülő fémdarabokhoz, kinyújtott kézzel elkapta a legelsőt. Legnagyobb megdöbbenésére az nem állt meg! Sőt, tenyere vérbe borult, bőre felhasadt. Éles fájdalom hatolt elméje olyan részeibe is, ahol azt még nem tapasztalhatta. Az addig általa uralt idő kezdett kiszabadulni. Elkezdte elveszteni felette a kontrollt. Minden fokozatosan gyorsult. Ekkor megértette. Ellent mondott az Úrnak cselekedeteivel. Így elveszti fokozatosan jogát arra is, hogy az legyen, aki volt. Angyal. Márpedig, ha nem marad angyal, akkor nem lesz ura a természet erőinek. A természet felettinek és az időnek. Megértette, nem lesz ura a halálnak sem. De valami új is érkezett. Ott legbelül a mellkasában, megdobbant valami. Valami új, ami korábban nem volt ott. Ez Isten igazsága. Ha elvesz, akkor ad is. Ha ad, akkor el is vesz! Tandara villámgyorsan átgondolta lehetőségeit. Még visszakozhat, ismét az lesz, aki volt. De akkor a lány meghal. Ez elviselhetetlen fájdalom volt számára. Ott fájt bent a mellkasában. Ez az új ismeretlen, de igen kellemes és izgalmas dolog, ami most dobbanásokkal jelezte, valami elkezdődött.

Utolsó természetfeletti erejét felhasználva, a lány elé ugrott, kitárva a legtisztább hó, fehér ragyogásával átitatott szárnyait. Izmos erős karjait. Mormolva imádkozni kezdett. Magába szívta valamennyi halálos fémdarabot. Egyet sem elengedve, mint megannyi testébe fúródott lándzsa, mindet megállítva.

Rio de Janeiro nem ismeri a terrorizmust közvetlen közelről. Persze, ki ne hallott volna már róla. De az tulajdonképpen nem létező dolog volt a Jézus szobor árnyékában. Dél-Amerikában, Brazíliában ugyanúgy volt szervezet bűnözés és korrupció, mint minden nagyvárosban. De mégis, valahogy átszővi a vallásosság. Ez alkalommal nem így volt. Gábel, Lukas, Matheus és Rodriguez második napja fent voltak. Felipét gyászolták alkohollal és kábítószerrel. Felipe, a bandavezér, Rodriguez legkisebb, élő öccse volt. Egy fegyveres rablás során lelőtték. Egy rendőr lőtte le. Annak idején édesanyja bízta rá öccsét a halálos ágyánál. Hat testvéréből őt még gyermekkorában meghalt. Apját nem is ismerhette. Csak Felipe maradt neki. Édesanyja megeskette Jézus Krisztusra, hogy vigyázz rá. Nem engedi bajba kerülni. Ez nem is bizonyult olyan egyszerű feladatnak. Felipe meghalt, és lélekben Rodriguez is. Most, hogy a mámmal telített kábulatából kifelé tartva kezd a kép tisztulni. Vért akart látni. Rendőrvért. Sokat. Mindegy kiét, ha egyenruhát visel. Hajnalban a drogoktól és az alkoholtól kótyagos fejjel, loptak egy autót. Nem volt válogatás, az elsőt feltörték, ami az útjukba esett. Majd elindultak az üres városba áldozatot keresni. Reggel negyed nyolcig bolyongtak. De egy egyenruhás emberrel se találkoztak, egy postást kivéve. A postásokkal Rodrigueznek nem volt terve. Így a nyugdíjazását aznap ünneplő, több mint negyven éve az utcákat járó közalkalmazott hazatérhetett a családja körébe az utolsó műszakja után. Rótták a köröket a városban, és közben egyre jobban kitisztult a fejük. De a dühe nem csillapodott. Az elkeseredés, a büntudat, a gyász és a keserűség táplálta tomboló tüzeit. Míg nem látták meg a feltűnően csinos, deko-

ratív rendőrnőt. Makulátlannal tiszta, kifogástalan egyenruhája, hófehér kesztyűje szikrázott a reggeli nap fényében. Rodriguez nem habozott. Azonnal oda kormányozta az öreg lopott Ladát. Még csúsztak a blokkoló kerekek, de már a kivágódó ajtókkal küzdve, vették célba az AK-negyvenhetesekkel a nőt. Az azonnal reagált, térdeit berogyasztva már felfelé emelte pisztolyát. Egyenesen Rodriguez felé. Tudta, elsőként fog meghalni. De nem félt. Várta a halált, kívánta azt. Szabadulni akart a kínoktól, amelyek a lelkét gyötörték. Tudta, hogy ma meg fog történni. Nem ismert más utat, csak az erőszakét. Aki az erősebb, az marad életben. Ezt jól megtanulta. Három hűgát és két öccsét temették el, míg felnött. A dühe, a bosszúvágó és a félelem erővel töltötte fel. Elhomályosítva elméjét, annak elemi tisztaságát. Elsőként húzta meg a ravaszt. Amikor a fegyver elsült, már azonnal megbánta. Vissza akarta csinálni! De már késő. Nem akarta elpusztítani ezt a gyönyörű lényt, akivel farkasszemet néz. Ujja még sem tudta elengedni a fegyver elsütő billentyűjét. Elméje visított a fájdalomtól, nem akarta azt, ami megtörtént. Csodáért imádkozott, könyörgött Istennek. Segítsen helyrehozni a helyrehozhatatlant. Ekkor megtörtént a csoda! Az idő lelassult. Mintegy varázssütésre a lány előtt a levegő remegni kezdett. Ragyogó fehér és szürke, csillogó füst gomolygott elő a semmiből. Egy majd kétméteres férfit formázva, majd azzá válva! A férfi tengerzöld szeme szigorúan tekintett rá. A hatalmas, izmos atlétaszerű ember hirtelen kitárta szárnyait. Uram, irgalmazz! Imám meghallgattatott. Egy angyal szállt alá az égből. De a gépfegyverek nem hallgattak el. Erőnek erejével próbálta elengedni a fegyvert. Keze egyszerűen nem engedelmeskedett neki. Az angyal tekintete elszánt, vállig érő szőke göndör fürtjei ragyogva úsztak a reszkető levegőben. A golyók egymás után csapódtak testébe, hatalmas vörös krátereket robbantva ki belőle. De ő meg sem rezdült tőlük. Nem mozdult, nem hátrált. Mintha őmaga gránitból lenne. Meg sem szólalt, csak tűrte a lövése-

ket, felfogta mind. Bárhol is találta el, abból patakokban ömlött a vér. Majd hat méteres hófehér szárnyait vörös, tenyérszerű sebek borították. Minden becsapódás újabb és újabb tenyérszerű vértől csepegtető krátert hagyott maga után. Fájdalmát emberi ésszel fel nem lehet fogni. De kitartott. Meg sem rezdült az újabb és újabb becsapódó gyilkos nyilaktól. A betonra festett zebra fehér csíkjaival, felfoghatatlan mennyiségű vér borította. Mintha nem is egy testből származna. Ami igaz is volt. Mindazok vért el kellett vesztítenie, akik ma itt meghaltak volna, ha nem lép közbe. Ez Isten igazsága. Ha ad, akkor elvesz. Ha elvesz, akkor ad. Mind a négyen addig tüzeltek, amik a táruk ki nem ürültek. Amikor a fegyverek elhallgattak, a csend szinte belehasított a levegőbe. Az angyal minden egyes golyót felfogott. Egyet sem eresztett át magán, megmentve így több tucatnyi embert és a lányt. Békésen nézett Rodríguezre. Majd megszólalt. Testvér, Isten adjon neked erőt, hogy felülemelkedj vélt és való sérelmeiden. Hogy megbocsáss saját magadnak. Tandara becsukta csúnyán sérült, összetört szárnyait. Rodríguez elejtette füstölő, immár ártalmatlan fegyverét. Térdre borult, zokogni kezdett. Teljes szívéből, őszinte megbánással zokogva borult Tandara elé. Nem tudott megszólalni, de nem is kellett. A sebekből ömlő vér hirtelen alábbhagyott, épp csak szivárgott. Bár remegett a fájdalomtól, ami ott lüktetett testében. Odalépett a férfihoz, a fejére tette sebes kezét. Megbocsájtok neked, testvérem. Feloldozlak bűneid alól, ha életed hátralévő idejében az Urat szolgálod. Majd lehúzta a fekete csuklyát Rodríguez fejéről, a saját véréből egy keresztet rajzolt a homlokára. A lány felé fordult, mélyen a szemébe nézett. Nem szólt egy szót sem. Nem is kellett bármit mondania. A két lélek végre találkozott. Két lélek, akik Eonok óta egymást keresték. Utoljára Isten igazsága jutott eszébe. Halhatatlan angyalként érkezett, és halandó emberként távozik. Elmosolyodott. Mindig is értékelte Isten humorérzékét. Látása elhomályosult, összeesett, szemeit lassan lehunyta. Mosolyogva

arra gondolt, ami most ott a mellkasában egyre erőtlenebbül, mégis rendíthetetlenül pumpálta benne az életet. Az ajándékre, amit az Úrtól kapott. Ami most az utolsó dobbanásával elengedi őt az árnyékvilágba, ahol már mosolyogva várta őt a neki odarendelt angyal. Kedvesen szólt neki. Ne félj, nincs miért! Gyere velem, te vagy a soros! Én csak átsegítelek.

A csend tovább uralta a teret. Az emberek körbeállták az anglyalt, az üres porhüvelyt. Elisa még mindig döbbsenten állt. Nemcsak, hogy karcolás nélkül megúsza, de minden tocsozott az angyal hihetetlen mennyiségű vérétől. Kivéve az a hely, ahol a lány állt. Percek óta képtelen volt megmozdulni. Pisztyát még mindig a kezében tartotta. Távoli szirénák hangja egyre erősödő intenzitással nyögte fájdalmas dallamát. A három támadó eliszkolt, de Rodriguez nem mozdult. Ugyanott térdelt, és halkan sírt. Ekkor esőkabátos alakok közeledtek a halott angyal felé, átfurakodva a tömegben. Nem volt két egyforma, nők és férfiak vegyesen. Ázsiai, európai, afrikai, ausztrál, indiai, eurázsiai a világ minden tájáról. A tömeg átengedte őket. Körbeállták a holttestet. Halkan mormolva kántálták a világmindenség legősibb imáját. A test vakító fehér fénnel lánggra lobbant. Füst és hamu nélkül semmivé foszlott másodpercek alatt. Ahogy jöttek, úgy is mentek el. Észrevétlenül. Ugyanebben az időpontban, a világ másik felén, távol minden várostól, kisebb csoda történt. Egy kis kínai faluban megszületett egy lányka. Három kiló nyolcvan dekával jött a világra, rögtön azután, hogy Tándara teste elhamvadt. Mi volt ebben a csoda? Édesanyja már igencsak benne volt a korban. Negyvenhat évével, ahol élt, már öregasszonynak számított. Férjével sokáig próbálkoztak. De méhe meddőnek bizonyult. Nem fogadta be az áldást, amiért imádkozott nap mint nap. Kilenc hónappal ezelőtt, férje megtért a Mindenhatóhoz. Ő pedig várandós lett. A gyermek születésének percében, az éjszaka közepén egy hatalmas hullócsillag vakító nappali fényben világította meg a kínai Guangdong tartományban lévő, Ku-

angtung melletti igen elmaradott kis világvégi falut. A csillag egy darabja, alig öklömnyi darab, az asszony háza tetejét átszakítva mellé zuhant. Kettéhasadt, és egy kis szív alakú tengerzöld, áttetsző kristály esett ki belőle. Közepén egy repedéssel, aminek vérvöröses színe ragyogott. Pontosan abban a pillanatban, mikor a gyermek felsírt. Szinte hibátlan, rózsaszín, gyönyörű gyermek érkezett e világra. Miért volt csak szinte hibátlan? A gyermek bal füle alatt, a nyakán egy szív alakú anyajeggyel született. Pontosan ugyanolyan színekkel, méretekkel és alakkal rendelkezett, mint annak a csillagnak darabja, ami az égből aláhullt. Ugyanolyan tengerzöld szeme volt a kislányának is. Egyedül csak az asszony nem lepődött meg. Mivel már azelőtt tudott róla, hogy lánya megszületett. Áldott állapotban volt már, mikor álmában először látta meg a még meg nem született lányát, akivel a Teremtőnek tervei voltak, vannak és lesznek. Tandara, az angyal mutatta meg neki alig hat hónappal ezelőtt. Isten, a Teremtő parancsára. Fogalma sem volt róla, hogy a gyermek érkezését ő már nem láthatja. Legalábbis nem úgy, ahogyan azt remélte. Látogatásakor vitt az asszonynak egy soha el nem hervadó kis kék virágot. Bizonyítékként, hogy nem álmodta a találkozást vele.

Így történt, hogy az édesanyja, Lein Szödasza Khwaa nevet adta gyermekének. Kis kék virág, akivel a Teremtőnek tervei vannak. Bár ő ezt nem láthatta, de míg fel nem nő gyermeke, kerubok vigyázzák lángoló karddal és pajzsral minden mozdulatát. Mindkét kerub kiemelkedően részt vett anno a Sátán elleni harcban. Ő Isten egyetlen lánya, Jézus húga emberi alakban.

Lélektánc

A családfő nincs otthon, dolgozik. Mint minden kötelezettségének, ennek is példásan próbál eleget tenni. Nem mindig sikerül. A mai nap kifejezetten nem az a nap. Lustasága egyre erősebben követeli a neki kijáró részt. Ezt csak tetézi az unalom. Hogyan lehet egy munkahelyen unatkozni? A recept egyszerű. Végy egy karbantartó villanszerelőt, egy meglehetősen nagy céget és harminc jól karbantartott gyártósort. Ha nincs hiba, akkor unalom van. Ilyenkor mindenki boldog. Ha hiba van, akkor mindenki ideges, pánik közeli hangulat az uralgó. Ott spórolnak, ahol tudnak. Néha nevetséges 1-2 eurót. Csakhogy a másik oldalt elveszítenek több tízezer eurót. Például negyven épületre csak egy ember van egy műszakban. Ez néha igen megterhelő tud lenni. Szintén tiltott, sok minden mással egyetemben.

Csinált magának egy bögre, majd egy liter kávé. Majd a fülvédőbe, más néven mikimausz, épített bluetooth szetten keresztül ment a zenehallgatás. Kipróbált drogkeverék ez, és hatásos. Természetesen ez is tilos volt. Na nem a kávé, hanem a YouTube-zás munkaidő alatt. De, ami nem látszik, az ugye nincs! Egyszer bukott csak le a főnöke előtt, amikor a kötelező jelleggel hordott minősített munkavédelmi eszköz, hivatalos nevén, munkavédelmi zajvédő, leesett a kötelező munkavédelmi sisakról. A beleépített elektronika, akkumulátor és hangszórók kifordultak a helyükről.

– Tudtam, hogy zenét hallgatsz, mert meló közben, néha akaratlanul is dúdolsz és táncikálsz. Csak azt nem, hogy! Ez – vette kézbe a technikát – igazán profi munka. Mondjuk a tánc, az nagyon bizarr látvány. Azt szívesen kihagynám az emlékeim közül, csak sajnos ez lehetetlen – ennyi volt a teljes reakció. Így aztán ma is zenehallgatás és koffein kúra lesz a

segítség, hogy még ütősebb legyen, felpörgetjük még egy kicsit, és az unalomnak kampec! Literes kávésbögrével a kézben, amiben lötykölődött a nem túl erős fekete éltető lé, vállára akasztott kicsike, gyors reagálású szerszámos táskájával az oldalán elindult körbe a gyártó sorokon. Szemrevételezni, vagyis bratyizni egy picit mindenkivel, akivel találkozik. Alig húsz perc múlva, a céges telefonon riasztást kapott.

– A fűrészüzem után, a szortírozó alatt valami fennforgás van! Kéne egy villanyszerelő!

A kép igen szürreális volt, amikor odaértem. A kezelő személyzet benne volt a gépben, a leghetlenebb pozíciókat felvéve. Ez nem csak tilos, de tényleg marha veszélyes is. Mármost bemászni egy meghibásodott gépbe, amiben közel húsz, hat méter hosszú egy negyven széles és magas faanyag téglalapba van pakolva, és mozgatva. Aminek darabja négy és hét tonna között mozog. Mondjuk nem volt nehéz dolguk, mivel méretei miatt akár három családi ház is elférne csak ennek az egy masinának mind a három emeletnyi helyén. Az eszük is megvan hozzá, hogy bármelyik Darwin-díjas legyen. Azonnal láttam, hogy baj van, és azt is, itt nekem nem sok dolgom lesz, de a lakatosoknak annál több. Srácok, másszatok ki mindannyian! Ennek a műszaknak itt vége. Ahogyan látom ezen én segíteni nem fogok tudni! Úgy láttam valóban, ezzel elleszünk egy darabig. Felhívtam a lakatosokat.

– Srácok, gubanc van a K7-es szektorban. Ki tudnátok jönni? Igen... Ja... Ahogy látom a kísérő csapágy megrokkant egy picit – tekintetem a darabokra tört, majd egy méter átmérőjű, négyszáz kilogrammos alkatrészt vizslatta. Telefon a zsebben, bluetooth fut, mint mindig a tiltott fülesemen keresztül. Így kezeim szabadok voltak. Ez fontos, mert a kávé könnyen kilöthet. A csapágy anyaga az irdatlan nyomásra, mindig egy picit mozdult. Törve, porladva, utat engedve a teljes megsemmisülés felé. De a szerkezet az bírta. Bírnia is kellett a hatszáz milliméteres acél i-gereudáknak.

Nyugodt voltam, mint mindig. Semmi pánik, az nem segít. Ezt nem lehet tanulni. Valaki vagy jó erre a szakmára, vagy nem. Át kell látni az ismeretlen rendszerek kapcsolatait, összefüggéseit pillanatok alatt. Ha nem értek hozzá, akkor is úgy kell tennem, mint aki vérprofi abban, amit csinál. Hibákat kell keresnem, megtalálnom percek alatt több ezer variánsból. Természetesen hiányos vagy lejárt dokumentáció, vagy villamos terv az alap. Erre jön rá az emberi hülyeség. Abból rendszeren el vagyunk látva. Egy picit olyan ez a szakma, mint a sakk. Öt-tíz lépéssel előre kell gondolkodnunk, bárki másnál, aki itt tartózkodik munka címszó alatt. Most is ez a helyzet. Ahogyan lassan roppan össze az irdatlan súly alatt az ominózus alkatrészt, figyelem, ahogyan vánszorognak ki a gépből azok az idióták, akik bemásztak. Mert csak a teljesítmény prémium az érdekes. Azon túl már nem látnak. Miközben kifelé árad belőlem a nyugalom, belül túl voltam a harmadik szívinfarktuson.

– Fiúk, engem ugyan nem zavar. Felőlem ott is alhattok reggelig! De a diri erre tart. Ha meglátja, amit én, ugrik a hóvégi extra lóvé!

Na ez megtette a hatását. Mint a nikkel bolhák, megindultak kifelé. Az egyik új felvételes leejtett valamit, visszafordult érte. Látván, hogy időt spórolhat, kitalálta, nem a szerelő rámpán hagyja el a placcot, hanem kicsússzant ott pontosan, ahol én álltam. Oh bassza meg! Megvan az első Darwin-díjas! Az egész rendkívül gyorsan történt. A kölkök bedugta fejét a két vízszintes acél gerenda közé, egy pillanattal később már a vállai is ott voltak. Az egyik lakatos kolléga épp akkor érkezett. A csapágykonzol nyakán nyíló repedés jelent meg. Kiáltott: – Vissza te barom! – Éles fájó nyikorgással hasadó fém, mintha életre kelt volna. Hangja, akár ezer síró, sikító asszonyé. Visszhangozott a mocskos bádog falakról. Nem gondolkodtam túl sokat. Mindkét kezemmel hatalmasat löktem az alig húszéves kölkön. Az úgy repült hátra, mintha egy labda lett

volna. Akkor a konzol nyaka végleg megadva magát a pusztulásnak eltört. A két gerenda közti alig nyolcvan centis rés, bezáródott egy ezredmásodperc alatt. Mind a nyolcszáz tonnájával! A fiú már nem volt ott. A szerelőrámpán feküdt őszintén meglepődve, négy méterrel hátrébb, mint aki nem ért semmit sem. Úgy is volt. Valóban nem értette, nem fogta fel, hogy mi történt! Aznap volt, az utolsó műszakom a cégnél.

Tizenegy hónappal később már túl voltam a rehabilitáción. Ma kaptam meg mindkét művétagom. Eddig csak egy nagyjából beállítottnal tudtam gyakorolni, ismerkedni. Mindkét kezét, idegennek, hidegnek éreztem. Azok is voltak. Gumikezek. Mozdulatlan, halott és bűdös. Szívből gyűlöltem őket, mint ahogy mostanában mindent.

– Ezek még nem a véglegesek – magyarázta a doktornő. Előbb az összes műtéti hegnek be kell varrasodnia. Aztán újra belevágunk! A doktornő egy nagyon kellemes harmincas, igazán szép asszony.

– Olyan jó az illata kedves, úgy megfognám a fenekét – próbáltam oldani a feszültséget. A nő kacérkodva válaszolt.

– Ha megjönnek az új kezei és kirakja a piros színt nekem a Rubik kockán, meg is engedem – csattant vissza.

– Szereti a piros színt? Nagyon is.

– Na akkor fenékfogás helyett, mondom majd a fiamnak, hogy milyen színű rózsát is hozzon magának.

– Nem vagyok kicsit fiatal magához? – kacarászott.

– Hozzám igen! De a fiamhoz nem. Pont egy ilyen stramm, keménykezű hölgyet szeretnék neki, aki nyakon veri, ha kell.

– Hát olyan vagyok én? – somolygott vissza.

– Hát merek én erre válaszolni? – kontráztam.

– Na elég legyen az udvarlás! – vágott közbe a lányom, mert szólok anyátoknak. Akkor nem csak a kezedet fogod elveszíteni apám!

A doktornő még egyszer ellenőrizte a rögzítéseket.

– Rendben vagyunk.

– Már épp itt az ideje, nagyon fáj már a derekam – lányom bárhogyan is ült, sehogy se volt már jó neki, pedig csak a hetedik hónapban van.

– Mikorra várod őket – kérdezte a doktornő.

– A naptár szerint még két hónap, de anyám szerint késni fognak két hetet. A szülész azt mondja időben kint lesznek mindkettő. Én meg már nagyon leadnám a pakkot, úgy fáj mindenem.

– Értem, látszik is rajtad, hogy megvisel.

– Eléggé – válaszolt. – Ez a hőség még egy lapáttal rátesz.

– Figyelj apádra, ha bemegy a városba, előtte kezelje le a csonkokat ezzel a krémmel. Különben baj lesz.

– Azóta nem volt még a faluban sem, nemhogy a városban.

– Az baj, ne engedd neki, mert depresszió lesz a vége. Akkor se Rubik kocka, se fenékfogás nem lesz – pirított rám a doktornő. Az autóban ülve a lányom elé rakott egy cetlit.

– Megtennéd, hogy ezeket megveszed a Müllerben?

– Viccelsz velem fiam? – Csattantam fel. Mégis mivel fizessek? Apró pénzzel kezek nélkül?!

– Nem, nem viccelek! Nagyon melegem van, nem vagyok jól. Különben is, most kaptál vadi új kezeket. Amúgy meg bankkártyával fizess! Apa, légy szíves. Hadd ne kelljen már elkísérnem téged. Az unokáid ma rendkívül aktívak.

– Jól vagy fiam? – kérdésemben őszinte aggodalommal.

– Minden rendben, de tényleg. Csak ezt légszí intézd el. Egyszer úgyis ki kell mozdulnod, apám!

– Na jó – embereltem meg magam – maradj és pihenj! Apád addig bevásárol. Ha baj van, hívj telefonon!

A vásárlás meglepetés volt számomra. Könnyen ment, senki sem foglalkozott velem. Kutya se vettek, és ez nagyon jó volt. Senki sem sajnált, senki sem akart segíteni. Ez felszabadított. Nem éreztem magam leprásnak. Táncolni támadt kedvem. De nem tettem. Nem akartam magamra felhívni a figyelmet. A pénztárnál az egyik idősebb eladó azonnal ki-

szúrta, hogy rokkant vagyok. Én is azt, hogy ő is engem! A lehető legtávolabbi pénztárt választottam tőle, ahol egy húsz évnél nem idősebb, nagyon szép kislány volt a gépnél. Kis, visszafojtott mosolya alig észrevehetően megjelent szája sarkában. Amikor a sok női árut blokkolta. Tampon, betét, menstruációs bugyi, mellszívó, hajgumi, csattok és egyebek. Blokkolt a gép, hatvankettőkilencven. Simán ki tudtam nyitni a pénztárcámat, ami még engem is meglepett. A lány nyugodtan várt, mintha nem is foglalkozna velem egyáltalán. Az is teljességgel közömbösen hagyta, mikor hatodszor próbáltam kivenni a bankkártyám sikertelenül. Addigra az általam került hölgy már ott volt.

– Segíts már az úrnak, nem látod, hogy rokkant! – ripakodott rá.

– Elég! – förmedt rá alig hallhatóan a lány az idősebb kolléganőjére felé fordulva – már akkor láttam, amikor belépett az úr. Mégis megtiszteltem azzal, hogy nem tekintem sem másnak, sem kevesebbnek. Csak egy embernek a sok közül! – Az azonnal elhallgatott. Majd hamarosan eltűnt arra, ahonnét jött. A lány türelmesen megvárta míg kiveszem a bankkártyám. Rendkívül hálás voltam neki, úgy az egész viselkedéséért.

– Elnézést, tudja ma kaptam meg a protéziseimet, és még sohasem próbáltam fizetni vele.

– Akkor nagyon ügyes volt, az én apám két hétig nem tudott felállni sem az új lábával – elmosolyodott és én is – mondja el a lányának nagyon ügyesen csinálta.

– A lányomnak? – Néztem rá kérdően.

– Gondolom ezt a listát tőle kapta, vagy nem? – Nézte a valóban nem azonnal szükséges női holmikat. De tényleg, a WC-ben ugyanebből a betétből legalább két bontatlan dobozzal van! – Én annak idején az apámat krumpliért küldtem el naponta a vacsorához – mosolygott. – Fel sem tűnt neki, hogy a spájz már rég tele volt vele.

Jó érzésekkel hagytam el a boltot. Előtte meglehetősen gyakran, hetente, két hetente jártam ide. Most vagyok itt először azóta. Sőt, emberek között is, kivéve amikor kórházban orvosnál voltam. De az nem ugyanaz. Tizenegy hónap! Majdnem egy év, amit önsajnálattal és a sebeim nyalogatásával töltöttem feleslegesen. Mintha én lennék a világ közepe. Pedig nem! Hihetetlenül fel voltam spannolva. Hirtelen láttam a napfényt, az ég madarait. A fák zöldjét, ahogyan a virgonc szellő játszik a porral, gurítja a szemetet maga előtt, majd megtekeri, mintha forgószerű lenne. A galambok harcát egy kifli csücskéért. A sarkon túl, az öreg koldus a szokott helyén ült. Anno mindig adtam neki egy kis aprót. Idefele észre sem vettem. Láthatatlan volt számomra, mint oly sok minden más is. Meglátva őt, artikulálva köszöntem neki, hogy le tudja olvasni a számról. Tudván, siket-néma. Megismert, szemei vidáman csillantak fel. Foghíjas száját nevetésre nyitotta, de hang nem jött ki rajta, hogyan is jöhetett volna. Őszinte öröme rám is átragadt.

– Hogy van apó? Akárhányszor látom, mindig fiatalabbak tetszik lenni! – Az némán kacagott és csak legyintett. Mindig emberként kezeltem az öreget. Minta nem látnám a valót. Pedig láttam, csak nem érdekelt. Rutinszerűen vettem elő tárcámat, megfeledkezve magamról, hogy adjak neki egy kis aprót, mint mindig. Addig nem is volt probléma, amíg ki nem nyitottam. Az apró pénzek egy kis fakkban vannak, patentos zárral. Sehogy sem boldogultam vele, zavarom egyre nőtt. Ahogyan az emberek meg-megálltak, zavarom félelemmé duzzadt. Kezdtém kétségbe esni. Addigra a magabiztosságom semmivé foszlott. Az emberek sorra megálltak a sétálóutcán, és a kis közjátékom figyelték. Ekkor a pánik győzött. Egy ügyetlenebb mozdulatomra a patent kioldott, és a benne lévő apróval betérittettem az öreget. Az ijedten rándult össze. Fiatalok egy csoportja, akik szintén figyelték az eseményeket, felnyihogtak, hangosan röhögve poénkodtak.

– Rokki találkozó van! – Megsemmisülten álltam, mozdulatlanul, tárcámmal a kezemben. Kiborult tartalma az öreg pokrócára. Aprópénz mindenütt! A hajába, a szakállába, a ruháján, a pokrócán. Irataim, bankkártyám, fényképeim a mocskos, kopott pokrócán szanaszét. Ezen ismét jót mulatott a társaság. A többiek szeméből inkább megdöbbenés és szájalom sugárzott. Egy könnycsepp gördült végig arcomon, miközben a szürke betonra is hullott apró pénzérmék, csilingelve rótták tiszavirág életű útjukat. Ekkor az öreg, gyengéden, de határozottan megfogta a nadrágom szárát, maga felé húzva.

– Gyere fiam! – Hangja a legszebb hangszer. Gyógyító. Szemeiből határtalan szeretet sugárzott.

– Fiam, nincs miért szégyenkezned! Sírj csak nyugodtan, az megtisztítja sérült lelkedet! – Lassan, ráncos kezével összeszedte tárcám tartalmát, visszatette a belsejébe. Közben hallan, de érthetően beszélt hozzám.

– Nem a kezeidet vesztetted el! Hanem nyertél egy másik, új világot. Amit megismerhetsz, amit jobbra tehetsz, alakíthatsz kívánságod szerint. Kaptál egy új lehetőséget. Hát ne add fel! Élj vele! Amikor a fiú életét megmentetted, az is a te döntésed volt. – Értetlenül néztem rá, de mégis honnan tud erről? Az öreg elmosolyodott és válaszolt.

– Szabad akarat, bizony. Honnét is tudom mindezt? Onnét, ahonnét azt is tudom, a kávédba mézet és tejszínt raktál. Tudod, abba a bögrébe, amit elejtettél, csak hogy mentsd a Darwin-díjast. Azt is tudom, hogy nagyon égő, ahogy táncolsz, de a lelked boldog tőle. Hát ne hagyd abba! Minden csak rajtad múlik!

Az összeverődött tömegben átfurakodva egy lángoló szemű állapotos lány odalépett a fiatalokhoz, a nála másfél fejjel magasabb hangadónak lekevert egy hatalmas pofont. Az éles csattanás kijózanítólag hatott mindenkire. A fiatalok elhallgattak azonnal. Nem úgy az emberek. Felocsúdva kábulatukból, rögtön vegzálni kezdték a gúnyolódókat. Azok el is párologtak pillanatok alatt.

A lány végig apja után osonva figyelte, mi történik. Kell-e segítenie, de nem kellett. Apja meglepően simán boldogult. Láta, amit a pénztáraknál picit megtorpant. Azt is ahogyan nem tudta kivenni a bankkártyáját. Figyelte a szép pénztáros lányt, akivel egy pillanatra szemkontaktusba került. Az észrevette őt, és azt is, kit figyel. Szája szegletéből majdnem kibuggyanó mosolya elárulta őt. Az is ahogyan az idősebb hölgyet, aki jó szándékkal majdnem tönkrevágta kis tervét, pillanatok alatt leszerelte. Ezért hálás volt neki. Majd kifelé tartó apukáját már az utcán először látta a balesete óta igazán felszabadultnak, boldognak. A koldusnál is látott és hallott mindent. A csendet vágni lehetett volna, az emberek döbbenően szemlélték az eseményeket. Nem tudta türtőztetni magát, átfurakodott a hirtelenjében összeverődött tömegben, és kiadta dühét a hangadón. Az meglepetésében az arcát fogta, majd a fiatalember eliszkolt, mikor az emberek nemtetszésüket nyilvánították. Apja mindebből semmit sem vett észre. Láta ahogyan az öreg odahúzza magához apját, segített neki összeszedni holmiját. Láta, apja szívből jövő könnyeit. Nyilvánvaló, hogy az öreg néma volt, mert csak valami érthetetlen nyögések és szuszogások hagyták el száját. Odaadta apjának tárcáját, letörölte arcáról a könnyeit. Majd megpaskolta vállát, mintha csak nyugtatná, minden rendben. Értelmes szót nem tudott kimondani, de mozdulatait mindenki értette. Az emberek szíve megnyílt, és a tárcájuk is. Itt volt az ideje lelépni. Amilyen gyorsan csak tudott, ahogy nagy pocakja engedte a két lakójával visszasietett az autóba. Mire apja visszatért, addigra elrendezte magát. Hólyagja majd szét akart durranni, de ezzel most nem akart foglalkozni.

A lány türelmetlenül várta apját az autóban, a parkolóház mínusz második szintjén. Amikor a családfő megérkezett, harmadik nekirugaszkodásra sikerült egyedül kinyitni a kocsiját, becsuknia másodjára azt. Azonnal indult. Mondván mindjárt bepisilek. Nem kérdezett semmit se.

Aznap az öreg koldusnak hihetetlen mennyiségű adomány gyűlt össze. Nem igazán értette mi történt, csak azt látta, hogy az a hatalmas ember vele szemben szintén rokkant. Mintha korábban nem lett volna az! Régebről ismerte őt, mindig adott neki egy-két eurót. Aztán eltűnt egy időre, és most újra látja. Ez boldoggá tette. De most mégis, nem igazán emlékezett az események folyamára. Csak érezte valami történt. Valami megfoghatatlan, valami jó.

Mundzuk

A mesterséges domb tetején hatalmas építmény állt. Volt vagy harminc lépés az átmérője. Szokatlanul magasra építették. Bejárata csak egy volt! Az egész jurta gondos munkával kikészített bőrökkel letakarva. Körbe a falai dupla rétegben lettek kialakítva. Közte friss szalmával kitömve. Ez szintén szokatlan volt. Se belátni, se hallani nem lehetett. A bejárat előtt két őr állt. Tiszta volt az ég, ragyogtak a csillagok. A nyári éjszakában hallani lehetett az éjszakai állatok motozását. A jurtától alig ötlépésnyire kis tűz égett. A lángra vigyázni kellett, nem lehetett se túl nagy, se túl kicsi. Ugyan hideg nem volt, de ha a láng kialszik, vagy túl erősen ég, azonnal itt teremnek a harcosok. Mert ez azt jelenti, hogy az örök vagy elaludtak, vagy már nem képesek ellátni a dolgukat. Egyik eshetőség se lett volna szerencsés. Főleg nem a mai este.

Egy hete érkeznek már a táltosok, mágusok és sámánok folyamatosan. Valamennyi, mind a huszonhárom törzsből, egy-egy spirituális látó. Nem hívta őket senki. Tudták, hogy jönni kell. Az örök se kérdeztek semmit. Ha egy táltos megérkezett, kérdés nélkül beengedték. Az csak intett nekik, és érezték minden rendben van. Hogy honnét? Ezt ők maguk sem tudják elmondani, mert érteni nem értették. Olyan, mint amikor a gerincén az embernek hidegrázás fut végig.

Mindketten kiváló harcosok! Sem az íjászat, sem a kardvívás, sem a lovaglás nem okozott gondot nekik. Dárdavetésben harminc lépésről egy nyulat eltaláltak futás közben, ami igen nagy szó. Ez a szolgálat megtiszteltetés volt. Önként jelentkeztek rá. Ahhoz, hogy ide kerülhessenek, meg kellett vívni társaikkal. Na nem fegyverrel, az nem járja magyarok közt. Testvér a testvér ellen fegyvert nem használhat. Ki merné az ősoket magára haragítani? Hagyomány ez! Tisztelet, becsület,

alázat. Ezek ugyan csak szavak, de itt sokat jelentenek. Ahhoz, hogy valaki résztvehessen a vetélkedőn, jól kellett a fegyvert forgatnia. Nem csak ügyesség kell hozzá, hanem bátor szív is. De ez még mind nem volt elég. A jelöltnek nem lehetett asszonya, és többek közt szükség volt hozzá, hogy a vének is támogassák őt. A legkisebb vétség, mulasztás, vagy annak csak a lehetősége is felmerül, a jelölt elbukott! Ezeknek a feltételeknek általában csak a fiatalok tudtak eleget tenni. Miután megvoltak a kiválasztottak, a törzs legidősebb embere, aki még járóképes volt, egy bottal kört rajzolt maga köré. A bot ember magasságú, tetején a turulmadár kicsinyített mása! Ameddig csak tudta az idős ember kinyújtotta a kezét, hogy a kör a lehető legnagyobb legyen. Az így sem volt nagyobb öthat lépésnél. Amikor ez megtörtént, a választottak közül kettő belépett a körbe. Azonban csak egy maradhatott bent. Szabad volt mindent megtenni, de sérülést a másiknak tilos volt okozni. Amikor már csak egy volt a körben, új kört rajzoltak, két új belépővel. Ez a viaskodás mindaddig tartott, amíg hetszer két jelölt nem maradt. Úgy hitték, az istenek választják ki a vetélkedőket. Ezért nem az volt a lényeg, hogy te nyerj, vagy te legyél a legjobb, hanem az, hogy részt vehess a viadalban. Hiszen aki részt vehetett benne, mind jó volt. A döntés az isteneké, a tisztelet a résztvevőket illeti. A sorrendet kavicsal döntik el. Egy bőr szütyőben mindenféle hasonló méretű kavicsal megrakva, de csak egy fehér és egy fekete van benne. Az összes többi amolyan mindenféle. Ez utóbbi talán még népszerűbb volt, mint a viadal maga, mert ilyenkor az asszonyok, a lányok, hajadonok, nagymamák, apák, anyák, özvegyek, bátyák és fivérek mind ott tolongtak, és nézték a kihúzott köveket. Egy ember egyszerre csak egyet húzhatott. Ha nem húzott ki fehéret vagy feketét, akkor félreállt, várnia kellett míg újra sorra kerül. Így döntötték el a sorrendet. Ilyenkor a törzs apraja-nagyja, mind bekiabáltak azoknak a lányoknak neveit, akik eladó sorban voltak. Mindegyik leánynál volt egy

vagy több színes kavics. A hiedelem szerint, ha azonos szint húznak ki a kiválasztottak valamelyik eladó leányával, akkor Földanyának terve van a fiatalokkal. Természetesen a fiataloknak némi közülük talán már korábban is volt egymáshoz, de sokszor előfordul, hogy itt talál egymásra egy fiatal pár. Ez igen nagy tisztességnak számított! Mindenki vágyott arra, hogy fekete vagy fehér színt húzzon. A játékok végeztével nagy vigadalmat tartottak. Aztán elkezdődött a szolgálat. A küldöttek csak jöttek és jöttek. Ma volt a napja, hogy az utolsó spirituális erővel bíró megérkezett, a huszonharmadik. A jurtát bezárták, miután Mundzuk hun király elfoglalta helyét a körben ülő látók közt.

A táltosok közt meg volt a sorrend. Nem ők alakították, hanem az élet és a sorsuk. Nehéz volt eldönteni korukat. Volt, aki húsz nyarat se ért talán meg. Igen, volt olyan is, aki ránézésre már túl volt a kétszázon. Egy sámánnál, ezt el lehetett dönteni. De a mágusok és táltosok kora meghatározhatatlan! Lehetett ennyi, lehetett annyi. Nem ez volt a lényeg. Hanem a kapcsolata az istenekkel. Tapasztalata, tudása, ereje. A törzsfő fogott egy marék aprófát, rádobta a tűzre. Szót sem szólt, nem is kellett! Ekkor az egyik sámán, olyan középkorabeli szólt: – Asszonyod méhe megnyílik, áldott állapotba fog kerülni! – A törzsfő bólintott, de nem szólt. Ez jó hír! Emesével tizenhat nyár óta próbálkoznak. A remény megcsillant a szemében. Végre megadhatja párjának azt, ami jár neki. Eleget téve ősi kötelezettségének. A középkorú sámán hangja tovább duruzsolt.

– Te fogod eldönteni a saját és néped jövőjét, véreidét is! – Erre már felkapta a fejét. Nem szólalt meg, de nem is kellett. Az arcára volt írva a kérdés és a kétkedés is. Vajon elegendő vagyok én ehhez? A kérdést nem kellett feltenni! A kör másik oldaláról egy táltos szólt, halkán mégis erőtől duzzadóan. Fiatal volt az arca. Vékony teste akár egy gyereké.

– Döntened kell! Vállalod-e sorsod, vagy sem? A döntésednek ára van! – Ekkor fakadt ki Mundzukból egy halk kérdés.

– Nem tudom mit vártok el tőlem? Nem ismerem a jövőt, nem látok bele az istenek lelkébe.

– Így van. Nem látsz bele, mert nem dolgoz az! Ezért vagyunk mi, hogy utat mutassunk neked a sötét éjszakába. Nem mi vagyunk azok, akik döntenek. – Még be sem fejezte a mondatot, amikor a mágusok halk kántálása és a sámánok természetellenes mély mormogása átütötte a csendet! Huszonhárman voltak a látók. Többségében sámánok, öt mágus és csupán három táltos.

– Sorsok milliói keresztezik egymást! Jó és rossz harcban áll! Fény és sötétség, nincs meg egyik a másik nélkül! – szólt dallamosan egy másik testesebb vak táltos. A kántálás és a mély mormogás erősödött. Áthatotta a csendet, szinte látni lehetett!

– Nem a mi dolgunk elmondani, hogy mit vállalsz vagy mit nem! – folytatta egy varázsló.

– A mi dolgunk az, hogy a lehetőséget megteremtsük neked – szólalt meg a harmadik, csontsovány, életszerűtlenül magas táltos. Ahogy ezt kimondta, csend lett, mind elhallgattak.

– Bármi is legyen a sorsom, bármi is legyen a feladat, amit vártok tőlem, én vagyok az, akire ez kirovatott. A saját felelősségem, az én dolgom megtenni, amit kell.

– Legyen hát! – Szóltak egyszerre a szent emberek.

– Bármit is vártok tőlem, vállalom.

– Úgy legyen! – Szólt mindhárom táltos egyszerre.

A kántálás, a mormogás is újrakezdődött. A három táltos felemelte mindkét kezét térdéről. Kezeiket magasba tartva, ők is belekezdtek az ősi szent énekbe. Tenyerükből tűz csapott ki, ami kört formázott a jurtán belül. Bejárva azt, ugyanakkor semmihez hozzá nem érve. A tűz örvényleni kezdett. Egyre vastagabbá és vaskosabbá vált. Már-már veszélyesen látszott, hogy elnyel mindenkit, aki a körben ül. Míg végül pontosan ez is történt. Nem csak őket nyelte el, hanem magát a jurtát is. Ekkor a tomboló tűzvihar egyre fehérebbé és erősebbé lett!

Olyan fényessé vált, olyan vakítóvá, hogy szemmel alig lehetett elviselni. Majd hirtelen eltűnt. De nem csak a tűz, hanem minden. Mundzuk a semmi közepén ült. A semmiben! Nem volt se ég, se föld, nem voltak csillagok. Csak a semmi. Türelmesen várt. Egy kőkorong jelent meg alatta. Akkor volt, mint egy pajzs. Majd szélesedni kezdett, de olyan sebesen, hogy teljesen beleszédült. Mikor már éppen csak látni lehetett a szélét, megállt. Három hatalmas angyal jelent meg körülötte. A hunok királya, Mundzuk felállt, megadva a tiszteletet mindháromnak. Azok bokáig érő ruhát viseltek fénytől lüktető testükön. Az egyiknek fekete, a másiknak vörös, a harmadiknak fehér ruhája volt. Fedetlen testük hófehéren izzott. Majd a vörös ruhás beszélni kezdett.

– Megvizsgáltunk téged! A jelenedet, a múltadat és a jövődet. Nem találtattál könnyűnek. Halld hát kérésünket! Fontos, hogy tudd! A szabad akarat a tiéd. Bármit is döntesz. Mi elfogadjuk. Azonban a döntésed következményeit neked kell viselned! Tudd meg hát, mit várunk el tőled! – Ekkor a vörös angyal, kinyújtotta hatalmas karját. Ujjával megérintette a hun király homlokát.

– A tudás, amit átadok neked most a tiéd lesz. Át nem adhatod, el nem mondhatod senkinek sem. Látod a jövőt! Annak valamennyi lehetőségét. Több ezer variációt láthatsz egyszerre, egyidőben. Ebből egy fog valósággá válni. Melyik? Ez csakis rajtatok, embereken múlik. A döntés a tiéd! – Mundzuk látta valamennyi variációt, ahogyan az angyal ígérte, egyidőben. Még végig sem ért rajtuk, máris tudta mit fog tenni.

– Vállalom – suttogta kimerülten.

– Hát legyen. A neved mostantól Bendegúz! A szerződés megkötöttem! – Ekkor térdre rogyott. Lábai nem bírták tovább, a földön térdelve kapkodta a levegőt. Igen a földön! Mert a hatalmas kő korong eltűnt az angyalokkal együtt. Újra a jurtában volt. Már nem lángolt semmi sem. Ahogy lerogyott, csend lett.

– Visszatértél hát? Ez jó. Nagyon jó! – Szól egy rendkívül vénnek látszó sámán. Ekkor a szent emberek felálltak lassan, és elindultak a sátor kijárata felé. A túlméretezett jurta körül emberek álltak. Sokan! Aggódtak értük! Ami érthető is, mert amióta a sátrat bezárták három nap és három éjszaka telt el. A legidősebb táltos kérdően nézett Bendegúzra! – Amíg oda voltál, álmot láttam.

– Mifélét, bátyámuram?

– Megtöri a gonosz az idő bilincseit, lábbal tapossa annak vonalát! Elbillen a jó és a gonosz mérlege.

– Mit jelentsen ez? Nem értelek! Magyarázd el kérlek, mit tudsz erről?

– Csak azt, hogy most a gonosz fog lépni! Mivel paktumot kötöttél a mindenség angyalaival. Bár egy kis fortéllyal megzavarhatjuk terveit. Róma urának követei tartanak a tábor felé. Fogadd őket tisztességgel!

– De hát azok a kutyák az életünkre törnek! A vesztünket akarják!

– Pontosan. Ez így van! Ezt fogjuk a javunkra hajtani.

– Mégis, hogy tehetnénk ezt meg?

– A válasz egyszerű. A követekkel jönnek históriások is! Akik megírják az eseményeket, idősorrendben.

– Értem szavad! Megtévesztjük őket, és így a lejegyzett események pontatlanok lesznek.

– Majdnem így teszünk, de mégsem! Róma ura nem bízik senkiben sem! Ezért három históriást küldött. Mindegyiknek saját segédei, szolgálói vannak. Mindegyik maga akarja a valót leírni!

– Mit javasolsz hát, bátyámuram?

– Mindegyiknek az igazat mondjuk! Mégis a tényeket összekeverjük. Neveket, időpontokat, sorrendeket.

– Mindezt úgy, hogy a három kiadjon egy egészet.

– Pontosan! Így nem hagyja el a torkodat hazug szó.

– Egy kérte, és egy kapja! De az háromféleképpen van megkavarva! – mosolyodott el Mundzuk, immáron Bendegúz.

– Külön-külön egyik se ér semmit se. Egyben pedig, tudni kell a sorrendet. Anélkül csak maszlag az egész!

– Te vagy bátyámuram a legravaszabb, legöregebb és a legcsúnyább sámán mind közül! – nevetett Bendegúz.

– Ez igaz, de a legokosabb is! – Így történt hát, hogy nem tudni pontosan mikor lett Mundzuk királyból Bendegúz. Egyáltalán király volt, vagy törzsfő? Esetleg fejedelem? Emese, a lánya volt, a felesége vagy az anyja talán? Ez csak Bendegúz és a legidősebb sámán tudhatta. Egy napra rá, hogy Róma urának a követei megérkeztek, az idős sámán elhunyt. A spirituális látók, mind a huszonkettő, egy szertartást követően elhamvasztották porhüvelyét. Majd a hamvakat természetfeletti erejükkel összepréselték. Egy drágakövet formázva belőle. Ezt a drágakövet küldte el Róma urának ajándékba Bendegúz. Ebben a drágakőben volt az elhunyt sámán lelke. Azt mondják, hogy a kőnek saját akarata van! Sokkal később, amikor már gyengülni, szétesni kezdett a Római birodalom, ezt a drágakövet ellopta a kincstár őrzésével megbízott egyik ember! Egy gyémántkereskedő vette meg tőle. Emberöltők alatt bejárta Rómát, végül a Vatikán kincstárába kötött ki. Ahonnan véletlenül került ahhoz a mesterhez, aki egy koronán dolgozott második Szilveszter pápa utasítására. Történt ugyanis, hogy a már majdnem kész koronát a mester egyik inasa lesodorta az asztalról. A fiú állította, csak azt a szép ékkövet akarta megnézni, ami a fel nem használt ékköves dobozban volt. De akkora pofont kapott a kőtől, hogy keresztül csúszott az asztalon. Leverve a koronát a padlóra. A korona legszebb ékköve kiesett foglalatából, kicsorbulva gurult arrébb, és a kereszt a tetején elferdült. A mester amikor felkapta a földről művészi munkájának maradványait, lépett be a helyiségbe második Szilveszter pápa követe. Nem volt mit tenni, a kicsorbult követ már nem tehette vissza. Legnagyobb meglepe-

tésére a segéd által megcsodált drágakő pontosan passzolt a sérült korona foglalatába, mintha mindig is oda szerették volna elhelyezni. Több ideje nem lévén, így került a korona őszentsége, a pápa elé. Azonnal feltűnt neki a korona kisugárzása és a kereszt ferdesége. De nem küldte vissza kijavítani a hibát rajta! Úgy döntött, a koronázási ékszerekkel együtt így küldi azt el Szent István királynak, a ceremóniára. Így került vissza az öreg sámán lelke a népéhez.

A gonosz mind a mai napig nem talált fogást a magyarokon. Pedig dolgozott rajta rendesen. Bendegúz lelkéhez nem fér hozzá, mert az angyalokkal kötött szövetsége védi őt. Míg az öreg sámán lelkét évszázadokig kereste, hogy kihúzza az igazság eredeti verzióját belőle. Mire megtalálta, már nem férhetett hozzá. Szent István király koronájába volt beágyazva, amelyen Mihály és Gábiel arkangyalok képmásával is díszítettek egy olyan ország szívében, amit Szűz Máriának ajánlottak fel.

Smoky igaz története

Smoky, egy nyolchónapos husky fiú, már akkor is meglehetősen nagytestűnek számított fajtájában, mégis egy fajtiszta kutya értékének töredékéért árulták. Amikor szóba került, azonnal nemet mondtam rá. Egy hektáros gazdaságot működtetek, több műszakos munkahely mellett. Több mint nyolcszáz szárnyas és egyéb apró jószággal. Ez kötelezettségekkel járt. De a család nem engedett. Próbáltam lebeszélni őket, hiába! Lányom és nejem ragaszkodtak eszement ötletükhöz. Érveltem, ez a kutya idős ahhoz, hogy bárhová is beszokjon. Van már két kutya a birtokon! Igazán semmi szükség egy harmadikra. Mi lesz, ha nem jönnek ki egymással? Akkor ugye én tüntessem el? Igaz? Hát nem!

Egy kutya felelősséggel jár, nem játékszer. Gondolkodni, érezni képes lény, lélek! Van elég állat a gazdaságban, nincs szükség még egyre! A költségeire sem! Csak a kutyaadó itt, ahol élünk kétszáz euró évente minden egyes kutya után! Hozzájön még az állatorvos, és még sorolhatnám. Addig duruzsoltak, míg ráálltam. Rendben megnézzük, de nem ígérek semmit se! Próbáltam elmagyarázni páromnak, hogy egy nyolc-hónapos kutya már nem olyan kicsi, mint ahogyan azt gondolják. Annak már kialakultak a viselkedési formái, jellemzői. Ha rosszul nevelték, azt helyrehozni szinte lehetetlen.

Feleségem nem jött el, de a lányom igen. Kétszáz kilométert kellett csak oda autózni. Amikor kihozták, és először megláttam, hát siralmas állapotban volt. Abszolút nevetlen, kezelhetetlen. Ez látszott már az első pillanatban. Vizelet és fekália szag itatta át bundáját. Teljes erejével húzta azt a falatnyi kis pórázt, amit szemmel láthatóan ráerőltettek. Legalább két számmal kisebb volt, mint ami rávaló lett volna.

– Kizárt, hogy ezt a borzadályt én magammal vigyem! – Nem kellett szólnom semmit se, a lányom már tudta.

– Apa, nézz rá! Szüksége van ránk.

– Kislányom, ez a kutya minden téren el van cseszve!

– Apa, kérlek nézz rá! A szemébe! – Aki kihozta, már tudta, hogy nem fogjuk elvinni. Lányom leguggolt hozzá, az ráugrott, fellökte heves szeretetében. A jelenlegi gazdája kíméletlenül úgy visszarántotta, hogy az fájdalomában felnyüsztett.

– Engedek háromszáz eurót, ha most elviszik! – Hihetetlenül felháborodtam azon a módszeren, ahogyan Isten egy teremtményével bánnak.

– Ember! Magának kéne fizetnie, hogy ne jelentsem fel azonnal!

– Igaza van, de ez a kutya nem az enyém, csak rajtam maradt. Ha tudnak rajta segíteni, nosza. Amit kérek érte, az is csak arra elég, ami kárt okozott annak egy része legyen kifizetve. Ha nem kell, viszik elaltatni.

– Apa, nézz rá, kérlek! A szemébe! – Minden porcikám tiltakozott, nem ne csináld! Belenéztem ennek a meggyötört jószágnak a szemébe, és megláttam a lelkét. Szenvedését, félelmét, bizalmatlanságát az emberekkel szemben. A reményt.

– Rendben, visszük. Mindent tudni akarok róla!

Kölyökként vette egy német család, hamar ráuntak, más-hová került. Itt sem volt maradása, megint mennie kellett. Majd egy negyven négyzetméteres bérlakásba került, ahol az előszoba másfél négyzetméterébe volt bezárva. Le nem vitték, csak ledobtak neki némi újságpapírt, ott végezze el a dolgát. Hónapokig tartották így, amíg lányom rátalált egy hirdetésben. Innen a bérlő ment haza Romániába, hátrahagyva a kutyát. Most nálunk kötött ki.

– Apa, köszönöm. Igazán büszke vagyok rád.

– Majd akkor legyél rám büszke, amikor anyád szándékában áll majd kinyírni. Szerintem nem pont erre gondolt, amit hazaviszünk. – néztem rá az újdonsült családtagra. – Na fiam, menjünk haza!

Smoky mintha csak értené, az odakészített holmijából kivette a plüss vízilovát, leült lányom mellé menetkészen. Mintha csak tudná, hogy megint költözik. A hazaút relatíve nyugodt volt, míg meg nem álltunk kutyát sétáltatni. A kocsiba előkészített hámok közül, kiválasztottunk egyet Smoky-nak. A legkisebbet, de az is lötyögött a csont és bőr terem-tésen. Egy tizenöt méteres automata pórázt választottunk, ami hatvan kilóig jó. Lányom akarta sétáltatni, elkezdve nevelését az autópálya melletti pihenőben, ahol leparkoltam.

– Fiam, ez nem biztos, hogy jó ötlet! Nem ismerjük még őt. Talán... – De befejezni már nem tudtam, mert Smoky meg-részegülve a tér nagyságától futni kezdett. A huszonegy éves, sportoló lányomat úgy rántotta maga után, miután a tizenöt méter kötél elfogyott, mintha papírmásé lett volna. Hasra vágódott a nedves fűben, és még húzta vagy három métert, amikor kiszakadt a kezéből a póráz. Szabadjára engedve egy

amúgy is magas mozgásigényű, ezidáig bezárt, az alapjáraton a tundrákon élő szelídített farkast. Egy szán húzásra tökéletesen alkalmas huskyt, akinek harminc kilométert lefutni semmi. Az autópálya pihenőben teljes sebességgel rőtta a körröket a fűvön, hál istennek. Felelőtlenység volt részemről, hogy nem fogtam meg. Ha kifut az aszfaltra, biztosan elütik két percen belül. Lányom rohant a kutya után, az előle. Játék, játék, játék! Teljesen belelelkesülve rohant, ahogyan csak bírt. Röviden átgondoltam, láttam a rendszert a köreiben.

– Oh bakker, ez most fájni fog! Abba az irányba ugrottam, amerre számítottam, hogy érkezik. Smoky észrevéve mit is szeretnék, enyhén irányt váltott. Csakhogy én nem őt céloztam, hanem a mögötte hősiesen pattogó automata pórázt.

Nos, nem vagyok kis ember. Elég annyi, kitakartam vagy két négyzetmétert, vízszintesen repülve! Elég nagy esélyem volt elkapni, de legalábbis megakasztani őrült rohanását, míg baj nem lesz. Nos a becsapódás előtti másodpercben ujjaimmal érintve a kötelet, az rátekeredett. Csillagokat látva értem földet! Smoky azonnal megállt, az ujjam kirándult. Amikor már mindannyian az autóban voltunk, ránéztem fű- és földmaszatos lánykámra. Majd bedagad kezemre, sajgó jobb térdemre.

– Na fiam, akkor menjünk. Édesanyádnak ezt nem mondjuk el!

– Gondolod nem jön rá magától, hogy nem volt sima utunk? – De rájött. Még évekkel később is könnyes szemmel, nevetve mesélték erősen túlozva a családi összejöveleteken a Grizzly halálugrását, amely után több szeizmológiai műszer is meghibásodott a vőjelöltem szerint.

Nejem nem volt maradéktalanul boldog Smoky láttán. Kisebbre, fiatalabbra számított. Természetesen én voltam a hibás, mint mindig, amikor valami nem úgy sikerült, ahogy elképzelte. Három hétbe telt, míg sikerült szobatisztaságra nagyjából rászoktatni. Hihetetlen méretű és szagú medvecsap-

dákat hagyott maga után! Eleinte óránként sétáltattuk felváltva. Ha véletlenül egy is kimaradt, akkor az ajtó előtt végezte dolgát, mint korábban megtanulta. Nos, az ajtó befelé nyílik, a többit tessék hozzá képzelni! Éjszakai műszak után mennék haza. Medvecsapda, jó másfél kilogramm melegen gőzölgő friss kutyaszar az ajtó mögé elhelyezve. Én meg slattyognék haza, zokniban, mert ugye bakanccsal lakásba – tilos. Ajtó nyit, belép. Láttál már festőt glettelő vassal glettelni? Meglehetősen nehéz időszak volt. Szóval eleinte óránként, majd három, utána négyre szoktatva. Mindaddig míg el nem értük a kritikus kilenc órát. A két másik kutyánkkal nem volt gond, azok simán befogadták. Na jó, a kettő erős túlzás. Mert az inkább csak másfél. Dzsonni a york schiere terrier, alig három kiló. Öreg már nagyon, nincs körme, se fogai. Látni se lát már szinte semmit. Van, hogy megugatja a saját árnyékát, mert nem ismeri fel, hogy mi az. Viszont remek jelző kutya. Néró, a harminc kilós border coli inkább vehető egésznek. Bár annak meg csak a neve rettenthetetlen. Amúgy fél mindentől, ezért megugat mindent. Leginkább a postást és a szomszédsasszonyt. A családtagokat sohasem, azokat csak terelgeti, mint a birkanyáját szokás. Néró igazi egyéniség, becenevén a Lepkepillangó. Ezt nem csak a bátorsága miatt kapta, hanem úgy fekszik le a földre, hogy a négy lába a négy égtáj felé néz. Kutyában még sohasem láttam ilyet. Pont úgy néz ki, mint egy pillangó, aki épp felszállni készül. Smoky ezt az akadályt jól vette. Csakhogy a gazdaságban ugyanez nagyon nem sikerült neki. Megérintette a szabadság, amit meg is értek. Ami viszont elfogadhatatlan volt, az az ölési vágya. Eleinte csak pórázon volt szabad lemennie. Ebből több alkalommal is sikerült kiszabadulnia. Igazából bárkitől meg tudott szökni, ha az nem én voltam. Vagy száz kilónál könnyebb valaki próbálta fegyelmezni. Ilyenkor hajtotta az ösztön, a gyilkolási vágy! A vadászat izgalma, a préda haláltusája. Akkor voltak a kis pulykák növéndékek, a nagyok mellett. A kacsák tánca is hívogató volt

számára. A ludak nagyon utálták, bár azok alapban mindenkit utálnak. A csirkék rettenetesen féltek tőle, nem is alaptalanul. A nyulakat viszont imádta. Legfőképpen a rácson keresztül kihúzni és megölni őket. Az eddig bejáratos macskák, sünik és madarak messzire elkerültek minket. Amikor kitepte magát a kézből, akkor rendszerint aratott a gazdaságban a halál. Tőlem ugyan nem tudott megszökni, de így is sikerült jó pár szárnyast kivégeznie. Pedig ott voltam! Nem egészen két hónap alatt, kivégzett két tucatnyi kisnyulat, negyven növény-dék pulykát, rengeteg kacsát és csirkét. Ezalatt a két hónap alatt kétszázzal csökkent a kisállat állományom. A gyerekeim, a vőjelölt és a feleségem, de még én is felváltva próbáltuk nevelni. Neki ez volt a mennyország, nekünk meg maga a rémálom. Mígnem egy nap beszabadult a tenyésztő pulykákhoz és meg nem ölt tizenennyolc majd harminc kilós állatot. Köztük a tavalyi díjnyertes, Bronzot is. Itt telt be a pohár, mennie kell! Mint hivatalos tenyésztő, rendszeresen kaptam ellenőrzéseket. Aznap is, amikor a gyönyörű állomány vérbe-fagyva feküdt szanaszét. A kerítés szétszaggatva, az állatok leölve. Miközben a kutya nyugodtan feküdt köztük az udvaron. Ennyi volt, takarodik innen! Megkapta az esélyt egy jobb élethez. De nem működik, legalábbis nálunk nem!

A lányom és a feleségem lassan hatodik órája nyüstöltek. Megtanítják neki, ha kap még egy esélyt Smoky, hogy nem szabad ölnie. Végül a lányom: – Ha elküldöd, elaltatják! Te is tudod. Mi vagyunk az utolsó esélye, nincs neki több.

Sokáig gondolkodtam rajta. Majd felmentem a házba, és előkerestem a régi katonai övemet, a deszantost. A műhelyből a satupad tisztító kefét, ami majd hetven centis keményfából készült. Egy karabinerrel az övre akasztottam. Lenyúltam a feleségem kézi pumpás virág permetezőjét. Kissé átalakítva, simán három négy méterre ment a vízsugár. Feltöltöttem citromfűves vízzel, és az öv másik oldalára akasztottam. Vágtam a hegymászó kötelemből egy akkora darabot, hogy egy méter

maradjon, miután fojtócsomót kötöttem rá. Aztán elmentem a kutyaért. Mint mindig, most is épp büntetésben volt. Szerintem értelmetlenül. Mert a párom által húlni kirakott sültet, kivette és elvitte. Párom hisztijét sokáig nem kellett hallgatnom hál istennek, mert egy órával később ment dolgozni. Senki sem tudja, hogyan tudott Smoky a konyhába bemenni. Épp ma kezdtem meg a három hetes szabadságom, egyedül voltam odahaza. Kinyitottam a pince ajtaját, már egy órája be volt zárva szegény pára. Megálltam a kötéllel a kezemben. Belenéztem a szemébe, sajnálom fiam. – Sajnálom fiam, de a mostani életednek vége!

Másnap reggel ötre húztam az órát. Hiába vagyok szabadságon, attól még a gazdaságomban dolgoznom kell! Már a csörgés előtt ébren voltam. Elég kellemetlen volt a vastag bőr szíjjal a derekamon aludni. Rajta a hegymászó köté, a másik végén a fojtócsomó Smokyval. Lassan felülve, megvártam míg a vérnyomásom stabillá válik, és elindulhatok. Ez van, nem vagyok már húsz éves. Nem szóltam hozzá az első időkben, csak a legszükségesebbeket. Másnak se engedtem meg. Ahová mentem, oda jött ő is. Ha akarta, ha nem! A köté meglehetősen rövid lévén, nem volt más választása.

– Na édes fiam, akkor most jön a második fokozat. – A felöltözés kicsit nehezen sikerült. Mert nem csak a kutya, de általa én is korlátozva voltam. Leakasztottam a súlyos, keményfa kefét az övemről, megszagoltattam vele. Majd vissza az övre. Aztán a citromfüves permetezőt. Undorodva fordította el fejét. A nap éppen csak elindult a látóhatáron felfelé, vörös fényével tűzbe borítva az égalt, mikor kiengedtem a csirkéket. Smoky azonnal támadott! A rövid köté megfeszült, a már kézben lévő kefe lesújtott, tompán puffanva az állat oldalán és tomporán. Meglepő fordulatra először visszahőkölt, majd újra támadott. Ahogyan a kefe is! Még négyszer próbálkozott. Minden alkalommal, amikor ráhúztam a tomporára, megszagoltattam vele a kefét, és elmagyaráztam halkan, nyu-

godt hangnemben: – Ezt nem szabad! – Majd mentünk a kacsákhoz. A libáknál és a megmaradt néhány pulykánál is pontosan ugyanez játszódtott le. Nagyot sóhajtva beszéltem hozzá. – Nem fog ez menni. Erről nem te tehetsz. Egyszerűen benned van az ösztön. Vadásznod kell! Talán, ha az első gazdád valóban foglalkozott volna veled. Vagy legalább a második. A harmadikat inkább hagyjuk – szomorúan rám nézett, vakargattam a fületövét, tovább beszéltem hozzá.

– Ej-ej kiskutyám! Mit is csináljak veled, hogy megértsd?! Szeretnék segíteni, de ez így nem fog menni.

Szépen kigömbölyödött a több mint két hónap alatt, amit nálunk töltött. Valóban úgy nézett ki, mint egy farkas, és úgy is viselkedett. Bár még csak most lesz tizenegy hónapos, már harminchárom kilós gyönyörű állat. Tanácstalanul mentünk a nyulakhoz. Itt szükségem volt minkét kezemre. Leakasztottam a kezét, Smoky összebb húzta magát. Odatartottam neki, hogy megszagolhassa. Félt tőle, jogosan!

– Látod fiam? Nem akarlak bántani. De nem ölhetsz csak úgy, amikor kedved tartja. Nálunk nem! – Rám nézett értelmes szemeivel. Óvatosan megfogta a kezét, megpróbálta kivenni a kezemből. De nagyon finoman. Engedtem neki. – Jó, rendben. Akkor erre most te vigyázol! – A ketrecet kinyitottam. Ügyetlenül pucoltam ki. Mert fél szemem a kutyán volt. Majd három órán át tartott, míg mind a negyven ketrecel végeztem, vízzel és eleséggel feltöltöttem. Normálisan ez megvan egy laza óra alatt. Csak egyszer esett ki a szájából a kefe. Akkor nem tudom ki ijedt meg jobban, én vagy ő. Amikor végeztünk a munkával, nagyon megdicsértem. Megszeretgetve őt, szügyét, fületövét, pofája alját vakargatva. Akkor láttam először felszabadultan boldognak. Esküszöm mosolyogni láttam! Az ezután a következő három nap alatt, csak egyszer kétszer húztam rá egyet a kefével. Párszor a permetezőt is használnom kellett. Szinte mindig beszéltem hozzá, bármit is csináltam. Kommentálva, hogy mit és miért teszek. Egy

hete tartott a drasztikus átnevelése, amikor a kezét leakasztva az oldalamból kívülről a bejárati ajtó mellé került. Jól látható helyre. Ki kit nevelt át, jó kérdés? Mindig mindent elmagyaráztam neki, és ő jött mindenhová velem. Bár még mindig meg volt kötve, hozzám volt csomózva, de már csak a legritkább esetben feszült meg a köté. Kezdtém megbízni benne, és ezt érezte. Tiltásom ellenére, a család tovább ajnározta. Bennem társra, egy fix pontra talált. Míg a gyerekeimet játszópajtásnak tekintette. Még a lányom barátját tisztelte, szerette nagyon. Rendkívül érdekes, hogy Dzsonni maradt a főnök a kutyafalkában. Az etetésnél különös gondot fordítottam rá, mindig a vezér kapjon először enni. Az pedig Dzsoni, a három kilós yorki. Majd pedig a kialakult rangsorban. A főnök után jött Néró, a border collie. Majd Csipike, a tizenhat kilós hosszú szőrű cica. Majd a legvégén ő, Smoky. Elfogadta a döntésem. Pedig csak a feje kétszer akkora, mint a jelenlegi falkavezéré. Eljött az ideje, hogy levegyem a kötelet. Helyére egy nyakörv és egy automata öt méteres pórása lett. Éjszakára, már nem kötöttem magamhoz, nem volt rá szükség. El se mozdult mellőlem. Rendszer lett az életében, ennek a rendszernek a részeként szerepeltem a világába. A dicséret mellé bevezettem a jutalomfalatokat. Akkor kezdtük el a vezényszavakat tanulni. Állj! Gyere! Mehetsz! Vissza! Rendben! Fúj! Szégyelld magad! Jó kutya! Tiéd! Nem szabad! Fel! Le! Figyelj! Fogd meg! Ez utóbbi kettőt nagyon megszerette. Talán a hangsúly miatt. Vagy talán mert célja lett. Először életében nem nyűg, nem kolonc volt. Hasznosnak érezhette magát, dolgozhatott. Mindenesetre ez a vezényszó tanulás neki hamarabb ment, mint nekem. Gyakran belezavarodtam. Szabadságom harmadik hetét kezdtük meg. Elég jól mentek neki a vezény szavak. Aznap reggel levettem róla a pórást is, mielőtt kezdtünk volna hajnalban a gazdaságban. Végigdolgozta velem a reggelt. Egyszer sem kapott se a csirkék, se más után! Amikor végeztünk, leengedtem egyedül a kertbe. Megdicsértem, és a

mehetsz vezényszóval utasítottam. Mozdulatlanul állva engem figyelt. Nagy levegőt vettem, itt az ideje elengedni a kezét. Még több bizalmat adni neki. Megfordultam, felmentem a házba. Majd megevett a fene, hogy visszanezzek rá, mit is csinál. Nem néztem vissza, de a lépcsőket már kettesével vettem. A spájz ablakából lestem meg. Rohangált és ugrált, mint egy őzgida. Boldog volt. Lelkem örült, hogy a boldogságát látom. Aztán eljött a próbatétellel ideje is. Ahol saját magát kell legyőznie. Úgy fél óra után, kimerülve feküdt a fűben. Gyakran a ház felé tekingetve. De azon kívül, hogy az egész család őt figyelte, nem volt mozgás. Unatkozni kezdett. Elindult a megmaradt pulyka állomány felé. Lassan közeledett a kerítéshez, majd futásnak eredt. Éreztem ebből baj lesz. Talán túl korai volt még elengednem. Egy méterre, hirtelen irányt váltott és megállt. Elegánsan felemelte a lábát, megjelölte a kerítést! Addigra már túl voltam a harmadik szívinfarktusomon. Esküszöm, olyan képet vágott, mint amikor egy internetes troll kiröhög, miután halálra szívatott. Elengedtem a másik kettőt is. Egy hatalmasat játszottak, kivéve Dzsonit. Ő már túl öreg ehhez. Majd a játék után elkezdte róni a köröket. Ugyanúgy, mint amikor reggel és este körbejárunk, ellátjuk az állatokat. Most már küldetése volt. Nagyon komolyan vette. Néró csatlakozott hozzá, de a huszadik kör után kimerülve feküdt le a hamvas fűbe. Harc nélkül Smoky a rangsorban előrébb lépett. Este vittem neki egy friss tojást. Pillanatok alatt eltűntette, kérdően nézve rám. Nincs több?

– Majd reggel fiam! Sok lesz egyszerre neked annyi nyers tojás. Viszont kapsz mást helyette. Aznap amikor bezártuk az állatokat, elővettem a kispuskát. Egy zacskó lőszerrel és egy zacskó kutyanasival. Lehet még korai, meglátjuk. Néró izgattott és türelmetlen lett a puska látványától. Mint minden gazdaság, nálunk is probléma a kártevők irtása. Főleg úgy, hogy mellette állásom van, tehát nem vagyok otthon egész nap. A legegyszerűbb lenne méreggel, de abba más is bele tud halni.

Kutyák, macskák, rókák, sólymok és egyéb kis ragadozók. Kivettem tokjából a fegyvert, miután megbizonyosodtam róla, senki nincs a közelben. Nem volt nehéz, mert a gazdaság a falun kívül van. A rendőrségi forgalom figyelő drón a levegőben, arra kellett csak vigyáznom. A puskára ugyan van engedélyem, de a távcsőre felcsatolt lézert itt szigorúan tilos használni. Viszont szükséges. A szemem már nem a régi, mint anno hivatásosként. Nem akarom kínni az állatokat. Akkor sem, ha az csak egy patkány. Kizárólag akkor lövök, ha a szeme közé vagy a füle mögött éri a találat. Azonnal kimúlik. Lefeküdtem hát a fűbe, terpeszben a lábaim. Mellém e két másik kutya is. Smoky először nem értette. Rám nézett. A szám előtt elhúztam két ujjam, jelezve csend legyen. Győzött a falkaszellem. Nem tudta miért, de ő is lefeküdt a másik kettő mellé. Teste lelapult, csak fülei álltak ki antennaként. Hiába na, szegény kicsit nagyra nőtt. Egy óra türelmes várakozás után, megvolt az első találat. Egy golyó, egy patkány. Dzsoni, a falkavezér úgy lőtt ki, mintha megint fiatal lett volna. Fogatlan szájában a prédával már visszafele tartva, úgy pattogott az őt teljesen ellepő fűben, mint gumilabda a betonon. Alig öt perccel később, megvolt a második is. Amikor Néró elindult, intettem, mehetsz. A tetem előtt megállt a border coli, mutatva hol is van, de nem ért hozzá. Átengedte Smokynak. Ez már az ő dolguk, ebbe én nem szólok bele. Aznap este, három óra alatt tizennégy darabot kilőttünk. Négy hete volt irtás, itt volt már az ideje. Másnap figyeltem az ebet, de nem volt vele gond. Este, mindhárom türelmetlenül, fegyelmezetten várta az zárást és természetesen a potya tojást is. Nyugodtan, mégis izgatottan ülve az ajtó előtt. Zárás után nem vadászni mentünk, hanem a mezőre. Csak Smoky kapott egy hatvan méteres pórázt. Mivel mellettünk erdő van, tele vadakkal. Nem kell a sorsot kísértetni. Egy órányi rohangálás és önfeledt játék után haza kellett indulnunk. A másik kettő is teljesen kifáradt. Másnap a lányommal mentek el futni. Ka-

jánul elmosolyodtam, mikor a tőlünk ötven méterre telepített konténer házak lakói, nem igazán a fütttyögéssel voltak elfoglalva Smoky tekintélyt parancsoló látványán. Az addigra már igen szépre terebélyesedet, kiizmosodott, kipofásodott farkas nem vette jó néven közeledését senkinek sem a lányom felé. Jó kutya! Pedig belül egy gyermek lelke van abban a hatalmas szívbén. Tempósan kocogott a lány mellett, egyszer sem megfeszítve a pórázát. Máskor a feleségem vitte el. Ezt mindig nagyon élvezte, ilyenkor a nyolc tíz kilométeres túra alap volt. Hatalmasakat játszottak a kertben, szabadon egymással és a gyerekekkel. Ennek aztán olykor megvolt a bőjtje is. Például, amikor a vőjelölt autószerelés közben nem rá figyelt. Smoky gyakran pont azt a szerszámot lopta el, amiért éppen nyúlt. Majd teljes gázzal rohant vele, körbe-körbe az autó körül. Máskor, az autó alatt fekvén éppen kúszott volna ki, amikor Smoky egyszerűen a hasára ült kajánul vigyorogva. Amikor ez történt, már közelített a negyvennyolc kilóhoz. Hiába volt majd száz kiló, amikor negyvennyolc kiló szeretet leteperete. Három év múlva, már teljesen természetes volt jelenléte a családban. Már nem nyűszített fel néha álmában, nem rándult össze ijedten, ha bárki is hozzá akart érni, megsimogatni. Gyakran feküdt a bejárati ajtó elé, vagy mögé. Ilyenkor, ha akárki is ki- vagy beszeretett volna jönni, vagy átlépte, vagy vele együtt kellett ajtót nyitni. A kommunikáció, mármint, hogy mindent elmondtam neki, megmaradt. Sőt, átvette a család többi tagja is. Beleértve Smoky is. Mindenről volt véleménye, és ezt meg is osztotta velünk. Ha hozzá szóltak, válaszolt. Eltűnt minden arrogancia és vadság belőle. Időnként, két-három havonta azért még megyünk együtt vadászni. De nem gyakran, mert nem nagyon volt mit. Kutyáim megtanultak falkában együttműködni, együtt dolgozni. A vadászat napközben, és éjjel is folyt. Az utolsó négy alkalommal már nem lőttem semmit se, míg ők két-három darabot is megfogtak. A helyi vadász könnyesre nevette magát, amikor harmadik órája

feküdtünk a fűben eredménytelenül. Majd megjelent egy kövér frissen fogott patkánnyal, és lerakta közénk.

– Nesztek pancserek, ne mondjátok nincs vajból a szívem.
– Amikor meg akartam simogatni a fejét, pont akkor kellett egy óriásit nyújtózkodnia. Feneke az ég felé, lábai kiegyenesítve a földre szorítva, feje rajta, hatalmas mancsaival a levegőt markolászva. Közben egy hatalmasat ásít egy elnyújtott ááhhhaauuuu-val kifejezve, majd ha megengedem kispajtás. Aztán természetesen a hátára fordulva várta a hasvakarást. Az sohasem maradhatott el. A falkavezér továbbra is a vén yorki maradt, mostanra már szinte semmit sem lát, de a macska bizony hátrébb szorult. Esténként mindig odafekszik, ahonnét jól látni minden családtagot. Gyakran előfordul bizony, hogy odapírcent. Amikor a halk, de erőteljes zziiiiieeep-et halljuk, akkor gyorsan ablakot kell nyitni. Dzsoni öklendezve menekül, mi könnyezve próbáljuk túlélni.

– Bakker Smoky, ez már akkor bűdös volt, mikor megetted!
– Esküszöm, ilyenkor mindig mosolyog. A gyerekeket továbbra is játszó partnerként kezeli. Páromat tiszteli, mert onnét jön a kaja. Szerintem engem is szeret, de tisztel is. Néhanapján megpróbálkozik, klaffantva felém egyget. Ilyenkor mindig megfogom alsó állkapcsát, a fogait átkulcsolom ujjaimmal. Határozottan, erősen, mégis gyengéden. Nem fájdalmat okozva.

– Nekem ne, kis haver! A gazdád vagyok, érted ugye? – Ám ilyenkor rögtön jön a válasz páromtól, aki azonnal anyatigrisként véd minden családtagot.

– Gyere ide picikém, anyához, majd én megvédelek attól a csúnya bácsitól! – A picike megy, mind a negyvennyolc kilójával, és beleül párom ölébe, füleit lelápítva. Mosolyogva. Mintha csak mondaná. – Szeress mami! Még mindig baba vagyok. Szeress! Szeress. Mert én nagyon szeretlek!

– Na, tessék, látod? Most megint kölyköt játszik. – Néró lepkepillangó pózban felfelé tekintget. Míg Dzsoni hangosan

horkol a párnák közt. – Kellett ez neked? Most így ketten már majdnem elérítek az egy mázsát! – nevettek.

– Igen kellett! Több is kell belőle! – Félrenyeltem a teát, amibe épp akkor kortyoltam bele.

– Neem! Szó sem lehet róla! Csak a testemen keresztül! Ide több kutya nem jön!

– De miért nem? Csak egy husky kislányt. Mellé, hogy ne legyen egyedül.

– Na, persze! – csattantam fel, meg kilenc kölyköt is!

– Igen, pontosan erre gondoltam! – Mosolyodott el drágám úgy, hogy bármely szívet, de még a tömör gránitot is megolvaszthatta volna. – Ne félj tőle, ha picinek kerül hozzánk, tíz-tizenkét hetesen akkor olyan lesz, amilyennek mi neveljük. Már a nevét is kitaláltuk, Maya lesz.

– Kitaláltátok, ki találta ki?

– Hát mi a család.

– Abban én nem vagyok benne? Maya! Na még csak az kéne! Nem..., de ez már egy másik történet.

Évekkel később, kifundáltam, hogy rózsalugast csinálok. Egészen hátul a birtokon, ahol nincs semmi csak a természet. Hátra mentem a vadonatúj Texas 1460-as ipari kapálógéppel és egy lapáttal. Nem volt épp olcsó mulatság, hát ideje, hogy munkára fogjuk. Kimértem, és mészhidráttal kijelöltem a pontos helyét. A késeket beállítottam a minimum szélességre, ötszázötven milliméterre. Elsőre, feltörve a szűz talajt, mélységre alig huszonöt centire mentem le, majd kilapátoltam. Míg másodszor már rendesen, harmincnyolc, a maximális mélység. Mint a vaját, úgy vitte a szűz talajt a majd húsz lóerős gép. Már épp végeztem volna, mikor a teljes gázon futó kapálógép egy hangos csattanással megállt. Mintha falnak ment volna. Majd két órámba telt míg sikerült kiemelnem onnét az egy mázsás masinát. A motor nem ment, bedugtam

mindkét kezem a kések közé. Kotortam a földet kifelé belőle, ekkor valami keményre nyúltam. Egy eltört, fanyeles, bozontos valamit húztam ki a kések közül. Levertem róla a földet és nevetni kezdtem. A főbejárat mellé felakasztott keményfanyeles kefe volt az. Évekkel ezelőtt történt, hogy felakasztottam oda figyelmeztetésként. Neki jól látható helyre, de teljesen megfeledkeztem róla. De Smoky, a fiam nem. Eltemette, és vele együtt a múltját is. Hisz már nem volt rá szüksége, már van falkája, családja.

Az őrangyal

Az első alkalom, amikor egyértelműen éreztem, nem vagyok egyedül, a nem éppen gondatlan gyermekorom végét is jelentette. Amikor nehézséggel találom magam szemben, és halkán sír, zokog a lelkem, mindig ugyanaz a kép ugrik be. Egy kőbánya-kispesti panellakás negyedik emeletén nézek ki a szürke betonra. Csak elbillentem az ablakot, és már vége is. Nem kell tovább csinálni, vége tud lenni a szenvedéseimnek. Valóban szenvedtem?

Nagymamám mindig is próbált védeni, próbált a hit felé vezetni. Jézus segít, erőt ad. Csak kérned kell! Áldom nevét mind a mai napig. Sajnos, ma már nincs köztünk. Engem mégsem hagyott el. Keresztanyám tizenöt évvel a halála után ült le velem beszélni. Fiam, most már el kell engedned. Tovább kell lépned, és neki is. Megtettem, mert szerettem őt. Bár rettenetesen fáj a mai napig is.

Lenéztem a betonra, csak egy ugrás és vége! Gyermekként sok mindent nem értettem. Anya miért ver? Semmit sem tettem, ami okot adhatna rá. Kértem az ismeretlent ott fent, ne bántson anyám keze. De megtörtént, újra és újra. Ilyenkor a faklumpájával folytatta a verést, annak is a sarkával. Az esetek többségében vagy részegen, vagy dührohamaitól őrjöngve. Nem nézve mekkorát üt! Sokszor előfordult, a karjaiban tértem magamhoz, és nem értettem. Ha szeret, miért csinálja? A beton szürkésege hívogatott. A fejemben egy hangot hallottam. Tedd meg, akkor majd elgondolkodik, mit is vesztett! Majd rájön, milyen értékes voltál! Majd felelősségre vonja

végre valaki, azokért a fájdalmakért, amiket okozott! Majd, majd, majd! Akkor nagymamám és keresztanyám jelent meg gondolataimban. Igen, összetörnének. Szólalt meg egy másik, az előzőnél jóval kedvesebb és törődőbb entitás. Éreztem jelenlétét, nyugalmat, szeretetét és erejét. Igaz, szomorúak lennének, ezt nem tehetem velük. Az arrogáns és erőszakos hang elhallult. Végtelen nyugalom és szeretet árasztotta el törékeny lelkemet. Döntést hoztam, küzdeni fogok. Alázattal viselem a rám kirótt terhet. Hisz ő ott van, vigyáz rám. Nem tudom ki vagy, de köszönöm neked! Ez erőt adott és ellenálltam. Akkor is, amikor apám elővette a nadrágszíjat, és azzal vert. Akkor is, amikor az iskolában rendszeresen elverték, megaláztak, kegyetlenkedtek velem. Tehették, mert én voltam mindig az új gyerek. Évente volt, hogy év közben is, többségében anyám miatt muszáj volt költözködnünk. Az sem segített, hogy gyakran a koszos ruhát kellett visszahúznom, mert nem volt másik. Előfordul, hogy a szennyestartó aljáról kihorgászott póló, nadrág, zokni meg volt penészedve. Könnyes szemmel, kétségbeesetten próbáltam kisikálni belőle. De csak rosszabb lett. Az iskolai eredményeim közelítettek a nullához. Senki sem becsült. Kolonc voltam mindenkinek. Aki látott, mind azt sulykolta belém. Nem érsz semmit. Nulla vagy. Egy senki, akivel csak a baj van. Egyre lejjebb és lejjebb taszítva, míg a végén a pokolban töltött idő, csak egy mérföldkő lett az életemben. Semmi több. Ez alól csak nagymamám és keresztanyám volt kivétel. De őket aránylag ritkán láttam. Most kezdtük az iskolaévet, imádtam mindig is a könyvek illatát. Megkaptuk a könyveket. Minden tankönyv vadonatúj. Az általános iskolában, az alsó tagozatban volt egy számomra különösen kedves tankönyv. Annak a hátoldalán egy kép. Egy gyerekszoba, ágygal, íróasztallal asztali lámpával és egy szekrénnel. Szőnyeges, lambériás, kicsi, de annál barátságosabb szoba. Áradt belőle a melegség, a szeretet.

Az osztályfőnök azt hitte, el akarom szabotálni az óráját.

Pedig nem, soha elő se fordult, hogy tiszteletlenül nézzek rá. De ő nem volt egy nyugodt jellem. Kiabált velem, és én tűrtem. Nem válaszoltam neki, csak lesütött szemmel vártam, mikor lesz már vége. Egyre inkább felhúzta saját magát, először meg-rángatott, majd arcon csapott. A pajeszomnál és a fülemnél fogva kihajított az osztályteremből.

– Takarodj az igazgatóhoz! – üvöltötte. Engedelmesen lementem. Bár nem tudta miért, mit is csináltam? Rettegtem tőle. Megint láttam az ablakon keresztül a betont.

– Nem vagy egyedül! – hallottam valahonnét.

Körbenézve nem láttam senkit se. Így hát nem volt mit tenni. Bekopogtam, amikor szólított beléptem. Szigorú tekintetű, hatalmas, morózus férfi ült az asztalnál. Fel sem nézett.

– Ott álljon meg!

Percekig álltam szóltanul, kezemben a tankönyvemmel.

– Hallgatom! – szólalt meg. Fel sem nézett, írt tovább. Elkezdtem mondani, alig hallhatóan, mi is történt. De közbevágott!

– Ha nem beszél érthetően, nem fogom érteni magát!

– Mondd el neki, ne félj! Nem fog bántani! Segíteni fog – szólalt meg megint valami belül.

Akkor zokogni kezdtem és kiömlött belőlem minden, egyszerre. Végighallgatott, egyszer sem szakított félbe. Nem láttam az óriást, mert elhomályosították látásomat záporozó könnyeim. Őszinte, fájdalommal teli könnyek voltak ezek. Benne volt életem mind a kilenc évének fájdalma, megaláztatása. Mire felocsúdtam, ott ültem a térdén. Akkor elálltak könnyeim, abbahagytam a zokogást. Nem tudtam megszólalni. Csak szipogva, hüppögve törölgettem arcomról a könnyeim.

– No, no. Jobb már ugye, kislegény? Tudod, az őszinte beszéd és a sírás megtisztítja a lelket. A tiszta lélek gyorsabban gyógyul.

Elővette fehér zsebkendőjét, megtörölgettet vele. A hófehér zsebkendőt vékony vércsík szennyezte be. Megdöbbenve nézte, majd alaposabban megnézett.

– Miért piros az arcod fiam?

Szégyenkezve lesütöttem a szemem.

– Mert megzavartam az órát, igazgató úr.

– Értem.

Továbbnézte a fejemen lévő hegeket, forradásokat. Színes foltokat. Volt belőle bőven.

Belépett egy szemüveges titkárnő.

– Klárika, kérem!

– Igen, direktor úr?

– Hozna ennek a fiatalembernek egy másik inget vagy amit talál. Úgy látom ezt meg kell szárítani.

Hamar kerített egy kötött pulóvert és segített kicserélni. Amikor levettem a felsőmet, a kisasszony rémülten kapta szája elé kezét. Sokatmondóan egymásra néztek.

– Hívom őket – Szólt titokzatosan a titkárnő.

– Ne, ne tegye! Mert itt az nem fog segíteni! – állította le az igazgató. Majd én elintézem, a Krisztusát!

Hangja dühös és határozott volt. Nem értettem semmit.

– Valami rosszat csináltam?

– Nem fiam. No, no. Nyugodj meg! Nincs semmi gond. Beszélgetünk egy kicsit rendben? – szólt barátságosan.

– Maga meg Klárika kérem, rendeljen el szünetet az iskolában. Teréz, Zsuzsa néni és Pál elvtárs fognak ügyelni. A teljes tanári kart várom a tornateremben! A szülőket meg rendelje be azonnal! Ha kell hívja fel a munkahelyükön a vezetőséget. Az ügy nem tűr halasztást. Ha úgy se megy, hívja fel Budaházi főkapitány urat. Mondja meg neki, én kérem segítsen. Természetesen semmi felhajtást nem akarunk! Amíg mindezt elintézi, mi a fiatalemberrel megbeszéljük az élet dolgait.

Majd egy órán keresztül mesélt nekem. Elmagyarázta hogyan kell emberként élni, viselkedni. Mit jelent férfinak lenni és milyen kötelezettségekkel jár, ha valaki úriember. Bár mondta, ezt a szót ne igen használjam. Mert manapság félreértelmezik azt. Miért történnek néha rossz dolgok, és azokat hogyan kell kezelni. Beszélt a tisztességről, a becsületről és az alázatról. Arról, hogy a legnagyobb bátorság a saját hibánk elismeréséhez, vagy a más hibájának a megbocsájtásához kell. Mesélt valakiről, aki mindig megbocsát. Aki magára veszi a világ bűneit. Aki csodákra is képes volt, a szenvedéseiről. Róla, aki megváltja az emberiséget. Akiről neki hivatalosan, mint a kommunista párt tagjának nem is lenne szabad említést tenni. Majd átkísért a könyvtárba. Levett egy könyvet és a kezembe adta. Robinson Crusoe.

– Mennyire megy az olvasás kislegény?

– Nem tudom, még sohasem olvastam valódi könyvet, csak az illatát szeretem.

– No no, hogy lehet ez? Hát édesanyád nem mesélt neked sohasem? – Lesütött szemem válaszolt helyettem. – Na, ne lógassa az orrát kérem! Legyen férfi! Tessék, ezt olvassa el, és ha végzett, beszélünk. De aztán vissza kell hoznia!

A könyvtáros néni kiállított egy könyvtári jegyet, és én háttartalanul büszke voltam rá. Van valamim, csak az enyém, ami az enyém, és még pecsétet is nyomtak rá! Csillogó szemmel, mosolyogva szorítottam magamhoz azt a kis papírt, a könyvtárjegyet. A tanév végéig egy álom valósult meg. Szárnyaltam. A tanári kar viselkedése teljesen megváltozott. Az iskolai erőszak megszűnt, mert mindig volt, aki leállítsa azt időben. Az otthoni verések is megszűntek, igaz gyakran jött egy harcsa bajszos nagydarab rendőr, ahogy mondta, kávézni. Beleszerettem az olvasásba és a sportba is. Mert az igazgató úr közbenjárására a helyi dzsúdó szakosztály legifjabb tagja lettem. Bár a ruha, amit adtak, hatalmas volt hozzám képest. Három nappal az ominózus esett után bekopogtam újra. Szívélyesen fogadott.

– Kislegény, mi járatban? Csak nincs valami gond?
– Nem, semmi direktor úr. Csak tetszett mondani, ha kiolvastam a könyvet jöjtek vissza, és beszélünk róla.

– No, no. Úgy van-e?

– Igen, nagyon érdekes és izgalmas volt.

– A macska rúgja meg! Hát akkor kislegény, hallgatom.

Mindent elmeséltem, elmondtam. Mit is gondolok a kislegény Robinsonról. Ő is igazán magányos volt, és igazi úriember. Segítette a gyengébbet, nem élt vissza más elesettségével. Kemény munkával igenis fel lehet építenie mindenkinek a saját kis világát. Az igazgató egyszer sem szakított félbe.

– No, akkor ez megvolna. Lenne itt még valami kislegény. Én ugye nem mindig vagyok elérhető. De a könyvtárban van olyan, hogy klubhelyiség. Oda jelentkezzék, mint tag. Egymásnak mesélnek, és olvasnivalót ajánlanak. Van-e kedve ezt csinálni kislegény?

– Hát hogyne lenne! Valóban volt is kedvem hozzá.

– No, akkor induljék! Aztán csak így tovább kislegény!

Elköszöntem, de kifelé menet még hallottam.

– Klárika! Három nap! Három nap, érti? Még a nadrágomig se ér fel! Csiszolatlan gyémánt ez a kölkök, én mondom! Három nap! A macska rúgja meg! Ha nem velem történik, bizony mondom, el nem hiszem. Három nap!

Abban a tanévben felfedeztem Verne Gyula könyveit, le sem tudtam tenni őket. Legalább tízszer kiolvastam. Az év végén osztályelsőként végeztem. Bár a helyesírásom csapnivaló volt. Matematika órán hátra kellett ültetniük, mert az esetek nagy többségében már akkor tudtam a választ, mikor a tanárnő még be sem fejezte a feladatot. De ezt ugye nem adták ingyen. Nemcsak jól tanultam, de korrepetáltam is azokat, akiknek segítség kellett. Próbáltam úriemberként viselkedni, segíteni a gyengébbet. Ahogyan azt a direktor úr elmagyarázta nekem. Némelykor egy szatyor vagy zsák ruhát hoztak cserébe az anyukák, apukák. Bár erre senki sem kérte őket. Év végén ok-

levelet és a bizonyítványomban „jó” értékelést kaptam. Mivel a helyesírási képességem semmit sem javult. Mindenből kiváló lettem, csak abból elégséges. Nagymamám és keresztanyám ott voltak az évfárá ünnepségen. A szüleim nem. Emlékszem, nagymamám elsírta magát. Keresztanyám meg olyan szorosan ölelt, alig kaptam levegőt. Majd egész nyáron vagy nagymamámnál a fővárosban vagy a Balatonon keresztanyámnál voltam. De ugye, minden csoda három napig tart. Augusztus elején apám úgy döntött, elköltözzünk. Kétszáz kilométerrel arrébb. Mert az öcsém asztmás.

A bányászváros, ahová költöztünk hihetetlenül érdekes és változatos volt a panelházak dzsungeléhez képest. Anyám egy új családtaggal, egy hugival fogadott, amikor keresztanyámnak haza kellett vinnie az iskola kezdés miatt. A ház, ahová költöztünk, kétszer olyan magas, mint bármelyik tíz emeletes panelépület. Lenyűgözve néztem a méreteit. Az új város megbabonázott színeivel, pezsgésével, lüktető életerejével, ami csak úgy áradt belőle. Első dolgom volt a helyi könyvtárba beiratkozni. Majd kértem apámat, hogy keressük meg a helyi dzsúdó szakosztályt.

– Nem lehet fiam, az ebben a városban nincs! Különben is, nem lesz neked erre időd. Valakinek vigyázni kell a húgodra, és ugye mi dolgozunk.

Sajnáltam a dolgot, de elfogadtam. Na nem a hugi részt, mert őt imádtam. Mondjuk a pelenkázásnál mindent elkövettem, hogy a textilpelusból kirugdálja magát. De ennek ellenére szívesen foglalkoztam vele. A tápszernél kellett nagyon odafigyelnem, mert ha rosszul adagoltam a forró vízhez a tejport, az nagyon hamar megbosszulta magát hasmenés formájában. Ugyanakkor nem lehetett se hideg, se nagyon meleg, mert akkor megint csak sírás volt a vége. Nem akartam, hogy a hugi magára haragítsa anyut. Egészen idilli volt a hangulatom és végre voltak céljaim, terveim. Alig vártam már az iskola első napját. Felső tagozatos lettem, ez biztos valami különleges

lehet. Legalábbis mindenki úgy beszélt róla. A jövőd függ tőle, itt rá kell hajtani. Mindenki ezt szajkózta. Tényleg úgy hangzott, mint ami nagyon fontos. El is jött az első iskolanap, amit már rettenetesen vártam. Az első hét valóban nagyon ígéretesnek tűnt, csupán nem értettem miért nem állunk neki tanulni. Amúgy az iskola rendkívül lehangoló és depresszív kinézetű. Rácsok mindenhol, az ablakokon, az ajtókon, de még a folyosókat is vasrácsok választották több részre. Az első szintmérő dolgozat az a magyar volt. A felmérő előtt kimentem a tanári asztalhoz. Egy igazolást kellett átadnom a tanárnőnek. De az rám üvöltött. – Ki engedte meg hogy elhagyd a helyed, te tök! – Hangos kacagással jutalmazta az osztály a tanárnő humorát. De nem jöttem zavarba, és meg se ijedtem tőle.

– Ön, tanárnő.

– Szemtelen büdös kölke, mit képzelsz te magadról? – Meglepődtem a kirohanásán. Épp ezért a lehető legtiszteletreméltóbban válaszoltam, ahogy azt egy úriember teszi.

– Azt tetszett mondani, ha bárkinek van leadni valója, az hozza ki az asztalhoz. Nekem van. – Ettől zavarba jött, de észébe se volt elismerni, hibázott.

– Ide vele! – A pecsétes igazolást kitepte a kezemből, hangosan az osztály előtt olvasni kezdte, majd felhorkant. – Na még csak az kéne! Hogy mindenféle úri, fővárosi kutya nyavalyát ráfogjanak arra, ha valaki lusta! – Ez utóbbit már kiabálva tette hozzá, erőteljesen megnyomva a lusta szót. – Mégis miféle grófi betegség az a diszlexia? Hee?! Mi a túró az fiam?! Fiam, itt ez nem működik, te tök! Itt nálunk tervgazdaság van! Aki nem dolgozik, ne is egyék! Megértetted?! Takarodj vissza a helyedre, el ne merj mozdulni onnét az engedélyen nélkül! Ugyanúgy fogsz dolgozni, mint a többiek, te lusta tök! A szüleid biztosan értelmiségiek vagy reakciósok. Itt ebben a városban egyiket se szeretjük! A bányászok keményen dolgoznak, hogy érvényt szerezhessenek a lenini útnak! A szocializ-

must építve eljuthassanak a világ dicsó proletárai közé! – Hogy nyomatékokat adjon szavainak, darabokra tépte az igazolasomat, és kidobta a szemetesbe. Majd nekiállt a diktálásnak emberes tempóval, mert mint mondta, majd megtanulja minden lusta, senkiházi, ki is volt Sztahanov! Mondanom se kell, itt-ott kimaradtak mondatrészek. Egyszerűen lemaradtam. Túl gyors volt a tempó. Képtelen voltam a lépést tartani. Nemcsak én. Egyáltalán nem maradt időm arra, hogy kontrolláljam a leírtakat, ahogyan azt tanították a fővárosi iskolában. A kegyetlen diktálásnak meg is lett az eredménye a következő szünetben. Az osztály, amibe bekerültem, elsőtől kezdve egy csapatként működött. Ez a csapat most bosszúért kiáltott a tanárnő kemény fellépése miatt. Hatan támadtak rám, amikor az ebédlőből jöttem kifelé. Rutinosan lökdösve a pincelejárat irányába, nem először csinálhatták. Majd, amikor a kíváncsi szemek nem látták a legnagyobb, nálam egy fejjel magasabb, nekem ugrott. Az egy év kemény dzsúdó edzései, mozdulatai a zsigereimbe égtek és rutinszerűen kaptam el az ütésre lendülő kezét. A nálamnál húsz kilóval nehezebb hangadó, széles ívben repülve csattant a kemény kőpadlón. A második és a harmadik támadó is pontosan így járt. Amikor látták, ez így nem megy, egyszerre támadtak. Sikerrel. Egy az egyben lett volna esélyem egy szabályos küzdelemben. Ez nem volt az. Az igazgatói irodában, hallottam ugyan a velem artikulátlan hangnemben kiabáló valakiket, de fel nem fogtam. Gondolatban már nem voltam ott. Képzeletem védett a külső támadásoktól. Megint láttam a szürke betont, de most nem engem hívott. Várta azokat, akik bántottak.

Bosznia-Hercegovina, valahol a frontvonalon. Még nem voltam tizennyolc, a papírjaim szerint, hivatalosan huszonhárom. Egy trafó házat ért találat, azzal próbáltam valamit is kezdeni. Működésre bírni, míg meg nem érkezik a mobil

transzformátor konténer. Aránylag egyszerű volt a dolog, mert a tekercselése megúsza. Csak a sínezést és az egyik tízezer voltos kábelt kellett javítanom. Négy idegenlégiós vigyázott rám. Itt és most értékesebb voltam az életüknél is. Mégis csak hármát láttam, Tarack, az az ellenszenves pszichopata barom, már megint bóklászik valahol. Értékeket ment, ahogy mondja mindig. De ez nem más valójában, mint hullarablás. Gránát füttyül, de a hangja távolodó. Teszem a dolgom. Kisebb hangzavar, vita odakint. Hátranéztem, Tarack megjött és a hajánál fogva valakit húzott maga után. A csapat megoszlott, vita alakult ki. Ez a vegyes, minden nyelvet magába olvasztó kotyvassz, most igen nagy sebességgel pörgött odakint. Nem volt nálam fegyver, nem is szoktam magammal vinni. Elég a szerzős ládám és a késem. Kinézve vártam a káoszt, de nem az a kép fogadott amire számítottam. Nem megtámadtak minket, csak összebalhézott a csapat. Tarack elfogott egy lányt, aki itt leskelődött a közelben, mit is csinálunk.

– Kicsinálom, csak előtte szórakozunk egy kicsit.

– Ebben én nem veszek részt, jelenteni fogom! – Mondta a másik kettő, de a harmadik hallgatott. Egy vékonyka kis fadarabot rágcsált.

– Mégis ki a faszt érdekel, hogy mit csinálasz?! Mi itt takarítunk, senkit sem érdekel hogyan! Amúgy meg azt jelentesz, amit csak akarsz! Kettő a kettő ellen. Na és? Ez itt kémkedett, ki akart csinálni minket!

– Ne viccelj már, csak egy helyi civil. Semmi köze ehhez a faszsághoz, ami itt folyik!

– Tényleg, akkor maradj kussba! Mi elvisszük hátra, kicsit el szórakozunk vele.

– Nem viszed sehova! Nem erre szerződtem, ahogyan te sem! – Amikor kiléptem, feszült hangulat fogadott.

– Na kölk, nézd mit fogtam. Bedobom a közösbe. Benne vagy egy kis ungarungában. – A lány kezei megkötve, hátra csavarva. Tekintete üres, talán már tudja mi lesz a sorsa.

Lehet nem is először történik meg vele.

- Tarack, te mit csinálsz?
- Mégis minek látszik?
- Engedd már el!
- Lófaszt, akkor felnyom minket!
- Mégis kinél?
- Csetnik ribanc ez! Agyonlövöm, de előtte eljátszunk vele.
- Ekkor az idősebbik francia, Abdelkader szólalt meg halkán.
 - Tarack, te egy pszichopata állat vagy. Elnézzük a hülyeségeid, mert itt kellesz, hasznos vagy. De ez most sok. Az a lány nincs tizennégy se, majdnem egyidős az unokámmal. Szépen megkérlek rá, engedd el, és húzzál vissza a szolgálati helyedre.
- A végét már csak alig halhatóan mondta ki, de a hideg is kirázott tőle. Rám nézett Tarack.
 - Te, kölkök, te nem vagy benne?
 - Tarack, te beteg vagy. Kizárt, hogy én ebben részt vegyek, és az is, hogy hagyjam, amit csinálni akarsz.
 - Szerintem még tanulnod kéne egy kis tiszteletet zöldfülű. Itt az ideje a szart is kivernem belőled.

Az események felpörögtek. Tarack hátbarúgta a megkötözött földön ülő lányt, az elvágódott a porban. Én nem voltam neki ellenfél, de Abdelkader az öreg légiós igen. Gépkarabély a félig felemelve, irányába fordult, de hibázott. Lebecsült, nem tekintett ellenfélnek. Amikor a lányt megrúgta, kitapintottam a késem biztosító hevederét, kipattintva azt, két ujjal kirántva tokjából, az már repült felfelé. Négy, négy és fél méter a távolság. Fordult a gépkarabély az öreg felé. A levegőben elkapva a kés pengéjét, marokra fogva és már hajítva is Tarack közepébe. Lövések dördültek, amikor a majd másfél kilós vadásztöröm markolata Tarack tüdőjéből kiobbantotta a levegőt, visszapattanva onnét. De addigra már teljes erőből felé futva a gyomorszájába fúrtam fejem. A mozdulatsor beidegződött mozzanatai olajozottan a kiképzésen tanultak szerint végrehajtva. Hiába volt rajta kevlár, a levegője elfogyott, és utánpótlás nem

volt. Mert gyomorszája görcsbe rándulva, tüdeje mindhiába próbálkozott. Hátraléptem kettőt, várva a támadást, de az hanyatt vágódva leesett az alacsony dombról. Tarack felugrott, lépett egyet és... BOOOOMMM!

A hallgatag, eddig kis fadarabot rágcsáló légiós, halkan, életelenül összeesett. Tarack lábai eltűntek. Pillanatokon belül elvérzett. Abdelkader orra szintén eltűnt Tarack gépkarabélyá által. Arancina, a szicíliai, aki kerek pirospozsgás fejéről, aminek a formája egy narancsra emlékeztetett, kapta becenevét, döbbsen állt.

– Bassza meg! Bassza meg! Bassza meg! Tudtam egyszer kiburul ez a dilinyós! Kölök, nagy szarban vagy! Működik ez a fos?

– Őőőő, igen, csak be kell kapcsolni.

– Akkor csináld, és húzzunk! – Nem működött, még vagy húsz percig igazgattam a sérült síneket, mire el tudtuk indítani.

– Mit tökölsz már, mennünk kell! Pucolás, mindjárt meg szórnak minket.

– Mi lesz a lánnyal?

– Semmi közünk hozzá!

– Ara!

– Baszodj meg, kölök! – Késével elvágta a még mindig a földön ülő lány bilincsként szolgáló kötegelőjét. – Menjünk!

– Itt hagyjuk?

– Persze, miért mit akarsz csinálni vele?

A lány kosztól maszatos arccal is gyönyörű. Világosbarna szemeivel, vékony szemöldökével, duzzadt ajkaival igen szépnek volt mondható. Még akkor is, ha ezt az összképet egy S alakú kis forradás torzította. Tekintete nem volt vádló.

– De...

– Oké, bassza meg! De a te gondod lesz, én mosom kezeim!

Felemeltem, karonragadtam a lányt, húztam a Toyota te-repjáró felé. Nem ellenkezett, sőt belém kapaszkodva velem

futott. Egyre közelebből lehetett érezni a levegő lökéshullá-
mait, amit a becsapódó aknák okoztak. A kanyargós ösvényen
lefelé legalább százas tempóval a Toyota dobálta magát és ra-
kományát, minket is, mintha csak krumplis zsákok lennénk.
A szicíliai vén bakának számított. A tizenkettedik évét taposta
zsoldosként. Piros pontot vett észre a motorháztetőn. Az na-
gyot rántott a kormányon, le az ösvényről, rá igencsak jelleg-
zetes kézmozdulatok, hadonászás, kocsicsapkodás, sűrű bas-
tázás, madonnázás és vaffanculózás közepette adta ki a dühét.

– Mit csinálsz?

– Bemérték, vaffanculó!!!

– Az ott aknamező!

– Pontosan. Szereted a heavy metalt?!

Már nyomta is be a szalagos kazettát, full hangerőn. Egy
aránylag sík terepre érkeztünk az ösvényről. A Toyota hathen-
geres turbó motorja sivített százhatvannal a terepen. A szicí-
liai tövig nyomta a gázt, de ennél jobban egyszerűen nem
ment a vas. Meg is van! Enyhén kanyarodva arra felé vette az
irányt. Amitől a majd három tonnás terepjáró oldalazva mé-
tereket csúszott. Az első puffanást, ami valójában robbanás
volt, két tucatnyi másik követte. Hamarosán nem lehetett
mást hallani, mint tompa durrogásokat, pufogásokat, a hátul
lévő kazánlemez fémes csattogását, ahogy felfogja a repesze-
ket. Na meg a folyamatos és sűrű bastázás, madonnázás és
vaffanculózást. A hatalmas porfelhőből egy terepszínű Toyota
terepjáró bukkant ki három utasával. A szicíliai hangosan ha-
hotázott, valami összefüggést emlegetett a balfasz amerikai és
az idióta szerb légierő, meg valami bikának egy bizonyos test-
részével kapcsolatosan.

A második faluban a lány egy öregasszonyt meglátva felki-
áltott.

– Baka! Baka!

A szicíliai megállt. A lány zokogva ugrott az öregasszony
nyakába. Már indultunk volna, amikor az visszafordult.

– „Čekaj dečko! Ovo će vas zaštititi ako upadnete u nevolju.”

Nyakából leakasztva egy bőr szíjon logó medaliont nyomott a kezembe. Majd elhajtottunk. A szicíliai elmosolyodott.

– Szép is a szerelem! – mondta vigyorogva ahogy az ajándékom nézte, ami egy gépfegyveres Szűz Máriát ábrázolt. Valamiért Péntek jutott eszembe, a Robinson Crusoe-ból. Hmm..., de vajon melyikünk volt Péntek? Én vagy a lány? Büszke voltam magamra, mert ember tudtam maradni.

– Most jön a neheze kölkök, el kell magyaráznod a főnöknek, hogy mi is történt, mert nekem amnéziám lett a légnyomástól!

– Milyen légnyomástól?

– Honnét tudjam? Nem mondom, hogy amnéziám van!

Két évvel később, a béke fenntartóknak ideiglenes világítást építettünk ki a sátoztáborukba. Este nem jött értünk a helikopter, mert túl nagy volt az aktivitás. Így ott kellett maradni északára. Éjfél körül jött az első detonáció. Tűzharc a semmivel. Torkolattűz lőtt torkolattűzre. Megint nem volt nálam fegyver, mert túl sok volt a cuccom. Éppen pirkadt, amikor mellettem becsapódott egy gránát. Azonnal megölt volna, ha nincs ott a szerszámos ládám. De ott volt. Viszont a légnyomást nem úsztam meg. A jobb fülemből vér csorgott. Tehetetlenül a sziklás földön fekve vártam, hogy vége legyen. A világ forgott, képtelen voltam felállni. Amikor a fegyverek már elhallgattak, férfiak mentek a romok közt AK-47-esekkel. Néha, el-eldördült egy lövés a vörösre festett égálgában, a felkelő nap sugaraiban fürdetve áldozatait az értelmetlen háborúnak. Két pár katonai bakancs jelent meg előttem, a hozzájuk tartozó lábbakkal. Hát vége... akaratlanul is a kis medalion után nyúltam, megcsókolva Szűz Mária gépfegyveres mását. Kattant a AK-47-es biztosító kioldó szege.

– Čekaj!!!

Megszűnt a fájdalom, jótékonyan beborította haldokló emlémet a sötétség.

Hófehér falak, picike ablak, amin tűz befelé a napsugár, hal-
kan tik-takoló óra. Alacsony, de nagy, tiszta szobában tértem
magamhoz. Nedves, kellemesen hűsítő ruhafoszlánnyal töröl-
gette valaki a homlokom. Egy angyal volt, bár csak a körvona-
lai látszottak. Ahogy élesedtek a kontúrok, kezdtem ma-
gamhoz térni. Egy leány arca bontakozott ki a káoszból, nem
volt se koszos, se maszatos. Mégis felismertem vonásait, gyö-
nyörű, egészen világosbarna szemeit, vékony szemöldökét,
duzzadt ajkait, és még szebbnek találtam, mint amikor leg-
utoljára láttam. Még azt a kis S-alakú forradást is. Tekintete
most is szelíd és kedves.

– „Jesi li se vratila draga moja?” – majd kirohant – Bako,
mama!

Egy idő, szigorú tekintetű néni jelent meg. Ráncos tenyerét
a homlokomra téve bólogatott.

– „Bit će dobro! U redu.” – Fel akartam kelni, de vissza tolt.
– „Ne! To još nije moguće!”

Törékeny kezei hihetetlenül erősek voltak. Majd levest ho-
zott, és ennem kellett. Bár nem akartam, belém erőltette.

– „To je ono što ti treba, sine!” – Majd újra elaludtam. Ami-
kor felébredtem, egy hatalmas ember állt előttem.

– Akkor hát mégis csak megmaradsz. Helyes!

– Ki vagy te?

– Damir vagyok, Jasmin nagybátya. A lányé, akit megmen-
tettél két éve. Te és az a káromkodó olasz!

– Jasmin?

– Igen, így hívják. Sajnos nem volt lehetőségem megkér-
dezni a nevét.

– Igen, tudom. Köszönöm, amit érte tettél, az életét és a be-
csületét is megmentetted. Mert remélem az ártatlansága nem
sérült, ugye?

– Általam nem, és amíg ott voltam ez másnak se lett meg-
engedve.

– Rendben. Az őrangyalotok is veled volt. Nem is értem, hogyan tudtatok onnét kijutni.

– Ez inkább csak Ara volt, rajta múltott.

– Ja, a szicíliai. Hmm, az kissé örült tag.

– Csak volt, tavaly elesett.

– Nem, nem esett el. Megnősült és lelépett. Két faluval arább laknak.

– Beszélsz magyarul?!

– Anyám magyar, így. Be kell valljam neked, reméltem a fogadott lányom, Jasmin leendő párja, a vejem is magyar lesz. Fülíg szerelmes, beléd van esve, már évek óta.

– Ez sajnós nem fog menni, engem várnak otthon.

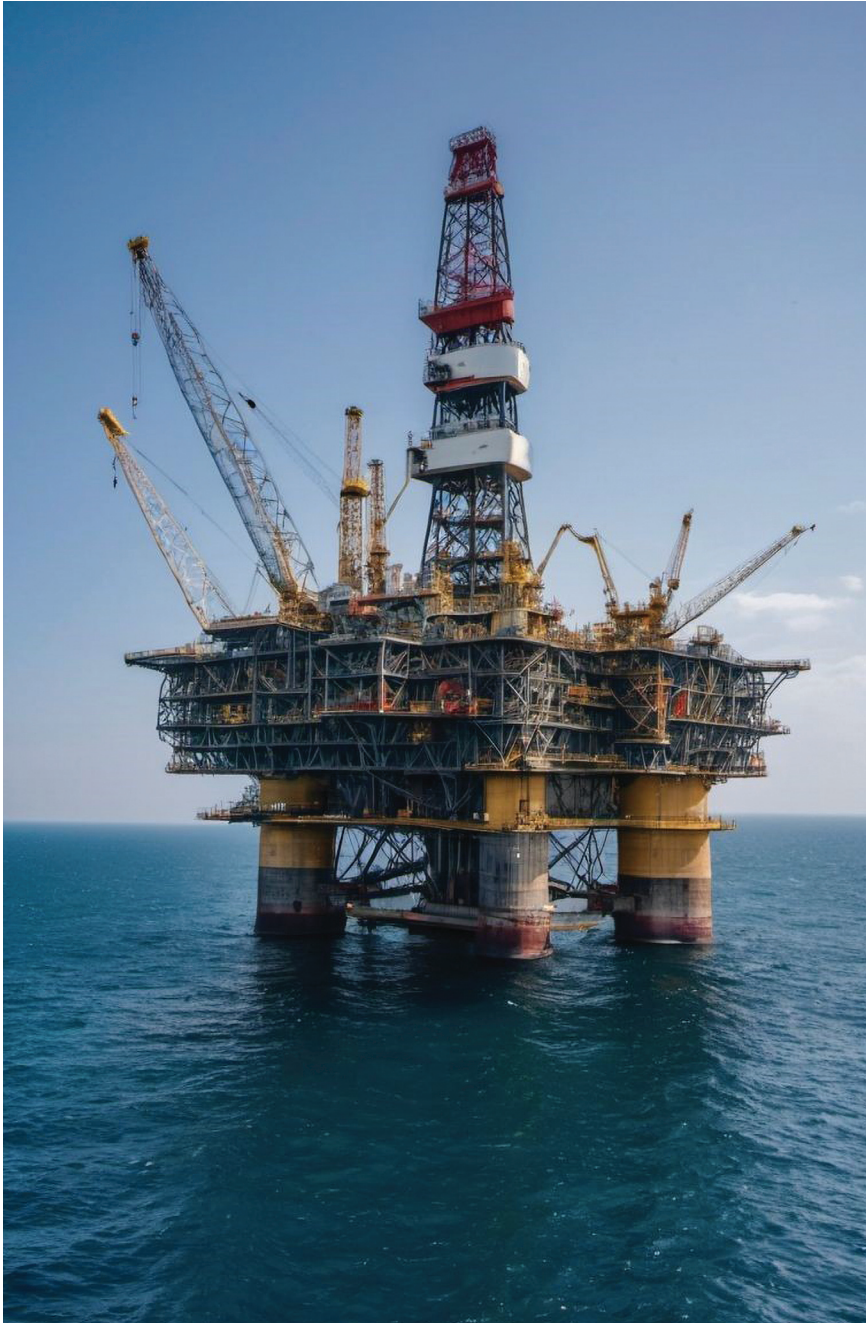
– Értem. Köszönöm, hogy nem beszélsz mellé. Ez tetszik. Akkor visszamész?

– Vissza.

– Jó, ha fel tudsz kelni, akkor indulhatunk is.

Kimosva, megvarrva oda volt készítve minden. Felöltöztem, és elkészöntem a vendéglátóimtól. A kapuban Jasmin kiáltott utánam, ez idáig nem láttam őt. A tizenhat éves leány, igen-csak megnőiesedett. Szemei ki voltak pirosodva, úgy jött oda. Elkészönt, mint ahogyan távoli ismerősöktől szokás. Akkor a nyakamból leakasztva a bőr szíjon lógó, kis medaliont, a nyakába akasztottam. A gépfegyveres Szűz Máriát. Kissé törve, a már betanult kis mondattal búcsúztam.

– Moj andeo će se od sada brinuti i za tebe! – Az őrangyalom, mostantól vigyázni fog rád is!

„Tökös-Csincsilla-olajfúró brigád” és más bűncselekmények!

Szpidi Gonzalesz lassan emelkedik felfelé. Lábai alatt fütyül a norvég tengerek zabolázatlan szele. Jézus unottan figyelte mit csinál. Már majdnem tizenhat méter magasan járt, amikor elengedte a kosaras emelőgép kapcsolóját. A lemenő nap sugarai lassan elérik a látóhatárt. Az olajfúró platform lábai, megtörik az őket nyaldosó hullámokat. Szigorú előírásoknak kell itt megfelelni. Így nem csoda, hogy senki sem értette, Erős Márkusz, becenevén Szpidi, hogy a búbanatos parti vöcsök kékeresen kanyarodó halálfejes bajuszába tudott átmenni a pszichológiai teszteken?! Német anya, amerikai katona apa, és diagnosztizált, rendkívül súlyos fokú hiperaktivitás, amely határ- és szabályszegő magatartással jár. Becenevét egy partidrogról kapta. Bár neki semmi szüksége rá, ahhoz, hogy ezerrel pörögjön. Mint egy koffein túladagolósós mókus, akit fenéken talált egy elefántnak szánt adrenalin lövedék! A szabályzat szerint naplemente előtt, abba kell hagyni a külső peremen a munkákat! Jézus belei megnyikordultak. Érzi, mennie kell, különben ebből baj lesz! Szpidi meghegesztette, amit kellett! A szivattyúkat még nem kapcsolta ki, amik az egybefüggő vízfüggönyöket biztosították. A rendkívül szigorú előírásoknak megfelelően előre beállított tűzoltó fecskendők, tizenkét báros nyomással lövelték majd harminc méter magasba a felszívott tengervizet, és a jéghideg tengervíz onnét visszahullva, valóban függönyként viselkedett. Kapkodva dolgozott, mint mindig. Jézus felkiabált neki, és ő intett, hogy minden OK. Már készen van. Akkor Jézus furcsán mozogva elrohant a klotyó felé. Kollégája kiröhögte. Sok volt a hagymás bab – gondolta kárörvendően. Majd hirtelen eszébe jutott, ki-

hagyott valamit! A vasszerkezet bal oldalán lévő csavarokat elfelejtette nyomatékkulccsal meghúzni. Természetesen a beállított, előírt értékeket betartva kellett volna ezt elvégeznie. Kimaradt! Van ez így néha. Szokás szerint megint nem gondolkodva, de annál kapkodóbb mozdulatokkal állt neki. Jobbra nézve, körütekintést imitálva, a jobb oldali kapcsolót ütközésig jobbra tekerve nagy sebességgel elindult balra. Jeges rémület markolt gyomrába! Fordítva állt a kezelő pult mellett. Tehát minden is fordítva kell hogy működjön. Úgy is volt! A bal az a jobb, és a jobb az a bal! A kapcsolót el nem engedve, döbbszerűen fordította fejét balra! A táblára az volt ráírva: „Vigyázz!”. Legalábbis ennyit tudott elolvasni, amikor az hangoosan kongva orrába vágta. Majd nemes egyszerűséggel letörte azt helyéről a homlokáig felcsúszott szemöldökével! Könnybe lábadt szemeit törölgetve próbált rájönni mi is történt?! Még mindig tartva a gép kapcsolóját! Amitől az tovább fordulva letarolt egy tűzriadó kürtöt, egy magasságjelző lámpát és egy korlátot létrástól! Ugyanakkor elzavarta ezzel az idáig ott nyugodtan ücsörgő sirályokat, akik érdeklődve figyelték fejvesztett kapkodását. A kosarasemelő forgása abbamaradt, miután a leszakadt fém létra egyik darabja, mind a fél méterével ráesett Szpidi Gonzales még mindig görcsösen a kapcsolóba kapaszkodó kezére.

Eszeveszett tempóval próbálja helyrehozni, eltüntetni a rombolása nyomait! Sikerrel. Legalábbis azt hitte, és bizonyos értelemben igaza is volt. Amit nem vett észre, a letört figyelmeztető tábla leesett. Az emelőgép két borítólemeze közti hézagon becsusszanva telibe találta a fő hidraulika csövet, megsértve ezzel annak felületét. Hajszálnál is vékonyabb lyukat ütve rajta. Amiből folyamatosan hatalmas nyomással spriccelt a milliméternél százszor is vékonyabb olajsugár. Olaj párlattal betérítve az emelőgép burkolatán belüli zárt részt.

– Hol van Szpidi?! – A brigádvezető, becenevén Kaktusz, komolyan aggódott. Volt is rá oka, mert tudta milyen az, akit

emlegett. Jézus előtte állt, csak a vállát húzogatta. Amikor elrohant a vécére, akkor már pakoltak. Már rég itt kellett volna lennie, tekintve Jézus majd negyvenperces küzdelmét belei lázadásával.

– Menjünk! Szerintem megint szar van a palacsintában! Mr. Univerzum, a kétmázsás, ugyanakkor alig százhatvanhárom centis finommechanikai szerelő, fejét rázva kelt fel főnöke íróasztaláról. A százhatvanhárom centiméter alatt értve a magasságát nem pedig a szélességét. Az asztal megkönnyebbülve reccsent egy nagyot, örökre behajolva maradván azon a ponton, ahol eddig ücsörgött kínzója donga lábait lógatva. Patron és Szivacs követték a kis csapatot. Kifelé menet majdnem fellöktek Csúcsút, a szlovák oroszlánidomárt. Akinek az idegrángása miatt, a hegyesre pödört bajusza, annak is csak a bal oldala, mindig idegesen ugrált le és fel. Mintha valaki folyamatosan azt cibálná. Most, hogy Mr. Univerzum rálépett kacska lábával a kétméteres csupa izom oroszlánidomár kis lábujjára, a rángásai abbamaradtak! Egykori kedvenceit is, de még az oroszlánkirályt is meghazudtoló üvöltéssel óvatosan jelezte, helyzete abszurd voltát! Kifejezve nemtetszését, könnybe lábadt szemeivel, azok halálos sugarával képzeletben kettéhasítva fájdalma okozóját. Az észre sem véve őt, tempósan haladt tovább, jobbról és balról is folyamatosan a fémkorláton húzva igen terebélyes hasának oldalát, illetve annak csak redőit. Azt a részt, ami nem fért el az ominózus egy méteren belül! Jojó, Verne és Einstein kíváncsian néztek utánuk. Szpidit nem látták, tehát megint buli van. Ezt nem hagyhatják ki! Összenéztek, és egy szó nélkül egyszerre bólintva, már indultak is utánuk. Közben Csúcsú második, ezúttal igen dühös üvöltése is útjára indult a térben, amikor is a félig megevett pizzáját kereste, amit az irodában hagyott. Mr. Univerzum tempósabbra vette a figurát, jogosan gondolva a seggkirály megszólítást, azt az igen dühös Csúcsú neki szánta. Ami teljes mértékben megegyezett a valósággal! Ijedtében elengedett egy

ezidáig tartogatott fingot is, ami számára is meglepően igen rotyogásra és hosszan tartósra sikerült! Mintha valami akadályozná szabad távozását börtönéből. Mivel ő volt az utolsó a sorban, a többiek hangosan röhögve menekülésre fogták a dolgot. Amit Kaktusz nem vett túlzottan jó néven. Mivel épp akkor ért oda az egyik meredek lépcsőhöz, amiről akaratlanul ugyan, de simán letaszították. Hátulról öklendezés zaja hallatszott. Jojó, Verne és Einstein telibe trafálták a Csúcsú által igen dühösen emlegetett, seggkirály által otthagyott toxikus gázfelhőt! Alig harminc másodpercen belül meglátták Szpidit! Még Mr. Univerzum is elámult, pedig épp azzal volt elfoglalva, hogy két farpofája közti részen, a nadrágja gyanúsán nedves.

Igen, a látvány kaotikus volt! Az a hülye pöcs Szpidi, a magassághatárt jelző tábla hült helyénél hegeszt mint atom, a kora esti szürkességben. Alatta a hidraulikus emelőgép lángokban áll! Amit a hegesztésből egy aláhullt olvadt fémdarab lobbantott be, az olajpárlattal telített gépburkolat alatt! Vízfüggöny ide, vízfüggöny oda, vígan lángolt a masina! Most Kaktusz üvöltötte el magát. Szpidi ijedten nézett le, és meglátta a fogadó bizottságot. Majd a lángoló gépet! Aminek a tetején kilenc méter magasban a kosárban ő dolgozik! Rémülten dobott el kezéből mindent, és az egy méterszer két méteres kosárban, kezét az égnek emelve menekülni kezdett körbe-körberohangálva! Közben hangosan kiabálva, üvöltözve, ki tudja mit akarván mondani, a puluplurupul-pulururur-t sikoltozta. Mint ahogyan a pulykák teszik, amikor megijednek! Időnként magasra rántva térdeit, ugorva, szökellve nagyokat mit a század előtti burleszk filmekben! A csapat egyöntetűen vihogni, hahotázni kezdett! Ugyanakkor lélekszakadva rohant el mindenki poroltóért a szélrózsa minden irányába, fuldokolva a röhögéstől! Másodperceken belül a tűz eloltva! Minden és mindenki hófehér a vaktában kilövellő oltóportól. Kivéve a kosárban rekedt, immáron csendben kapaszkodó, a sokktól remegő, halkán nyüszítő munkatársat. Ő mocskosan fekete a

felszállt koromtól! Ekkor érkezett meg száguldva, szinte alacsonyan repülve Csúcsú, a nagyon de nagyon dühös szlovák oroszánidomár. Megdöbbenésében, amit a látvány okozott, belefulladt az épp kitörni készülő újabb, ezúttal határozottan a legdühösebb üvöltése! Pár másodpercig síri csend! Alant hét, a felismerhetetlenségig hófehér, törpének éppen nem nevezhető olajfúró munkás pislogott, mint béka a levesben. Csúcsú hamar magához tért! Vonásairól nem, de méretei alapján felismerni vélte mister Univerzumot, a finommechanikai szerelőt! Ráüvöltött.

– Seggarc! Te tohonya skandináv barom! Felzabáltad a pizámat, te Vikingek Szégyene! – Az személyes sértésnek véve a szigorú diétájának lábbal tiprását, az izomkolosszus felé fordulva, enyhén előre döntve felsőtestét üvöltött vissza, méreteihez képest megdöbbenően vékonyka hangján. Mint amikor egy uszkár tüsszent!

– Csúcsú! Te kollaboráns kommunista besúgó! Kikérem magamnak ezt az unintelligens, arrogáns és alaptalan, koncepciók perbe illő gyanúsítást! – Mérgében ökölbe préselt kezei kifehéredtek az erőfeszítéstől, még jobban előredőlt, aminek következményében a dongalábak kissé terpeszbe csúsztak. Felsőteste gorilla pózban előredőlvé, amitől pucsítani kezdett és tekintélyes sonkáit, amik valaha emberi lábak voltak, azokon szétterülő hatalmas farpofái szétnyíltak! Hét döbbsen fej nézett bele, egyenesen Mr. Univerzum valagába! Hat fehér, egy fekete! Ekkor Szpidi szólalt meg először, hangja remegett a traumától, amit épp most él át hat sorstársával!

– Aztakurvaéletbe! Anyám segíts!!! Godzilla szülni készül!!! – Valóban, a látvány sokkolta mind a hét elmaszkírozott, most már kétségbeesetten felejteni akaró fejet! Mind a hetet, pedig nem voltak se törpék, se hófehérek! Azaz nem mind volt fehér! – Akkor Kaktusz vette fel a döbbsen fonalát, elsőnek magához térve.

– Te Csúcsú! Véletlenül nem egy gombás, ananászos, brokkolis pizzát keresel?

– De igen, a seggkirály felzabálta!

– Mond csak, véletlenül nem az én íróasztalomra raktad le, miután felmelegítetted?! – Az értetlenül bambult vissza.

– De igen! Miért kérded főnök?

– Mert akkor megtaláltuk! Mr. Univerzum! Visszaadná kérem neves Európa-díjas oroszlánszelídítő művészünk pizzáját, amely a jogos tulajdonát képezi? – Mr. Univerzum először nem értette. De mivel mindenki a farpofái közé nézett mélységes megdöbbenéssel, így odanyúlt. Meglepetésében pufók arca először megnyúlt, majd lángvörös lett. Kihúzta onnét a szebb napokat is megélt, gombás, ananászos, brokkolis pizzát. Már ami megmaradt belőle. Odasétált az elképedt oroszlánszelídítőhöz, a kezébe nyomta jogos tulajdonát. Hal-kan, nagyon halkán bocsánatot kért.

– Heee?! – Csúcsú hirtelen nem kapott szikrát. Hangja, vékonyra és erőtlenné vált. Mint aki halni készül! Bajuszának bal fele, szívverésével ütemesen rángatózott. Jobb szeme, tikkelni kezdett!

– Bocs haver, de tényleg. Nem volt szándékos. Tudod egyszer ráültem a nagyim macskájára is, és csak három nap múlva találtuk meg. Amikorra már annyira megmerevedett, hogy kidörzsölte a...

– Heee?! – cincogott újra a sokkot kapott, valamikor igen híres előadóművész.

– Nem, ezt nem akartuk hallani! – szállt be a beszélgetésbe Patron, a kólásüveg alkatú spanyol. – A nagy múltú felmenő-
kel rendelkező viking ivadék, mr. Univerzum újra benyúlt farpofái közé. Végighúzott ott egy istenesen nagy kanyarítást, lapát méretű pufók tenyerével.

– Hee?! Hangja elhalóvá vált, félő volt, hogy Csúcsú elájul!

– Maradt még itt egy kis szósz is! – nyújtotta oda Mr. Uni-

verzum farpofái közül frissen kivett kezét. A még gőzölgő szószot rá akarván kenni a haldokló pizza porhüvelyére. Szivacs öklendezni kezdett, majd Jojó, Verne és Einstein egymást spanolva követték példáját. Jézus zárta a sort!

– Hee?! Hangja alig halható, erőtlén. Csúcsú fejének színe, lilából lassan átváltott fehérbe!

– Meg ne próbáld seggkirály!!! – szólt fenyegetően Patron. Késő! A löttyedt pizza és a szósz egyesültek! Szivacs, Jojó, Verne, Einstein és Kaktusz versenyt öklendeztek. Jézus se maradt ki a versenyből! Egyikük sem nyert! Mert Szpidi dobta ki először a taccsot, kilenc méter magasan lévő börtönében! Az emelőkosárban raboskodva! Egy kiadós BOAAA kiáltás kíséretében, beterítve a díszes társaságot meleg hányással! Amit a sirályok hangos vijjogással üdvözöltek.

– Heee-ee-e?! – Ez már Csúcsúnak is sok volt! Nemes egyszerűséggel kiverte az összes biztosítékot elméjében a túlterhelt biztonsági szelepek teljes láncolata! Hangos dörrenéssel vágódott ájultan hanyatt a majd kétméter magas, csupa izom óriás!

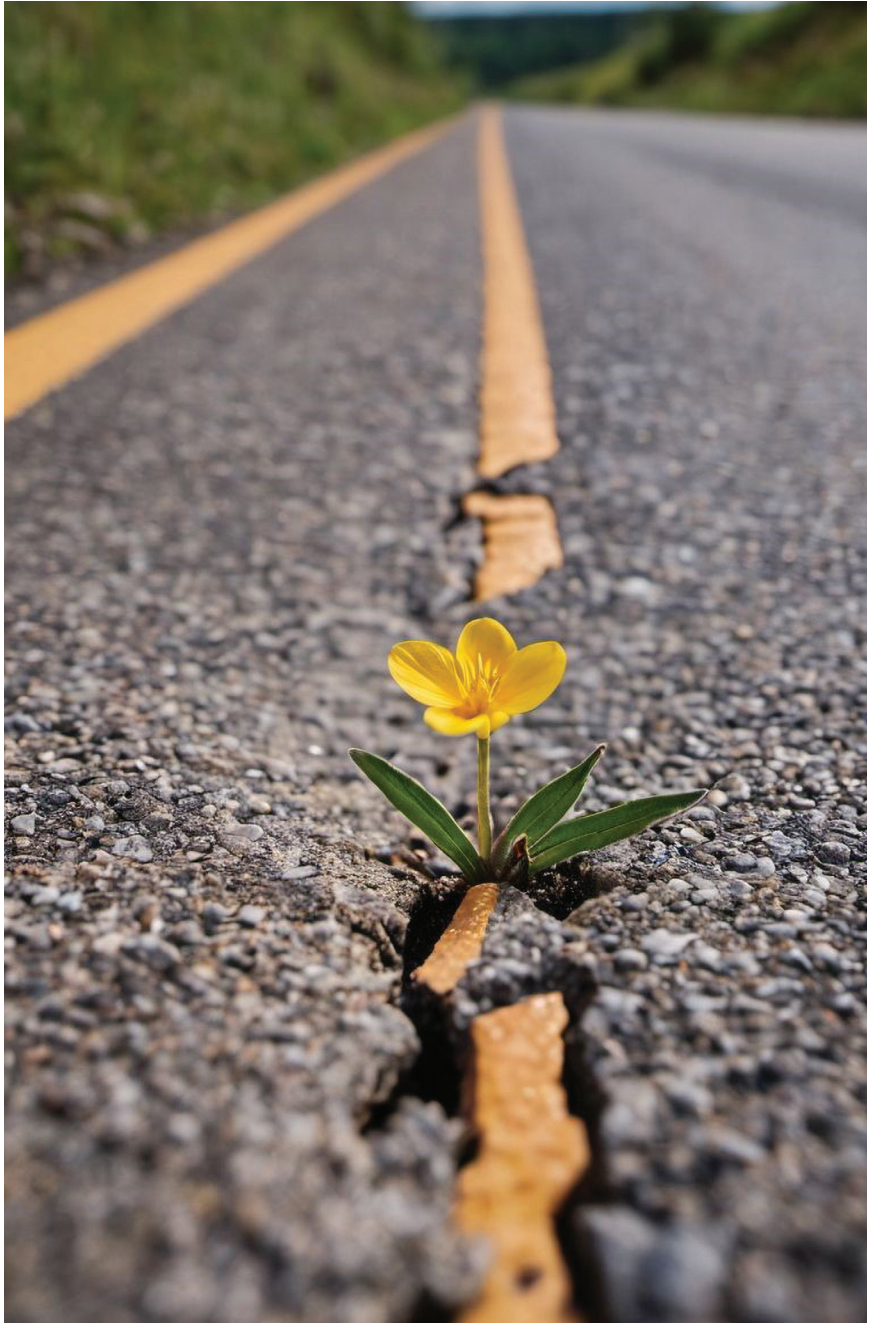
A jegyzőkönyv szerint, egy relé meghibásodása okozta az emelőgép váratlan és fordított működését, majd a balesetet. Amiből eredő tüzet, a „Tökös-Csincsilla-olajfúró brigád” hősies küzdelemmel megfékezett! Emberek százainak életét megmentve. Hatalmas természeti károkat megelőzve önfeláldozásukkal! Csupán egyetlen könnyebb sérülttel járó baleset híre bejárta az egész világot, hála a környezetvédők igen hatásos közreműködésének. A biztosító fizetett, mindenki boldog, ügy letudva!

Csúcsút hamar kiengedték a kórházból. A fejsérülése nem olyan súlyos, lévén az idegsebészek nem értik mi okozhatta azt a hatalmas traumát, amit képtelen feldolgozni! A brigádot hősként ünnepelték! Kaptak egy igen tekintélyes prémiumot is, viszont szerződés hosszabbítást nem! Egészen pontosan a platform parancsnoka, kijelentette, „ha ezeket az idiótákat

nem távolítják el haladéktalanul, nem csak az olajfúró platformról, de annak ezer kilométeres körzetéből, akkor saját maga fogja ezt az egész kócerájt elsüllyeszteni az emberiség védelme érdekében! De Kaktusz és brigádja, nem is bánták a dolgot. Elegük volt már a mindig viharos, nedves és hideg tengerből. Amúgy meg új kihívások várnak rájuk Dubajban.

Ahol is várja már a hősokeket az új szerződésük!

A történet szigorúan fikció! Bármilyen hasonlóság valós eseményekhez **nem** a véletlen műve! Mind a nevek, mind az események, személyek, helyszínek és történések nagyon is valósak. Bocsi Csúcsú, te művész világ Paganinije! Patron és Szivacs, Mr. Univerzum, Jojó, Verne! Hiszen tudtátok jól, úgyis le fogom írni. Legalábbis Einstein tudta. Jézus is! Tényleg azt hittétek nem teszem közzé?! Ugyan már! Annyi titoktartási nyilatkozatot írtunk már alá, és szegtünk meg, hogy eggyel több vagy kevesebb semmit se számít. Fogadjátok szeretettel kis írásomat. Talán megértitek, miért is kerülnek el a Földet nagyon nagy ívben a kis zöld emberkék!

A Remény

Szinte semmi forgalom sem volt az autópályán. Át a Kárpátok hegyvonulatán, a lemenő nap fényében ragyogtak a hegyek ormai. Béke és csend honol a tájon. Csodálatos színekben pompázik az őszi erdő, a haldokló táj. Várva az elmúlást, hogy aztán hamvaiból éledhessen fel újra a természet, annak rendje és módja szerint. Önnönmagából újjászületve. Csodálatos a látvány, csak a monoton zúgás zavarja az összképet, amit a kisbusz menetzaja okoz. Se rádió, se semmi más nincs bekapcsolva. Egyedül utazik, bár semmi kedve nem volt elindulni. Nyugodt tempó, bőven a limit alatt, ne zavarhassa semmi sem. Minden ideális ahhoz, hogy gondolataiba merülve emlékezhessen.

Az autópálya túloldalán, erős csattanások sorozata, fékek sivító sikoltása. Majd az egyik darabjaira hulló lakókocsi romjaiból egy családi kombi emelkedik ki. Egy méterrel az aszfalt felett, úszva a légben, mintha csak szárnyai lennének, épp csak átsiklik az elválasztó korlátok felett. Csodával határos módon, nem borult fel, amikor a pálya menetirányának ellentétes oldalán, pontosan keresztbe érkezett a kisbusz felé csúszva. Kitört kerekei támasztották, miközben vörös és sárga fényben ragyogott a szikraeső, amit a súrlódó fém magából kivetett. Őrangyaluk erején felül teljesítve is csak ennyit tudott tenni értük. A halál már ott volt! Ahol a két jármű találkozni fog.

A keresztbe állt családi kombi síró, sikító hanggal, pontosan a kisbusz elé érkezve, felé csúszva közeledett. A gyűrődő betonon súrlódó fém ontotta magából a kétségbeesést! Hogy a szürke betonon esélyt se kapjon benne a család a túlélésre. Sofőrje tehetetlen volt, szemében pánik, bűntudat, megbánás, félelem, könnyörgés. A kisbusz egy gyorsvonat sebességével közeledett.

Az utazó nem hitte el, amit látott! Szemében tükröződött az ördögi szépségű szikraeső. Kábítóan hatott, ahogy a kombi a betonhoz simulva, a belőle kicsapó tűzijátékával vakította el. Annak szépséges, hipnotizáló táncával. Látta a gyerekeket hátul, az anya összeszorított szemeit, a csomagtartóban a nagytestű kutyát, és az apa könnyörgő tekintetét. Az utazó rutinosan fékezett, bár tudta jól, az ütközés elkerülhetetlen! Mégis, ahogyan belenézett a könnyörgő szempárba, feltámadt benne a remény. Persze mondhatná, semmit sem tehetett! Hinne is neki mindenki. Kivéve ő maga! Pedig ő tudta! Nem tett meg mindent. Ez a család élhetne tovább. Nem kéne meghalniuk! Ő már megette kenyere javát. Nincs rá már tovább szükség! Gyerekei nagyok, felesége elvan a maga kis világában. Haszontalanná vált! Vagy mégsem? Valamit talán mégis tehetne? Talán mégis van dolga a Földön? Döntött, igen van még feladata! Méghozzá itt és most! A tövig nyomott féket felengedve, a másodperc tört része alatt váltott hatból háromba, majd padlógázzal élesen jobbra rántva a kormányt, magában imádkozott.

– Menni fog! Menni fog! – sziszegte a fogait összeszorítva.

A kisbusz élesen jobbra, fájdalmasan süvítő, sikoltó kerekkel változtatta irányát. A sötétzöld családi kombinak épp csak érintve a hátulját, elsuhant mellette, hosszan sebet húzva saját oldalán. De a tempó így is túl gyors volt! Az erősen megdőlt kisbusz kerekei jobb oldalt lassan elengedték a talajt. Mielőtt felborult volna az instabil jármű, a szalagkorlát útját állta! Megperdítve, és megfordítva ezzel az amúgy is borulni készülő karosszériát. Nem sikerült azt megállítania! Nemes egyszerűséggel átborult a szalagkorláton a nyolc méteres mélységbe, ahol szintén nem lelt nyugalomra. A meredek, köves partoldalon további negyven méternyit borult, gurult lefelé. Mígnem egy szivattyúház betonfala meg nem akasztotta a felismerhetetlenségig összegyűrődött, valaha jobb napokat is megélt járművet. Az utazó már előre tudta, ez most fájni fog! Mégsem félt, megnyugvást, békét érzett.

Hatodik órája áll az autópályán a forgalom. A tűzoltók és a hegyi mentők együttes erővel próbálják kiszabadítani a csodával határos módon még élő sofőrt. A meredek hegyoldal nem igazán segíti munkájukat. Nem sok reményt látnak a sérült túlélésére. Késő éjjel volt, mire sikerült kiszabadítani, de akkor még élt. Míg a kórházba szállították, már kétszer újra kellett élesztetniük. Mégis megérte, mert az öt tagú család és a kutya sértetlenül megúszták.

Napfényes rét, madarak csicsergő dallamai, enyhe meleg szellő. Csörgedező patak halk csobogása hallatszott valahonét. Nincs fájdalom, nincs félelem, nincs káosz. A távolból egy siheder, pelyhes állú fiú és egy igen szép leány integet neki. Éppen csak rájuk nézett, már ott is volt mellettük! Vonásaik nagyon ismerősek és egyformák, mégis különböztek. A leány szólalt meg először.

– Már nagyon vártunk téged édesapám! – A fiú mosolyogva, egyetértően bólogatott.

– Bizony nagyon, hisz szinte mindennap beszéltél hozzánk, amióta el kellett jönnünk.

Nem volt szükség magyarázatra, az utazó tudta. Harminc éve vesztette el őket, az ikreket. Akkor nem értette miért kellett elhagyniuk e világot. Soha nem gyengült el, mert tartania kellett magát. Hisz párja rá támaszkodott ezekben a nehéz időkben. Viszont most, erre már nem volt szükség, sírva ölelte magához elvesztett gyermekeit.

– Nem engedlek el többé titeket! Mellettetek maradok!

– Nem lehet – szólt az ifjú. – Vissza kell menned édesapám! Hisz neked még sok a teendő odaát! – Ekkor öt kicsi fej jelent meg a fiatalok lábai között. Elsőnek egy ötéves forma, tűzvörös hajú kislány szólította meg az utazót.

– Te leszel az apukám? – Az döbbsen nézett le reá, majd térdre ereszkedve megsimogatta a kis kobakot.

– Nem hiszem kicsim. Én már idős vagyok, ha jól gondolom, épp most haltam meg.

– Az nagyon nagy kár – szólt egy göndör hajú kisfiú. – Nagyon szerettem volna, hogy te legyél az édesapám. Hogy legyen apukám! – A kis szóke, göndör hajú kisfiú elpityeredett. Arcocskáján szívből jövő könnyek peregtek végig. – Nekem Isten azt ígérte, lesz papám. Aki nagyon fog szeretni! – Az utazó, meglepődött.

– Mind az ötten az enyémekek vagytok? – Azok hangosan kacagni kezdtek.

– Nekem a nagypapám leszel.

– Nekünk is – Szólt két teljesen egyforma kislány.

– Nagyon vicces lesz! – szólt jókedvűen, boldogan a kis vörös hajú kislány – már elterveztük. Mind ugyanazon a héten, ugyanazon a napon, egy órában fogunk megérkezni! Május elsején. – Hatalmas káoszt fogunk okozni, és a szüleink azt sem fogják tudni, hova kapkodjanak! – kacagott hangosan. Nevetni kezdtek mindannyian, csak a szóke, göndör hajú kisfiú nem.

– Én így már nem akarok menni, ha nem lesz most sem apukám!

– Látod apám, vissza kell menned – szólt a szép leány. – Ők mind számítanak rád, mindnek szüksége van rád! Még feladatod van, nem is kevés.

– Ha így van, akkor visszamegyek! Bár kétlem, hogy párom szeretne gyermeket vállalni, hisz ő is már közelebb van az ötvenhez! Én meg már el is értem.

– A pocakjában vagyunk három hónapja, kacagott vidáman a kis vörös. De a mami nem tudja, hogy ott vagyunk. Azt hiszi, csak öreg, és ezért érzi furcsán magát.

– Mi most csak azért vagyunk itt, mert nagyon szerettünk volna találkozni veled papa – szólt a kis szóke göndör hajú kisfiú.

– Az én apukám se tudja még, hogy jövök. Csak a mami. De még nem mondta meg neki, mert a papa még nem adott

neki gyűrűt! Ez a mami családjában nagy szégyennek számít – mondta a keleti vonásokkal megáldott kisleány.

– Rólunk tudnak a szüleink, csak még nem mondták el a nagynak – beszélt egyszerre a két teljesen egyforma kisleány. Nagyon szomorú miattad, mert nem vagy ott.

– Látnod apám, vissza kell menned. Amilyen gyorsan csak tudsz, hisz már eltelt három hónap! Mindenki csak rád vár! Ha most azonnal indulsz, mire visszaérsz, újabb hónapok telnek el megérkezésedig!

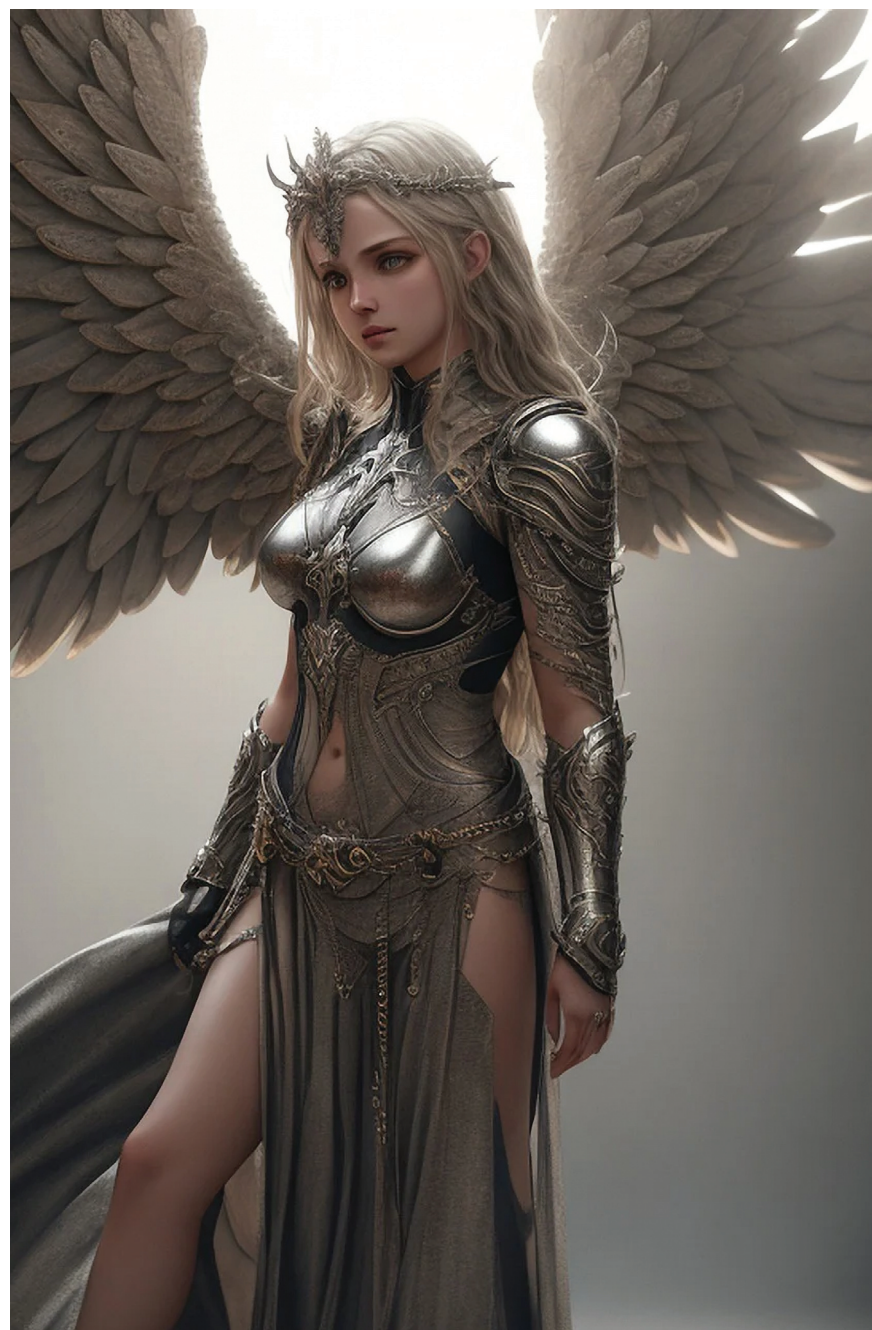
– Mégis hogyan? Azt sem tudom, ide hogyan jöttem!

– Csak akarnod kell! – Igen, csak akarnom kell! Most már van miért hazamenjek, akkor is, ha fájni fog. A kép egyre távolodott.

Szemhéjamon mázsás súly keletkezett, de erőt veszek magamon. Fura álmom volt, mégis minden mozzanata erősen megragadt elmémben. A távolból ismerős, biztató hangok. Hatalmas erőfeszítésbe került, míg végre sikerült kinyitnom szemem. Vasárnap délután az egész család beprézelte magát a kicsi kórterembe. Három nő vett körül hatalmas pocakkal. Nejem mosolyogva fogadott.

– Jó, hogy hazatértél apukám! Már hat hónapja itt pihengesz. Tudom nem így terveztük, de úgy tűnik el kell halasztanunk picit a nyugdíjas éveinket. Van rá három hónapod, hogy felépülj! – Erőtlen kezemet, hatalmas hasára tettem. Ahonnét azonnal meg is érkezett a válasz, csöppnyi lábak rugdalózásának formájában. Lányom szintén így tett, hatalmas pocakja szintén azonnal válaszolt.

– Apám! – szólt a fiam. – Szeretnék neked bemutatni valakit. Ő Akikó, a menyasszonyom. Japánból, Oszakából. A leendő unokádat hordja a szíve alatt.

Deborah

Napfényes délután fiatal pár áll egy belvárosi szökőkút előtt. Egy arra járó hölgyet kértek meg, fényképezze le őket, megörökítve ezt a szép emléket. A fénykép elkészülte előtti pillanatban, hatalmas, égből aláhulló tűzcsóva fénye világítja meg a környéket. Ereje akkora, hogy az erős napsütés ellenére a kész képen jól kivehető a fiatal pár két különböző árnyéka. Egyiket a tűző nap, míg másikat az a hihetetlen erővel becsapódó valami okozta. Az a valami, hatalmas sebességgel pont a város közepébe csapódott. Alig három másodperc alatt megtéve az utat légrobbanások sorozatával, a sztratoszférától a városi park közepén lévő hangverseny terem tetejéig. Beszakítva, a színpad közepébe becsapódva, átszakítva azt a talapzatával és az épület alapbetonozásával együtt. A becsapódás erejét jól tükrözi, hogy az a valami, hatalmas krátert robbantva maga körül, tulajdonképpen megsemmisítette az egész csarnokot. Csak a falai maradtak állva! A tetőszerkezet előbb beomlott, majd millió darabra szakadva kirobbant az épp halálos rózsaként kinyíló kráterből, törmelékkel és sűrű porfelhővel beborítva a körülötte lévő teret, míg a szem ellát. Senki sem tartózkodott az épületben, mert az zárva volt abban az időpontban! Percekig semmit sem lehetett látni a mindent beborító fehér és szürke porfelhőtől! Azonnal kitört a pánik, az emberek kiáltozva, sikoltozva menekültek. Egy éppen közelinek nem nevezhető padon, egy hajléktalan ücsörgött. Ide vackolta be magát. Bár nem volt közel a detonációhoz, annak szele kis híján lelökte ülőhelyéről. A fehér és szürke por keveréke őt is beterítette. Súlyos percek teltek el a detonáció óta. Az álmából felvert terra, az anyaföld melynek mélyéből kiszakadt por, a jótékony lepel, amely eltakarta a pusztítást, csak nem akart felszakadni. Egyszer csak a detonáció centrumából egy alak közelített felé.

Torzó volt, nem igazán lehetett kivenni mi is az, ami felé tart. Szíve egyre hevesebben dobogott! Érezte vérének zúgását a füllébe, ahogyan az a valami közelített felé. Aztán tíz lépésnyire se lehetett tőle, amikor szinte szétnyílt előtte, körülötte a sűrű por. Mintha csak félrehúzott volna valaki egy függőnyt! Egy fiatal leány, szinte teljesen áttetsző hálóingben mezítláb sétált felé. Mintha ez az egész szituáció a világ legtermészetesebb dolga lett volna. Valami nem volt egészen rendben vele! A leány megállt előtte, tőle alig két lépésnyire. A mindent ellepő por miatt, egyszer tisztán kivehető volt alakja, másszor mintha eltűnt volna egy pillanatra.

– Jól van hölgyem? – A hajléktalan hangja remegett. Azonban még jobban megrémült, amikor az, megrázta derékig érő göndör haját. Kitárva hófehér szárnyait, arról is leverte a rátelepedett port. Feje felett egy világító karikát vett észre, amely halványan derengett az itt-ott átütő napsütésben. Majd felé fordulva egyenesen a szemébe nézett.

– Hol van a Talentum?! – A hajléktalan zavarban volt! Próbált egyenesen a fiatal leány szemébe nézni, de szeme mindig a leány szinte teljesen áttetsző hálóingére, az az alatti területre, formás melleire és majdnem csupasz szeméremdombjára csúsztak vissza. Az határozottan újra kérdezett. – Hol van a Talentum? – Hangja, most erősebbnek és határozottabbnak hallatszott.

– Én, én, én nem tudom mi az! Nem tudom mi az, amit keres hölgyem. – Komolyan meg volt rémülve! A leány szemében látszott a kitörni készülő erő. Amivel nem lesz jó senkinek sem összetűzésbe kerülni.

– Oh, értem. Elnézést, hogy megijesztettem. – Hangja, már sokkal barátságosabb és kellemesebb volt. A hirtelen fordulat meglepte a férfit. – Akkor én megyek is. Meg kell találnom a Talentumot. Lassú léptekkel elindul bele az épp felszakadozni készülő fátyolba, mely idáig jótékonyan eltakarta itt létét a kíváncsi szemek elől.

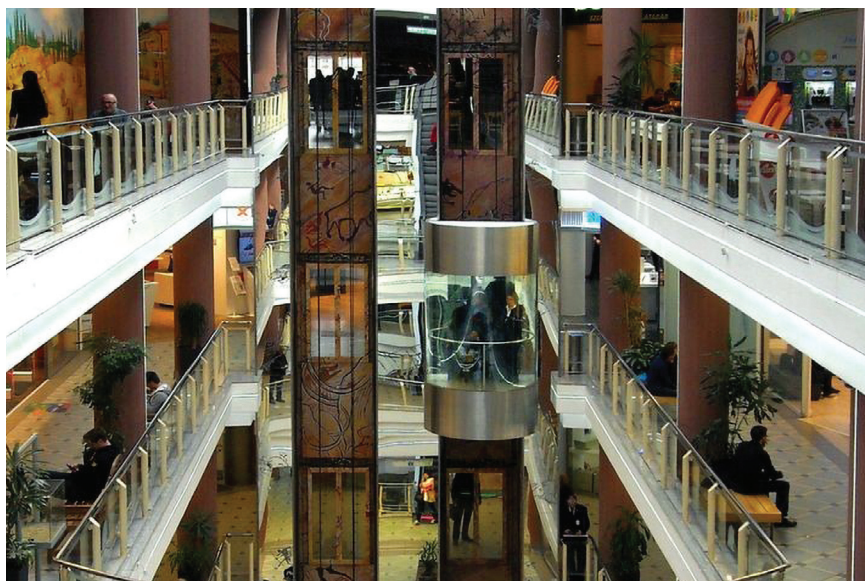
– Várij! – Maga is meglepődött bátorságán, ami azonnal el is szállt, ahogy az angyal felé fordult. Az várva mondandóját, érdeklődve felhúzta szemöldökét. A hajléktalanban valami feléledt! Meg akarta óvni ezt a törekeny leányt. – Nagyon veszélyes, amit csinálsz! Nem akarom, hogy bajod essen. – Az angyal elmosolyodott, majd lángba borult egy pillanatra. Testét azonnal arany vért, páncél borította be! Bal kezében egy gyémánt pajzs, jobban egy lángoló kard!

– Ne félts te engem, én vagyok Isten legerősebb női harcosa! A nevem Deborah. – A leány mosolya igazi volt, és fenyegetően rideg! – A hajléktalan megrettent. De erőt véve magán, tovább folytatta. – Nem akarlak megsérteni, de mit sem ér erőd és jelenlegi tudásod az ármányok és hazugságok ellen, amelyek ellepik a Földet. Meg kell védenem téged! Te nem ismered a földet, úgy ahogyan én! – A lány elgondolkozott azon, amit a korosodó férfi mondott neki.

– Igazad lehet! Valóban hiányos a tudásom – majd elmosolyodott – Isten említette, igaz emberek segíteni fognak. Még azt is, hogy kapok egy segítőt. Talán te vagy az. Gyere! Fogd meg a kezem, vezess! Legyél te az, aki megóv! – A korosodó hajléktalan megfogta a páncéllal borított, felé nyújtott kezét. Fény lobbant, ami egy pillanatra elvakította. Az angyal és ő, kéz a kézben álltak. Már nem páncél volt rajta, hanem ruha. Annak pontos mása, amit egykor menyasszonya viselt, amikor a karjai közt halt meg évtizedekkel azelőtt. Szemébe könny szökött, fájdalmas seb tépődött fel.

– Kérlek, ne haragudj rám. Szíved legkedvesebb emlékét kerestem meg, nem tudtam, hogy az egyben a legfájóbb is. – Az angyal őszintén bánta tettét, bár az tudtán kívül történt. – Igazad van! Nem ismerem a földi világot. Nem ismerem az embereket. Nem ismerem szívetek vágyait. Nem akarok kárt tenni bennetek! Nem szándékoztam fájdalmat okozni neked. Kérlek, bocsáss meg a meggondolatlanságom. – Egy könnycsepp gördült le arcán, majd az állán lecseppenni készült.

– Neked mindent megbocsájtok! – A korosodó férfi engedékenyen és biztatóan elmosolyodott, majd ráncos kezével letörölte a szívből jövő könnycseppét. Ahogyan azt a keze érintette, újra fény lobbant. Ráncai eltűntek, fiatalsága és ereje visszatért. Ahogyan Deborah szíve is megdobbant. Ismeretlen érzések töltötték el, amiknek nem akart, nem tudott ellenállni. Elmosolyodott újra. Most már nem csak küldetése volt, hanem társa is. Tudta jól, nem fog visszamenni. Mert így döntött! Itt fog maradni a Földön vele, ha végez küldetésével. Ezt kapta ajándékba Istentől, a szabad akaratot, mert önként vállalta küldetését!

Kegyetlen világ!

A nagydarab borostás, ápolatlan kinézetű tag lepakolta asztaláról szerszámait. Közben szólt a kemény rock & roll. Műhelynek nevezte ezt a koszos, összetákolt, fészernak sem nevezhető deszkabódét. Bár kétségtelenül hatalmas előnye, hogy száraz, és rejtve van a kíváncsi szemek előtt! Egy igénytelenül mocskos, olajfoltos, ki tudja honnét való ruhadarabbal hanyagul leseperte az asztal lapját egyetlen mozdulattal. Majd a falra rögzített méter magas tartójából egy asztal méretű csomagoló papírt tépett le. Ráterítve az asztalra, most már dolgozhatott finomabb dolgokkal is. Elővette rejtekhelyéről a kilenc milliméteres vadonatúj WALTERt. Egy mozdulattal kivette belőle a tárat. Üres. Na persze, hisz legutóbb ő ürítette ki! Amikor gondja támadt azzal a mexikóiival. Nyugodt tempóval feltöltötte. Majd a már teljesen teli tárat egy mozdulattal a helyére

illesztve, a hideg vas halk kattanással jelezte helyes pozícióját. A hordozható páncélszekrényéből még három kukoricagránátot is kivett. Ellenőrizve őket, megnyugtatóan hűmmögött.

– Jó buli lesz ez! Kicsikém, mindhárman kelleni fogtok! – Majd a féltve őrzött kincseit, a fegyvertartó tokkal átellenes oldalára csatolta. A megtisztított és feltöltött kilenc milliméteres Waltert a tokjába helyezte, egy kis patentos bőrszíjjal rögzítve azt. Fekete pólóján kiütött az izzadsága. Különös érzést kölcsönözve a Halál Angyala feliratnak. Ami kiegészítésként van fent, a pólója hátára nyomtatva. Középen egy hatalmas szárnyas koponya. Elővette a majd harminc centis pengével rendelkező túlélő kését. Óvatosan élezni kezdte a hideg acélt.

Minden alkalommal halk ziiíps hallatszott, ahogyan a penge már borotvaéles éle elérte a fenőkés kopott és igen öreg acélját! Végighúzta óvatosan alkariján a megfent kés élet. Ahol érintkezett bőrével, leborotválta a szőrt.

– Ez az kicsikém. Kelleni fogsz! Nagyon is. – Ezzel az oldalon lévő tokjába helyezte. Majd megpaskolta, mintha csak valamiféle élőlény lenne.

Már indulni akart, amikor hirtelen ötlettől vezérelve, visszalépett. A falról levett még egy szekercét és egy házi gyártású machetét. Az asztalra tette őket. Gondolkodott, talán ennyi elég lesz. Hisz nem maradt sok ideje. Azért biztos, ami biztos alapon, ezeket is gyorsan megélezte. A faliórára nézett. Hopp-sza, lekési az akcióját! Menni kell! Siettében majdnem beletrölte a szegecselt bőrnadrágjába a kezét. Ugyanolyan barna színű hasított bőrnadrág, mint a lábszárközepéig érő, katonai bakancs. Minden meglátszik rajta! Szerencsére idejében észrevette akaratlan mozdulatát, tépett még egy kis csomagolópapírt, abba törölve kezeit. Felkapta szegecselt bőrdzsekijét, cuccait, kulcsait, sisakját, és már indult is kifelé. Kint a motorja egyik oldaltáskájába betette a megélezett machetét és a szekercét. Nem látszik! Rendben. Nagyon nem akarta, hogy ezért kiszúrja a tömegből a rendőr. Ráült az ezerkétszáz köb-

centis chopperére. Felbógette a motort, és már ki is lőtt célja felé. Egy zsúfolt bevásárló központ volt a célpont.

Útközben átkozta magát. Minek vállalta be ezt az egészet?! Utálja a tömeget! A bevásárló központokat is! Mondjuk a politikusokat még jobban! Végül is a dolog nem volt önkéntes, mert utasításba, parancsba kapta teendőit! Bár mondhatott volna nemet. Csakhogy annak következményei lettek volna!

Nem volt túlzottan jókedve, amikor a parkolóban leállította motorját.

– Pontosan kilenc ötvennyolc van! Szuper! Épp időben. Két perc és akció van! – Ahogyan befelé tartott, megbotlott valami-ben. Szitkozódva próbált nem pofára esni! Az egyik eladó hangosan elröhögte magát! A tag füstölögve visszamosolygott rá.

– Vidulj csak barátocskám! Mindjárt nem fogsz! Elveszem a jókedved. Kifelé jövet találkozunk!

Egy erdős terület felé tartott. Motorja dorombolva tette a dolgát. Nem ment gyorsan, hisz feladata letudva. Csak remélte jó irányba halad. Valahol van egy erdei parkoló. Onnan még gyalog két perc. A tisztásnál már várnak rá! Megérkezett. Kihajtotta a lábtámaszt. Motorja leállt. Bosszúsan vette észre, nadrágja, oldaltáskái véresei. A szekercén és a machetén is rászáradt vér! Nem volt nála semmi sem, amivel eltakaríthatta volna. Egyszer csak egy igen dühös, alig százhatvan centis nő jelent meg. Tempósan közelítve felé.

– Hát te meg hol a fenében voltál?! Már rég ide kellett volna érned! – Kicsit viccesen nézett ki az aprócska, de annál dühösebb nő, a majd száznolcvanöt centis, szegecsekkel teli, bőrszerkós nagydarab taggal szemben.

– Sajnálom! A forgalmat nem én irányítom. Amúgy meg te szervezted le az egészet! Én csak végrehajtottam.

– Miért motorral intézted.

– Ilyenkor minden hülye a bevásárlóközpontokba megy. Ha autót használtam volna, még most is csak parkolót keresnék! Azt mondtad tízre ott kell lennem. Akkor indul az akció!

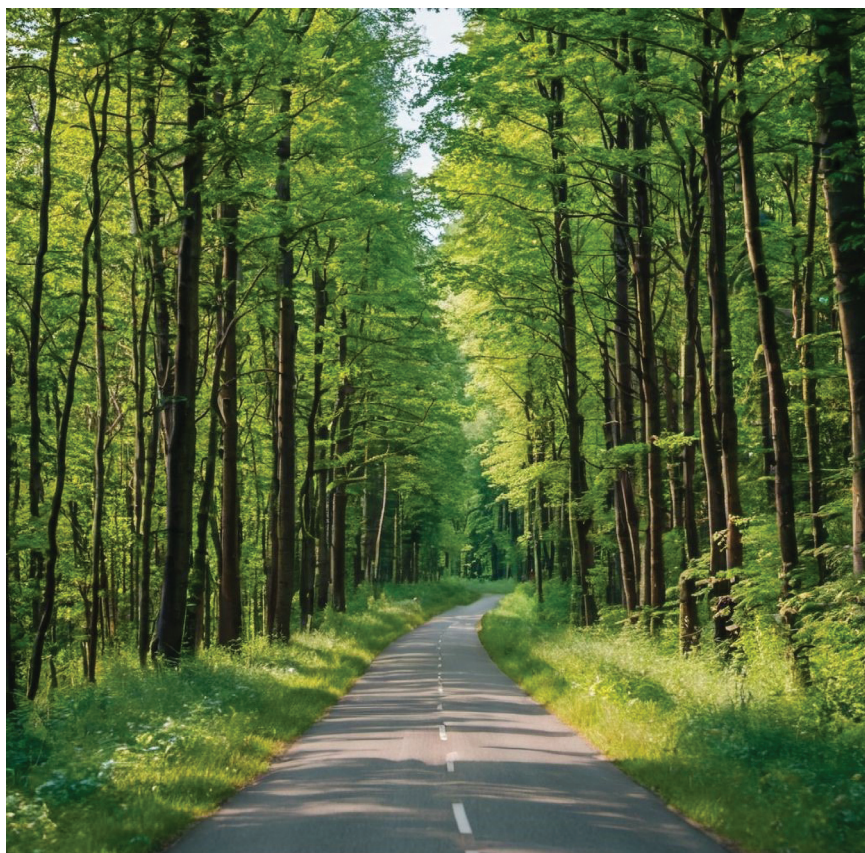
- Rendben ment! Elintézted, amit kértem?!
- Minden OK. Azért kifele menet, megkerestem azt a pénztárost, aki kiröhögött.
- Mit csináltál?!
- Az egyik kis vicces kedvű pénztárost megvicceltem.
- Azt látom! Azért vagy mindenhol véres.
- Nem, nem. Az a húsz kilónyi friss steakhúsból van. Pedig rendesen becsomagolták.
- Igen, az látszik rajtad. Úgy nézel ki, mint aki háborúban volt.
- Ott is voltam! El tudod képzelni milyen nehéz volt annyi nyugdíjas öregasszonnyal megküzdeni a vacak akciós steak-húsodért?!
- Oh te hős! Öngyújtó? – Az vigyorogva húzza el bőrdzseki-jét. Kivillantva a kilenc milliméteres WALTERt. Azaz csak a klónját, ami valójában egy öngyújtó!
- Ez múltkor is felsült, amikor annak a mexikói családnak a tábortüzét akartad meggyújtani!
- Most feltöltöttem!
- Páclevek, szósok? – az vigyorogva húzta el dzsekije másik oldalát. Ahol a három kukoricagránát alakú, tároló edényt felakasztotta a bőr szíjakra.
- Mind a hármat elhoztam, van köztük csilis!
- Atya úristen, ez most komoly?! Képes voltál ezekbe beletölteni, csak hogy a grillezésnél menő lehess velük?!
- Naná! Ki nem hagytam volna. Nagyon menő, nem?
- Szívem! Eszed lenne akkora, mint a szíved és a mosolyod! Szerinted, ha a boltban kiszúrták volna a stukidat és a gránátokat?! Hee? Mi történt volna?
- Túlspilázod! A túlélő késemért se szóltak. Sőt a biztonsági őrök szerint menő vele a szerkóm – vigyorgott még szélesebben a kicsi, de egyre mérgeőbb asszony férje.
- Édes Istenem! Hová tettem az eszem, amikor hozzád mentem? Mit csináltál a pénztárossal? – Élete párja vigyora még szélesebb lett.

– Aprópénzzel fizettem ki mindezt. – húzta ki magát büszkén. – Ne félj, akkor már nem volt kedve nevetni!

– Gondolom. Na te hős, hozd ezt a mindent, és állj neki fát aprítani a parázshoz!

– Nem segítesz? Csupa vér minden!

– Nem! Ezt magadnak csináltad szívem! Gondolkozz el rajta szerinted, miért lett lyukas minden szatyor? Egyszerre? Na, kapd magad, már mindenki éhes. Amúgy meg bűzlesz, és borostás is vagy! Ezt majd otthon megbeszéljük.

Elengedni

Nyár volt, kilencvenhét nyara. Simogat a napfény, a lágy szellő épp csak borzolja a haját. A kismadarak már rég nem a párvalasztással voltak elfoglalva. Feketerigó, csőrében nehezen kikukacolt férgekkel, kukaccal a bozótos aljába érkeznek. Már várja őt egy nálánál picit nagyobbra nőtt gyermeke. Minden tökéletes egy újabb szép naphoz. Repülni már éppen csak tud, de szárnyai még túl gyengék. Csőre tövében sárga vonal, jelezvén pár hó-

napja még tolla sem volt. Eltűnik a tápláló kincs a feneketlen torokban. A gyermek- és a felnőttkor határán. A természet eme térválasztó láthatatlan kerítésén innen lévő kismadár, szárnyait remegtetve, panaszos hangon követelte anyjától. Még, még, még! A halálosan fáradt, de annál önfeláldozóbb szülők, önnön magukat nem kímélve mentek eleséget felkutatni.

A mecseki erdő csendjét felveri a rendkívül öreg, mindenhol foltozott, de annál kitartóbb Lada hangja. A túlterhelt motor zúgása, a síró, csikorgó kerekek feketén nyomot hagynak az íves kanyar teljes hosszában. Az ember alkotta gép minden porcikája, remeg a túlterheléstől. Lehet ez lesz az utolsó útja? Létezése harmincnegyedik évében, ezen a szép nyári napon fog végleg megtérni az enyészethez? Igen, nagyon valószínű. Gazdája óvja, javíttatja, szeretettel kezeli. De nem most! Most küldetése van. Ezt érezvén feláldozza rejtett tartalékait. A villogó elakadásjelző és a kürt segélykérően visító hangja felveri a nyugalmat. Az útról, folyamatosan húzódnak félre, engedve a haladást. Látják, érzékelik, nagy a baj.

Akkoriban telefonja csak a kiváltságosoknak, vagy épp a szerencsésebbeknek volt. A társasházban csak két lakónak. Egy nagyon idős néninek, és egy éppen csak a második X-et elhagyó leendő apának. A néni szólt neki.

– Baj van fiam, gyere haza! – Az úgy ahogyan volt, koszosan, mocskosan, téglaporosan, indult párjához. Amikor megérkezett, párja már csak félig volt magánál, hasa görcsölt. Mentőt kellett volna hívni, de tudta jól, ide legalább fél óra. Órájára nézett, most van váltás a nem túl közeli, egyetlen mentőállomáson. Ismerte az ottani gépészeket, sofőröket. Jó emberek, de az organizációt nem ők végzik. Ott is volt felújítás, modernizálás, amiben résztvett ő is. A váltás miatt nem fél, hanem háromnegyed óra! Nem az ő hibájuk, egyszerűen kevesen vannak. Döntött, a kórházat hívta, és már kapta is fel párját. Könnyedén, hisz az építkezéseken félmázsás zsákokkal küzd.

A kórház előtt már várták hordággal. Unott képű beteg-szállítók és az épp kávézgató szülész főorvos. Megint egy leendő apuka, aki hisztériás rohamot kap, ha párja egyet is tüsszent. Amikor megállt az igen öreg, láthatóan a poklot megjárt autó, még senki sem vette komolyan a helyzetet. Két ápoló óvatosan kiemelte a leányanyát az autóból, azonnal hordágyra fektetve. Tőlük alig pár méterre a kórház előtti padon, nővérek nézték a jelentéktelen, de már megszokott közjátékot. Az idősebbik rögtön felugrott, látva az ápolók reakcióját. Rutinja, tapasztalata, megérzése jelzett. Megállítva a fiatalembert.

– Velem jönne kérem, a kollégák hadd végezzék a dolgukat.
– A szülész főorvos, hordágyra fektetés közben fejben már a diagnózison dolgozott, kávéja a kukában landolt.

Kopott folyosó, pereg a vakolat innen-onnan is. Fertőtlenítő szag, elmúlt korok bűzével keveredve, ez a gyomorforgatóan áporodott aroma ódor egyvelege jelezte, vagyok, létezem. Elnyelve tompa homályával és a mesterséges világítás halott sárga fényével a reményt. Percek, órák teltek, évszázadoknak tűnve. Nyílik a legalább százéves, repedezett, fehérre festett, de sokadik próbálkozás után is megsárgult színeket birtokló faajtó.

– A műtét sikerült, a felesége túlélte. Fel fog épülni – majd kis szünet után. – Vállalhat még gyermekeket.

– Ez azt jelenti?

– Sajnálom, az ikreket nem tudtuk megmenteni. Választanom kellett. Ők, vagy az anya élete. Méhen kívüli terhesség! Igazából nem értem, hogy nem vették már jóval korábban észre! – De a többit már nem hallottam. Tompa fásultság vett erőt rajtam, fejemet lehajtva könnyezni kezdtem. Nem volt orvosunk. Nem volt miből fogadjunk orvost. Egyik medikustól dobálták feleségem a másikig. Én öltem meg őket! Ez, ez soha többet elő nem fordulhat!

Két év múlva megvolt az első vállalkozásom. Majd saját cégem, aztán a következő. Majd újabb. Három év múlva meg-

vettük a lakást, amiben éltünk. Napi tizenhat, tizennyolc órát dolgoztam, heti hét nap. Napi négyszáz kiló frissen vágott csirkét adtam el. A város legnagyobb százforintos boltját nyitottam, hogy nejemnek legyen fix munkahelye. Építőipar, kereskedelem, építésvezetés, villanszerelés, karbantartás. Négy saját cég, hat munkahely. Nem tudtam leállni, és nem a pénz hajtott. Gyűlöltem, gyűlölöm a pénzt! Egész életemben csak bajom származott belőle. Ügyvezető igazgatóként, nemegyszer buktam le alkalmazottjaim, beosztottjaim előtt, melós ruhában, gépek nélkül, vésővel kalapáccsal véstem a falba a hornyot. Mint anno, a kezdet kezdetén, villanszerelőként. Teljes erővel ütve a vésőt, leverve itt-ott a bőrt a kezemről, lila foltokkal befestve azt. Jól esett a fájdalom, mert enyhítette azt, ami belül saigott. Közben megérkezett leányom, majd három évre rá kisfiam.

Relatív hamar, sok munkával, nagyon magasra jutottam. De hibáztam!

Amikor egy négyszáz lóerős autó a kétezres években gyengének bizonyul, el kell gondolkozni! Vajon ez tényleg az autó hibája? Vajon a világ túl nyámnyila, puhány, gyenge, életképtelen? Vagy én kezelem túl keményen, kegyetlenül azt! Magasra jutottam, nagyon magasra. Egyedül voltam, mert senki sem volt képes lépést tartani velem. Báránként, a farkasok közé, letarolva őket. Letépve bundájukat, remegve menekültek előlem. Egy bárány elől, akinek farkasvér csöpögött a szájából. Igen bárány, mert a tisztesség, a becsület, a hit, emlékeim és az adott szó ereje nem engedte meg, hogy gyilkos legyek. Bárány maradtam, mígnem egyszercsak a gyáva semmitérő farkasok falkába verődve támadtak.

Elöttem a pályázati anyag, negyvenhétmilliárd forint volt a tét. Tükörbe néztem, és elkapott a hányinger. Nem ezt akartam! Nem ilyen vagyok! Nem akarok gyilkos lenni! Feleltem a telefont.

– Imi, mint barátod kérlek rá, ne írd alá a szerződést! Mert sohasem leszel kifizetve! Ne menj követelni azt, ami a tiéd!

Húzz egy vonalat és felejtsd el! Kérlek! Barátodként, emberként, testvéredként kérlek, könyörgöm, ne tedd! Én se teszem meg!

– Köszönöm, hogy szólsz. De ne félted te engem, megoldjuk okosan. Kinyomtam a 1620-as bunkofont. A tükörben nem magamat láttam. Ez nem lehetek én! A mappát becsaptam, aláírás nélkül a postázandó anyagok közé hajítva! Márpedig ezt nem! Nem fog több vér tapadni a kezemhez! Nem fogom családok százait földönfutóvá tenni! Választó vonalhoz érve, tudtam jól. Vagy farkas leszek, azok közt az alfa hím, vagy maradok bárány, tiszta kézzel ugyan, de szabad préda.

Több fenyegető telefont is kaptam. Felszólításokat, hivatalos helyekről. Imre temetésére, ami Mohácson, szülővárosában volt, nem mentem el. Öngyilkos lett, felakasztotta magát. Törött bokával! Nem tudtam elmenni, mert az adórendőrség házkutatást tartott. Egy teljes napig. Egy magas rangú tisztviselővel négy szemközt maradtam. Kezeimen még nem volt bilincs.

– Tudja miért vagyok itt?

– Igen, hogy bocsánatot kérjen tőlem, és lezárja a vizsgálatot ellenem. Minden vádpont alól felmentve, mert ártatlan vagyok, és kártérítést fizessenek!

– Nem egészen.

– Tényleg? Akkor javasolom szóljon a kollégáinak, hogy a parkolóban álló öregecske kék Opel kesztyűtartójából hozzák magának fel azt a mappát a nyomozók. – A mappa tartalmát lapozgatva hümmögött.

– Azt tudja ezzel mit írt alá?

– Én igen, de maga nem! Nézd hóvirág! Üzenem a gazdáidnak, kapnak huszonnégy órát! Nem többet. Elsikálják azt a boszorkányüldözést, amit kavartak ellenem. Ellenkező esetben, hát... igen. Öt külföldi bankban, öt különböző országban letétbe helyeztem ugyanezeknek a dokumentumoknak a közjegyző által hitelesített másolatát. Előre kifizetve minden költséget harminc évre! Ha csak megfázom, elhunyak gyógyszer-mérgezésben, vagy ha hátba szúrom magam egy kiló kenyér-

rel. Ezek az EU megfelelő helyeire megérkeznek majd, el fognak jutni! Akkor a gazdáidnak annyi, te rühes kutya!

Másnap, az eljárás lezárult. Elmarasztalás nem történt. Még aznap leültem nejemmel beszélni, el kell mennünk innen. Nem akarta megérteni, persze az egészről semmit sem tudott! Mert nem akarta tudni. Pedig dehogyisnem, csak így kényelmesebb volt neki. Harmadnapon reggel, valamennyi bankszámlánk kiürült. Lenullázódott. Még a gyerekeim fészekrakó alapjai is. Erre nem számítottam! Annyi pénzünk maradt, ami a nejem tárcájában volt. A cégeim, más névre kerültek. Azonnal. Már be sem engedtek a biztonságiak. Megtörténhet ilyen Magyarországon 2012-ben? Igen, meg! Rendőrség? Ügyészség? Ugyan már. Csak a feleségem százforintos boltja maradt meg, ki tudja miért? Talán, később vették észre. A működési engedélye ugyan felfüggesztve, de ez akkor már nem számított. Még aznap eladtam értékének töredékéért, mikor a határozatot meghozta a futár. Nyolcszázezer forintért készpénzben. Muszáj volt, bízva a rendszerben, nem volt dugipénz a párnáim alatt. Elengedtem hát ezt is.

Minden iratunkat bevonták, elvették még Magyarországon. Csak az útlevelek maradtak. Kötelező státuszváltás volt a hivatalos indok! A gyerekeim megkérdezték, amikor a hivatalból kijöttünk: – Mi már nem is vagyunk többé magyarok? Az anyjuk válaszolt, mert az én torkom elszorult, szemeim könnyekkel teltek meg. De kicsikém, mi mindig is magyarok leszünk. Akkor is, ha az ország megtagad minket! Egy hatéves Skoda kombival érkeztünk a szabadság földjére. Ami nem volt a hazánk, mégis ott kellett élnünk. Vagyonunk hatvan euró és a ruháink nejlonzásokban. Feleségem igen nehezen viselte a csúcsról, a szegénységbe zuhanást. A múltat a jövőre cserélve, ezt is, elengedtem.

Azt mondták, arc nélküli emberek, hivatalok mögé bújva, többé nem mehetünk haza. Tudtam, hazugok mind, nem szabad hinnem nekik. Mégsem voltam ott anyám temetésén.

Három évre rá halt meg, alkoholista volt. Az ital vitte el. Nem volt jó anya, mégis megszült. Nagymamám emléke, sokkal közelebb állt hozzám. Mégis vegyes érzésekkel, de ezt is, mint annyi mindent már, újra elengedtem.

Tizenhat évvel később egy kis német faluból lányom és párja befogadott fiam Stuttgartba mennek az új útlevelükért. Próbáltam rábeszélni őket, négy autó is áll a parkolóban. Ne motorral menjenek, mégiscsak ötszáz kilométer oda-vissza. Pedig tudom jól, meg kell bíznom bennük. El kell engednem őket, hogy a saját útjukat járassák! Nehéz, nagyon nehéz. Meg nem született gyermekeinkre gondoltam. Mostanában igen gyakran eszembe jutnak. Nézem lányom és fiam mindig nálam levő, magamnál tartott több mint huszonhárom éves képeit. Az ikrekről nem maradt emlékem, csak a szívemben. Ott, legbelül egy hihetetlen mély hasadásba beleégve. Egy könnycsepp gördül le arcomon. Feleségem észrevette, de nem szólt, mint ahogyan sohasem tette. Én már elengedtem őket. De vajon ők is elengedtek engem?

Sorstársak

– Nem értem, ezek szerint a lányom sérült? Beteg? Visszamaradott? Nem fejlődik rendesen? Gyógyíthatatlan? Defektes? Sohasem lesz olyan gyermek, mint a többi?! – Az anya, kétségbeesését lassan átváltotta a düh. Rendkívül bosszantotta a szakorvos arroganciája. Beképzelt, felsőbbrendű hozzáállása! Ahogyan ledegradálja őt és családját ez a szemüveges ostoba pöcs!!!

– Ezt maga fogja eldönteni, nem az orvostudomány! A dislexia lefolyását, okait és következményeit a jelenlegi orvostudomány csak korlátozott mértékben képes felismerni, megérteni.

– Az orvos tudta mi fog következni. Dühroham, ijesztegetés, megfélemlítés, félelemkeltés, feljelentéssel való fenyegetés. Roszszabb esetben fizikai kontakt! Ez utóbbinak jobban örült volna, mert egy akaratlanul is megkapott kiadós pofon után az indulatoknak féket tud szabni. Mint sértett, nyert helyzetbe kerül! A szülők félve a hatóságoktól kezesbáránnyá változnak. A gyermek érdeke előbbre valóbb, mint az önérzet.

– Ezt nem értem! Mit jelent az, hogy nekem kell eldöntennem beteg-e a gyermekem vagy sem? Szórakozik velem? Vagy csak le akarja rázni egy kellemetlen páciensét, mert valójában fogalma sincs miről beszél?! – Dühbe a végletekig fokozódott, majd hirtelen lefagyott, amikor az orvos elővett egy szalvétát, és rajzolni kezdett rá.

– Nézze, megpróbálom elmagyarázni. – Halkan, türelmesen beszélt. Már bekategorizálta a nőt. Anyatigris. Tanácstalan és kétségbeesett. Egyértelműen egyedül kell megküzdenie ezzel a problémával. – Látja ezt a szalvétát?

– Igen, látom. És? – Megdöbbenése, kíváncsisággá alakult. Dühbe, cinizmussá! Hibást keresett, az orvos egyre inkább a látóterébe került, mint leendő áldozat. Még inkább megdöb-

bent amikor az orvos a kávéscsészék alól kivette a kerek fémtálcát, és beletette az összefirkált szalvétát.

– Most mit lát?

– Egy tálcát szalvétával!

– És még? Mit lát még?!

– Egy napocska van rárajzolva, ami mellesleg igen pontatlan!

– Mit lát még? Koncentráljon! Az anya dühe kezdett ismét fellángolni!

– Maga szórakozik velem! Ebből elég! Keresünk egy igazi orvost! Gyere Melinda, azonnal elmegyünk innen!

– Hát igen, maga csak ezt látja! Itt a probléma. Nem a gyermekkel van gond. Viszontlátásra. – A nő odalépett hozzá, és lekevert neki egy pofont!

– Nem tűröm, hogy kétségbe vonjon, mint anyát! Kikérem magamnak! – Az orvos elmosolyodott. Nyert, már tudta! Mostantól az összes adu a kezében van. A nő rájött, óriásit hibázott.

– Bocsánatot kérek, nem akartam.....

– Nem akart megütni? Felpofozni? Nem akart eltaposni, megsemmisíteni? Oh, dehogynem! Na üljön szépen le, folytatnám. – Itt kis hatás szünetet tartott. – Vagy ki is viharozhat, hívhatom a rendészeket! Na, hogy dönt? – A megsemmisült, megfélemlített anya lassan leült egy hangot sem hallatva.

– Kávét? – nézett rá az orvos kérdően.

– Nem, köszönöm – válasza szinte alig volt hallható.

– Nem tartom rossz anyának, nem okolom semmiért. – A nő felkapta a fejét! Az orvos hangja halk volt és nyugodt. – Nem haragszom, mert felpofozott. Sőt, reménykedtem benne, hogy megteszi! Azt jelenti, hajlandó a szakadék széléig is elmenni a gyermekéért. Ha arra kérem, gondolkodás nélkül leveti magát onnét?

– Ez valami perverz játék? Mégis mit akar tőlem?! – Ekkor az orvos, felemelte a kávé termosztát, és a pohár helyett egyenesen a tálcába, a szalvétára öntötte!

– Nem! Nem az! Kérem figyeljen a szalvétára. Mit lát? – Az anya teljesen összezavarodott!

– Amit eddig is! Egy béna napocskát. – A kávé lassan ráfolyt a szalvétára, eláztatva azt. Áttetszővé vált!

– Most, mit lát? – A nő szava elakadt! A szalvéta fehér színe eltűnt, a béna napocska kontúrjai kiemelkedtek, színei felerősödtek! Az összehajtott szalvéta, mind a négy lapja lassan láthatóvá vált, ahogyan a forró kávé eláztatta. A sárga napocskának, sárga, narancs és vörös sugarai lettek. Zöld fű, a háttérben erdő, fák, gyümölcsös. Az égen madarak repültek, a fűvön őzike fekszik.

– Érti már? A lánya így lát mindent! Nem tud olvasni, de látja a szavakat, képekben! A zenét színekben látja, nem hallja. A szagoknak formája! A gondolatoknak rezgései, az érzelmeknek íze, illata, aromája van! Persze, hogy nem lát néhány betűt, amikor körbeveszi egy egész világ! A képzelete világa. Ön csak egy napocskát lát, ami bénán van rajzolva. Igaza van! De a lánya már látja a mögöttes világok ezreit is! Akkor most ki a sérült? Ki a beteg? Ki a visszamaradott? Ki az, aki nem fejlődik rendesen? Ki a gyógyíthatatlan? Ki a defektes?

– De hát ezt ön...

– Honnét tudom? – Az orvos ismét elővett egy lapot meg egy ceruzát. Kérem, írja rá háromszor a nem szócskát, de kétszer hibásan. – Amíg az anya írt, az orvos elfordult. – Készen van?

– Igen! – Az orvos rápillantott és rábökött az elsőre. – Bár nem vagyok biztos benne, csak tippeltem.

– Ez a helyes! – Az anya megdöbben! Mindhárom szó hibásan, rossz betűsorrendben lett leírva! – Igen! A válaszom igen. Én is diszlexiás vagyok. Igen súlyos mértékben, szavakat be-

tűket cserélek fel, és észre sem veszem. Egyszerűen nem látom a differenciát! Mivel érintett vagyok, pontosan tudom mit és hogyan kell tenni ahhoz, hogy a kislányából orvos, tudós, esetleg tanár legyen. Mindegy is, ha boldogan fog élni, szereti és támogatja őt a családja.

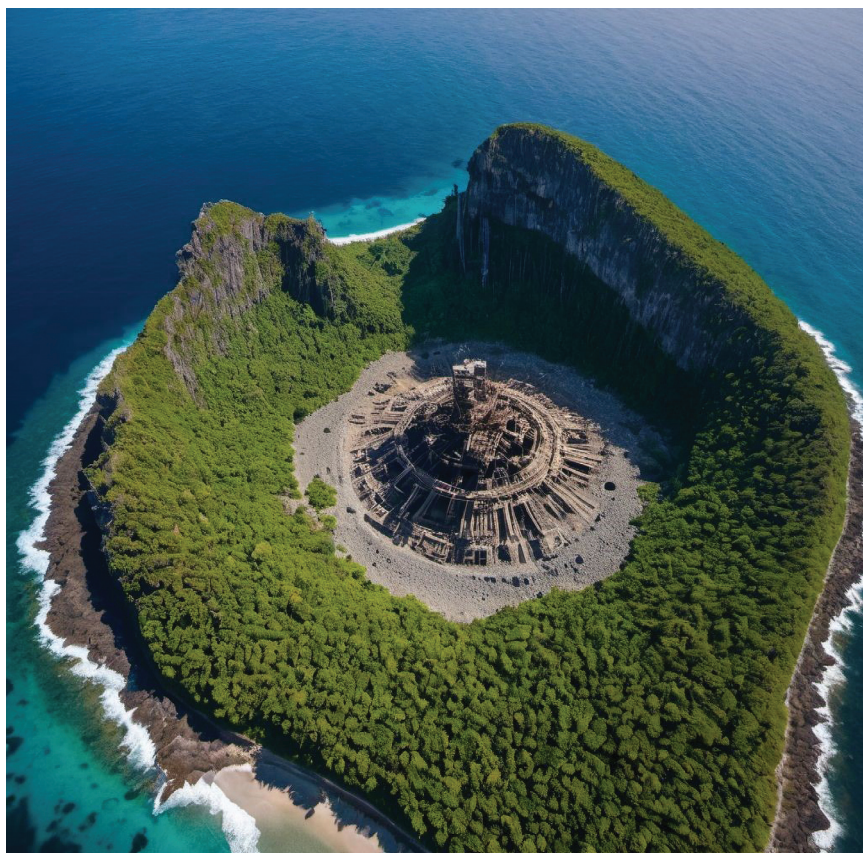
– De én nem tudom, hogyan segítek neki. – A nő, most rettenetesen szégyellte magát!

– Semmi gond, kérem, segítek. Csak a kérdésemre válaszoljon! Arra, amit már feltettem! – A nő megint nem értette! – A probléma magával van! Hajlandó segíteni nekem, hogy megtaníthassam arra, hogyan tudja megérteni a saját gyermekét? Hajlandó felfejlődni az ő szintjére? Hajlandó áldozatokat hozni érte? Hajlandó megtanulni látni? Látni valóban? Látni egy színesebb világot, mint amit el tud képzelni?

Az orvosi szoba vitrinjébe egy újabb kávéfoltos szalvéta került be a több száz mellé. Mindegyiken egy-egy rajz. Mindegyik mögött egy történet, egy sors!

– Győzelem? – kérdezte kolléganője. – A kipirosodott arcú, szépkorú orvos elmosolyodott.

– Igen, győzelem...

Dél csillagai

Mária, becenevén Mamba, egy tompára hegyezett botot egy darab deszkára kötözött friss zöld indával. Egy másik, igen száraz fatönköt kezdett dörzsölni vele. Két keze a deszkán, felsőtestének teljes súlyával nyomta rá fatönköt. Miközben előre-hátra dörzsölve az egyre jobban felhevült. Anyaszült meztelenül próbál tüzet gyújtani. Minden ruhája a bokrokra akasztva szárad, a délutáni nap erős sugaraiban. Nincs mitől

félnie, hiszen a szigeten rajta kívül senki sincs. A halászat és a vadászat nem éppen tiszta és száraz elfoglaltság. Neki meg más ruhaneműje nincs. Nincs váltásruhája. Hónapok óta él itt egyedül. Ahogy dolgozik, mellei már nem ringanak fel és alá, mint korábban. Sohasem volt kövér, de vékony sem. Egy szeged melletti kis faluban nőtt fel, ott élt. Nem ismeretlen számára a kemény munka. Ez mégis más. Nagyon más. Mostanra már sokat veszített valamikori súlyából, viszont izmai megacélosodtak. Térdén bőrkeményedés. Sohasem gondolta volna, hogy ilyen nehéz az élet a technikai vívmányok nélkül. Percek alatt a két bot felhevült, és a kidörzsölt fareszelék, fapor izzani kezd. Száraz fagombát és füvet tesz rá, enyhén fűjni kezdi. Fellobbant egy gyenge láng, járni kezdte remegő táncát. Banánlevélbe fogva az égő avart és füvet, az előre elkészített helyére illeszti óvatosan. Perceken belül vígan lobog a tűz, hamarosan parázs lett az uszadékfából, amit a barlangba gyűjtött össze, ahol él. Hagyta leégni szinte teljesen, majd elkotorva az épp leégő parazsat, kibányásztta az alig egy centivel mélyebbre ásott banánleveleket. Két kisebb halat és egy tarisznyarákot. Amikor megpucolta, egy kis tengeri sóval ízesítette. A barlang tetején szokta elpárologtatni a tengervizet egy kisebb természetes mélyedésben. Ami nem nagy ugyan, de erre tökéletesen alkalmas. Volt egy vödre, egy takarója és egy csatabárdja. Három tárgy, három hónap alatt. Pontosan minden hónap végén délben. Nincs rajta kívül senki sem itt, mégis valóban fura. Bármerre is indult, mindig talált valamit. Pedig megesküdtött volna, hogy korábban már járt ott. Első alkalommal egy takarót talált. Egy fára felfűjta a szél, mégis mintha vadonatúj lett volna. Másodszor, egy majdnem vadonatúj rozsdamentes fém vödröt a tengerparton talált. Hónap végén, délben. Akkor még nem gyanakodott. A harmadik hónapban, pontosan délben, talált egy középkori csatabárdot, majdnem tökéletes állapotban pengeélesen egy fába beleállítva. Na az már kissé para volt. Mindhárom alkalommal, három külön-

böző helyszínen! Holnap lesz megint hónap vége. Már tegnap elkészült a tervével. Amerre csak lehetett, mindenhová vékony, alig látható botokat, fűszálakat tett keresztbe. Fellazította a földet, a homokot. Várta a holnapot, a delet. Ami hamarabb eljött, mint gondolta volna. Szándékosan egy olyan irányba indult el, amerre még nem talált semmit se. Ugyanakkor a lehető legtöbb jelzést elrejtette. Végigjárta a teljes szakaszt, de semmi. Felnézett a napra, a zeniten áll, most lehet dél. Csalódottan indult vissza, tehát csak valami véletlen lehetett. Valamennyi fűszál, bot és homokcsapda sértetlen volt. Még a zeniten volt a nap, amikor belépett a barlangjába és meghűlt benne a vér. Alig látható lábnyom formájú nedves folt rögtön a bejáratnál. Fekhelyén két bot keresztbe rakva, rajta egy túlélőkész. Tokkal, iránytűvel, benne gyufával, tűvel, cérnával, kovakővel és fertőtlenítőt tartalmazó visszazárható üvegcsével. Mamba nem értette, miért rejtőzködik előle az a valaki, aki a barlangban járt. Nem rosszindulatú, mert segít neki. Mégsem érti, miért nem mutatkozik.

Tizenegy tárgygal és tizenegy hónappal később, a hónap közepén, egy fura szerkezet várta az ágyán, amely össze volt kötve egy félig szétszerelt laptoppal és egy törött mobiltelefonnal. Mellette egy kézzel írt levél, ami azon állt még jobban meglepte, magyar nyelven cirádás betűkkel. Mintha csak lúdtollal írták volna, valami kolostorban több száz éve. Mellette nadrág, póló, télikabát, alsónemű, zokni, sál, sapka, kesztyű és egy pár téli cipő. De őt csak a levél érdekelte, azt olvasta először.

„Kedves Mária!

Roland vagyok, a Szent Grál őrzője. Nem maradhatsz tovább a szigeten, el kell menned. Amiben tudtam, segítettem neked. Ez lesz az utolsó dolog, amit megtehetek érted. Az ágyadon

talált tárgyak segítenek hazajutni, vagy bárhová ahová csak szeretnél. Ennyi ideig tartott, amíg megszereztem hozzá mindent és összeraktam. A ruhaneműket nemrég nyomtattam a csillaghajómban, ami erre a szigetre zuhant le. Közel kétezer éve a sziget fogja vagyok, te vagy az első emberi lény, akivel ez idő alatt sikerült kapcsolatba kerülnöm. Sajnálom, hogy nem találkozhattunk. De hidd el, jobb volt ez így. Ember vagyok én is, akár csak te, viszont a Szent Grál őrzője is egyben. Ez nem túl hálás feladat, hidd el. Távolságtartásom a te érdekében történt. A segítség is csak azért jött ilyen ritkán, mert ennyi időre, közel egy hónapra volt szüksége a megsérült atomerőműnek, hogy feltöltse az akkumulátorokat, minden egyes nyomtatás előtt. Ez a masina elég sokat fogyaszt, és sajnos nem lehet vele elektronikát készíteni. Így a téridőugráshoz, a féreglyukhoz szükséges eszközöket a tengerből kisodort szemétből kellett össze guberálnom. Nincs más dolgod, mint az egérrel megnyitni a térképet a laptopon. Megkeresni azt a helyszínt, ahová menni szeretnél, és beütni azt a dátumot, ami után már nem voltál otthon, már elutaztál. Erősen javasolt, hogy egy napnál nagyobb idő ne teljen el, az indulásodhoz képest. Nagyon fontos, nem találkozatsz saját magaddal! Kérlek erre figyelj oda, mert abba belehalsz! Jobban jársz, ha a hatóságoknak azt mondod, ellopták a jegyedet, te nem utaztál el. Nem hagyhattam el a szigetet, mert akkor a Szent Grál idővel instabil lesz, és felrobbanhat. Ez a Föld újbóli kipusztulását jelentené. Mozdítani, elszállítani nem lehet. Vagyis maradnom kell! Ugye nem kell elmagyaráznom, miért is kell titokban tartanod az itt létem. Ha a világ vezetői tudomást szereznének a Szent Grál létezéséről, meg akarnák szerezni, nagy valószínűséggel, én ezt nem tudnám megakadályozni. Igen, a Szent Grál egy fegyver. Legalábbis lehet arra is használni. Ez majdnem olyan lenne, mintha egy csapat majom közé bedobnál egy kézigránátot. Csak idő kérdése, mikor és melyik majom húzná ki a biztosító szeget. Tehát ez nem túl-

zottan jó ötlet. A féreglyuk harminc másodpercig tud nyitva maradni. Kérlek különösen figyelj oda, mielőtt bezárul, el kell hagynod azt. Ha bármid is a kapuban marad záráskor, azt a kapu energia pajzsa egyszerűen levágja. Ha hazamész Magyarországra, ott most tél van. Ezért kaptad a meleg ruhát. Egy pólóban és egy szoknyában mégsem mehetsz haza. Öltözz át indulás előtt, mert közben nem lesz már időd rá! Miután bejelölted az úti célt, beírtad a dátumot, a mobiltelefon zöld gombjával indítod a programot. Húsz másodpercen belül nyílik egy portál, tőled két méterre. Nagyon fontos, de nem tudom elégszer leírni, mindösszesen harminc másodperced lesz áthaladni rajta!

Sok szerencsét az életedhez, Roland!”

Minden pontosan úgy történt, ahogyan azt leírta. Csak a túlélőkését, a levelet és a csatabárdot vitte magával. A portál halványkék színe, parázslóan világított, amikor áthaladt rajta. Belépett a saját házának telkére, akkor jött csak rá, nincsenek kulcsai, nincsenek iratai, nincs semmije. De a háza nem volt bezárva. Ahogy belépett, a bőröndjei az ajtó mellé voltak pakolva. Gyomra összerándult, még otthon van! Nem értette, hogy lehetséges ez? Szeme a falinaptárra tévedt. Február huszonkilenc! Tehát kettőezerhuszonnégy egy nappal hosszabb! Bevillant, mit írt neki az idegen, Roland.

„Nagyon fontos, nem találkozhatsz saját magaddal!”

Kirohant a házból, el-el a szakadó hóesésbe. Futott, rohant, ahogy lába bírta. Egy kis utca volt balról, berohant és puff... sötétség.

A körzeti megbízott alig hitt a szemének. Egy örült csaj nekirohant a haladó rendőrautónak. Egyik kezében egy meglehe-

tősen réGINEK kinÉZő csatabÁrd, mÍg a másIKban egy majd negyven centis hatalmas vadÁsztőR, túlélőKés. A nő akkor tért magÁhoz, amikor a körzeti megbízott megnÉzte, hogy jől van-e. Mária Jánost látta maga felett, a szintén falubeli körzeti megbízottat.

– Mi történt?

– HőlgYem, nekifutott a járőrkocsinak.

– Miért magázol Jani?

– Ismerem magát hőlgYem?

– Bakker, Jani! Egy csoportba jártunk az óviba is! Én vagyok az Marcsi!

Az gyanakodva nézett MáriÁra.

Majd lassan, de nagyon lassan felismerni vélte.

– Veled meg mi történt? Ez nem lehet, tíz perce voltam nálad és akkor még nem néztél így ki.

– De most igen. Hagyjuk a témát.

– Na gyere, hazaviszlek.

– NEM! – Mária szinte kiáltott. – Nem, azt nem lehet!

– Mi folyik itt Marcsi? – A lány hallgatott. Majd elkezdte.

– Nem mehetek még haza, mert még otthon vagyok. Ha találkozzom saját magammal, meghalunk! Túl korán érkeztem haza. – Átnyújtotta a levelet, gyermekkori barátjának.

János kinyitotta lakása ajtaját. Marcsi is belépett. Közben beszélgettek.

– De ha nem engedjük a repülőt felszállni, akkor nem fog lezuhanni, és mindenki túléli!

– Ezt nem tehetjük meg. Annak a gépnek le kell zuhannia. Mert az már megtörtént.

– De ha nem száll fel, nem fog lezuhanni és ez az egész nem történik meg.

– Ha ez opció lenne, akkor Roland meglépte volna. Mindenknek úgy kell lezajlani, ahogyan megtörtént.

János még mindig elképedve nézett Máriára. Úgy néz ki, mint egy lesoványodott testépítő. Kezei kérgesek, vállai szélesek, izmosak. Tegnap látta Marcsit, a bomba nőt, és ma legalább tizenöt kilóval kevesebb. Szikár, szálkás izomzattal. Mellei szinte eltűntek, arca sovány, csípője, combjai karjai izmosak. Ereje akár egy férfié. Hihetetlen, amiket elmesélt neki.

– Mégiscsak tenni kellene valamit? Gyerekek is vannak a gépen!

– Igen, ha bekavarunk és a Szent Grál felrobban? Te vállalod ezt a felelősséget?

– Nehéz elfogadni, de azt hiszem igaza van a te Roland barátodnak és neked is.

Aznap Marika nem ment haza, János nem intézkedett, és a repülőgép lezuhant. Szerencséjükre, mert János háza előtt állt egy középkori keresztes ruhába és páncélzatba öltözött lovag, hatalmas pallossal. Az emberek mosolyogva mentek el Roland mellett. Pedig ő nem volt egyáltalán vicces kedvében. Várt! Ha kell, akkor beavatkozik. Nagyon, de nagyon nem akart beavatkozni. Megszerette ezt a nála majd négymillió évvel fiatalabb leányt, Máriát. Hála istenek hiába várt, nem kellett beavatkoznia. Az idővonal nem fodrozódott tovább. A Föld megmenekült, ismét.

A történet szigorúan fikció! Bármilyen hasonlóság, valós eseményekhez, csupán a véletlen műve! (Talán!)

A romantika halála, maga a valóság!

Nyolc hónap, maga volt a pokol! Legalábbis akkor ezt így gondoltam. Most másként látom a holtak birodalmát. Akkor még nem tudtam, a kiképzés nyolc hónapja csupán út az alvilág felé! Nemhogy az Infernót, de még a gyehenna felé vezető út kapujának körvonalait sem láttuk, mi, a háború kutyái. Nem tudtam mit írok alá, csupán beszűkültek a lehetőségeim közelítve a nullához. Öt év, ennyit kértek az életemből, és akkor tiszta lappal kezdhettek. Nem mintha lett volna bármi folt is, amit el akartam volna tüntetni. Egyszerűen csak éhes voltam és fáztam. Az utca nagyon kegyetlen tud lenni egy tizenhat éves számára. Volt választási lehetőségem, és választottam. Nem vagyok hozzá sem elég okos, sem elég erős, hogy a bűn útjára lépjek. Másodszorra sikerült csak egy tehervagonban

épp csak átcsússzanóm a magyar határon. Nemrég volt rendszerváltás, hatalmas volt a káosz. Egyenesen Bécsbe, a sorozó irodába kerültem. Csak ezt a két címet sikerült megszerez-nem, a bécsit és egy spanyolországit. Nem is sejthettem mek-kora szerencsém volt! Bárki, aki rám nézett, láthatta, még nem vagyok tizenhét! A sorozótiszt tudta, hogy hazudok. Nem is érdekelte volna, a végigszakadt cipőm a februári hi-degben, ha nem végzett villanyszerelő vagyok. De az voltam, neki meg a listáján, ebből az igen keresett fajtából még egyet-lenegy név sem szerepelt! Így az sem volt baj, hogy nem be-széltem szinte semmilyen idegen nyelvet. Épp csak törtem valamicske németet, azt is rosszul. Majd a mellette ülő nyak nélküli harcsabajuszos megszólalt magyarul.

– Szóval huszonhárom! – Szigorú szemmel mért végig, tel-jesen ridegen. Vastag bajusza eltakarta a maradék emberi vo-násait is.

– Igen, annyi – már magyarul válaszolva neki. Pedig de-hogyis! Még a tizenhetet sem töltöttem be! Az bizony még két hónap. Két nagyon hideg és nélkülöző hónap! Nekem nem volt ennyi időm.

– Huszonhárom. Értem. Mondja, huszonhárom! Elbír maga negyven kilót? – Büszkén húztam ki magam, hisz az építke-zéseken, bár nem szabadott volna, negyven kilós zsákokkal rohangáltunk.

– El én! – tekintetem teljes önbizalomról árulkodott.

– Attention! Venez!!! – üvöltötte el magát váratlanul. Nem ijedtem meg, mert volt alkalmam megszokni ezt a szülői ház-ban. Csupán annyi volt a különbség, hogy odahaza mindig egy ütés járt mellé. Még valamit vartyogott, valami számomra ért-hetetlen nyelven. Odalépett egy makulátlanul kinéző katona vigyázzállásba, egy puskát nyomva a kezembe. – A katona fegyvere értékesebb az életénél! Nem érhet hozzá a földhöz, nem érhet hozzá semmihez sem! A fegyveréért létezik! Meg-értette?

– Igen, meg!

– OUI MONSIEUR!

– Vui Möszio! – láthatólag elégedett volt.

– Látom értjük egymást. Tehát, a katona fegyvere mindig tiszta, jobban tiszteli, mint az édesanyját! Tisztán tartja, el nem ereszti, le nem rakja. Akkor sem, ha meghal! Csak akkor, ha parancsot kap rá! Megértette?!

– Vui Möszio! – elégedetten hümmögött.

– Azt ott! Amellett a kiállított díszegyenruhás bemutató bábú mellett! Ott egy hátizsák. Vegye fel! – puskával a kézben, fél kézzel felemelve a zsákot, próbáltam a hátamra illeszteni! A puska nem érhet a földhöz! A puska nem érhet a földhöz! Ez járt végig a fejemben. A málha hihetetlen nehéz és semmi fogása. Nekem meg csak fél kezem, másikon egy majd tíz kilós fegyver! Percekig próbálkoztam, mire sikerült beledugnom a fél karom, átrakva abba a puskát, majd bebújtatva a másikat. Amikor végre sikerült mindkét karom bebújtatni, nemes egyszerűséggel hanyatt vágódtam. Lehúzott a súly! A puskát magam fölé tartva, nem hozzátérítve semmihez se.

– STARI! Nem mondtam, hogy lefeküdhetsz! Ez nálunk BANANE!

– Igen Uram! – az látva, hogy a puska még mindig a levegőben van, kézben tartva megenyhült.

– Látom a lényegét érti. Adja vissza a katona fegyverét, hámozza ki magát abból a kalodából! Teljesen tönkreteszi a köveket benne! – Megint mondott valamit a katonának. Az visszavette a fegyverét, majd egy társával ketten helyére rakták a hátizsákot is. – Kap egy ROUGE-ot! Egy hétig még itt marad, megnézzük mit is tanult villanyszerelőként?! Ha megfelel, akkor megkezdődik a kiképzés. Ha nem, lesz egy lusta COCHON, egy BRONLEUR, akkor maradhat! Kap maga mellé egy BINOM! Ha bármi baromságot csinálnak együtt mennek TOLE! SE RETIRER!

Nyolc hónappal később, frissen végzettként egy négyfős csapathoz kerültem Bosznia-Hercegovina környékén. Addigra sikerült annyira megtanulni varangyul, hogy megértsek szinte mindent. Abdelkader, a szakasz parancsnoka, egy kivénhedt baka, nem nagyon akart átvenni.

– Nem vagyok óvó bácsi, ahová megyünk az nem játszótér.

– Ez van. Nincs más! A feladat adott. Vigyázzatok rá, mert nem tudom pótolni!

– De hát ennek még a tojáshéj a fenekén van! Mit csináljak vele? Büffiztessenem?

– Tanítsd meg neki, hogy maradhat életben. Erre jobb bakát nem is találhattunk volna.

– Meglátjuk, kiviszem az ördög segglyukához. Ha átmegy, maradhat. Már van egy pszichopatánk, nem kell még egy!

– Itt az aktája. A pszichológiai elemzése alapján, meglepően stabil a személyisége – Abdelkader belelapozott.

– Ezt melyik céllövöldében nyerte? – vett ki egy lőlapot. – Ezt most higgyem is el?!

– Azt ezerötszázon csinálta, szabad irányzékkal.

– Akkor mit tudhat távcsövessel?!

– Nem mesterlövészt kaptál, hanem villanyszerelőt! Erre szerződött! Kezeld is úgy! Viszont, mesterien bánik a késsel. Amúgy meg már van mesterlövészed!

– Tarack?! Szívesen elcserélem azt a pszichológiai esettanulmányt. Kimegyünk terepre, és majd meglátjuk.

Két napja meneteltünk a semmi közepén. Kövek, sziklák és por, rengeteg por! Az egység parancsnoka, Abdelkader. Az öreg légiós egy nyugodt, halk beszédű, teljesen átlagos kinézetű francia. Majd ott a hosszúkás fejű orosz, Szergej. Mindig van valami a szájában. Hol egy fadarab, hol rágó. Nem szívesen maradnék vele kettesben, olyan sunyi típusú ember. Viszont úgy tud terepen haladni, hogy még a madarak sem veszik

észre. Ott van még a víg kedélyű, mindig pozitív Arancina, a szicíliai. Feje, akárcsak egy nagyra nőtt narancs. A csapatból Tarack, a pszichopata lóg csak ki rendesen. Kedvenc hobbijától kiver a frász. Ha egy holttestet találunk, ő mindig lemarad. Nem akartam tudni róla, de sajnos elkerülhetetlen, hogy ne vegyük észre a hullarablásait. Ezt leszámítva, nekem ez maga volt a mennyország. Volt ruhám, kaptam enni, volt hol aludni, amikor éppen nem voltunk kint, és még fizettek is érte. Hivatalosan nem katonaként szerződtem, bár kétségtelen tény, odakint nincs rá lehetőség sem, hogy az ember megkülönböztesse magát. A feladatom egyszerű, ideiglenes trafóházak telepítése, üzembe helyezése, meglévők javítása, ha lehetséges, vagy épp használhatatlanná tétele, ha az a feladat. Még egyetlen egyet sem láttam közelről négy nap alatt, amióta itt vagyok. Halk szavú vezetőnk nem nagyon örült nekem, mást várt. Arancinát osztotta be mellém, az vigyázott rám. A másik kettő bizalmatlanul méregetett, nem azok a barátkozó típusok.

– Megérkeztünk. Te maradsz a bejárat közelében, azt biztosítod! Szergej, menj előre, át rajta! Tarack, te tudod a dolgod. Keress egy magasabb pontot! Két óra múlva mi is indulunk. – Abdelkader elővett egy konzervet és szárított kenyeret. – Egyél fiú, szükséged lesz rá! – tudhat valamit, hát engedelmeskedtem. Alaposan bekajáltunk egyetlen egy szó nélkül. Majd jelzett, pakoljak indulunk, azt is szótlánul halkán. Valahol Bosznia-Hercegovinában egy dupla alagúthoz érkeztünk, alig tíz percnyi gyaloglás után. Mindkét alagútba kétsávos autópálya vezetett. A jobb oldali el volt torlaszolva, mindenféle valamikor autóként funkcionáló ronccsal, kilótt páncélozott járművekkel. Az öreg baka, anélkül hogy bármerre is nézett volna, egyenesen a bejáráthoz sétált, minden protokollt előírást megsértve. Én a tanultak szerint, tüzelésre kész fegyverrel, óvatosan forogva mentem utána. Előre-hátra, jobbra-balra, lefelé és felfelé figyelve.

– Hagyd már abba Fiú, mert elszédülök! Ha le akartak volna szedni, már rég nem élnél! Ez itt nem a kaszárnya, ez a valóság.

– OUI MONSIEUR!

– Ez a másik, amit csak egyszer mondok el. Ezt terepen soha többé! Megértetted?! Ennyi erővel célkeresztet is rajzolhatnál a homlokomra!

– OUI...igenis, rendben. – arcomon a kérdés, de akkor hogyan?

– A szemeddel jelzel, ha rendben vagy. Ha nem, a kezeddal – kicsit hallgatott, majd folytatta: – Ez itt az ördög segglyuka. A srácok biztosították a terepet. Jeleztek már, minden rendben. Át fogunk menni az alagúton, majd négy kilométert kell sétálnunk. Odabent ne használj lámpát, csak piros fényt. Ennek három oka van. Egy, kilőnek. Kettő, elvakítod saját magad. Három, az emberi szem nem érzékeli messziről, viszont reflektorként felerősítve visszaveri azt is, amit nem lát. Esetünkben a vörös fényt. Amúgy meg nem akarod látni azt, ami bent van, hidd el. Innentől te vagy a parancsnok, míg azt nem mondom, hogy nem! Odabent hunyoríts, mintha fényesen sütné a nap, és hajtsd a fejed lefelé amennyire tudod. Így a szemed nem tükröződik vissza, ha lefejelsz valamit, akkor max. a sisakod bánja. Lámpát kézben sohasem tartunk! Rögzítsd a fegyvered csövére. Mehetünk? – A szemembe nézett és a szememmel jeleztem neki, igen. A roncsok közt kényelmesen be lehetett sétálni. Alig haladtunk tíz métert, megcsapott a mindent átható szag. Mintha egy vagonnyi rohadt alma volna. Valóban, az alagút közepén rothadó tetemek százai mindenfelé. A halál szaga, a hányingert keltő hullaszag még itt-ott erőtlenül fel-fellebbent, ha rossz helyre léptek. Az összeaszott tetemek közt másképp nem lehetett elhaladni, csak át rajtuk. Gyomorforgató hangot hallatva a temetetlen, porladó testek és kiszáradt csontok, zizegő, recsegő, ropogó hangja, a pokol szimfóniája, ahogyan azokat tovább őrli a rájuk nehezedő katonai bakancs. Kifelé menet, akaratlanul is gyorsított

tam a tempón. Szívverésem dobként hallottam a fülemben, mint egy folyó robaja, úgy zubogott a vér! Akkor Abdelkader megmarkolta a ruhámat. Nem szólt, magához húzott, jelezte nyugodjak le! Mutatta, vegyek levegőt, lassan be és ki. Amikor kissé sikerült megnyugodnom, akkor jöttem rá, már a pánik kapujában álltam. Igen, még pár lépés és elvesztettem volna a kontrollt elmém felett. Győzött volna a pánik! Haladtunk tovább még vagy egy kilométert. Az utolsó enyhe kanyar után látni lehetett az alagút végét, a fényt. Ekkor különös érzésem támadt, jeleztem a kezemmel, állj jobbra, és én balra indulva a fejem fölé emeltem fegyverem, úgy világítva be a környéket. Az öreg ugyanígy tett, majd hirtelen kikapcsolta lámpáját. A mindent épp csak betérítő vörös fény megszűntével, azok a lehetetlen kivehető körvonalak is elvesztek a semmiben. Tehát látott valamit, így én is azonnal ugyanígy tettem! A vak-sötétségében mozgás hangja. Majd váratlanul ismét mindent beborított a vörös szín. Az öreg baka, majd tíz méterrel arrébb, egy autó mellett állt és befelé világított. Intett, jöjjenek. Két tíz év körüli gyerek volt a kocsiban, meg sem mertek szólalni.

– Te vagy a parancsnok! – törte meg a csendet, amióta elindultunk – mutatva a gyerekekre.

– Civilek. Semmi közünk hozzájuk! Biztosan nem egyedül vannak, valaki elbújtatta őket.

– A kérdés nem ez volt, hanem hogy most mi legyen?

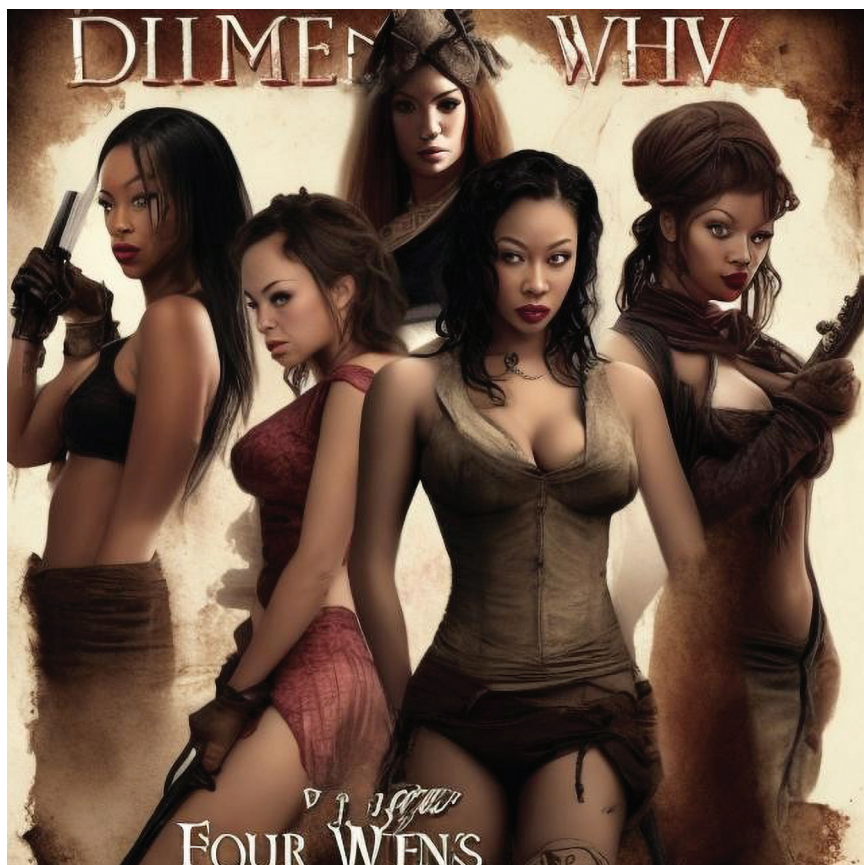
– Semmi sem! Fegyver nincs náluk, nekünk nincs dolgunk velük.

– Ez rizikó, ugye tudod?

– Nem népirtásra szerződtem, és ezek civilek! Ha magunkkal visszük őket, elvesztik azt, aki idáig vigyázott rájuk. Ha itt hagyjuk őket valóban rizikó, arra viszont szerződtem.

– Akkor menjünk. – A gyerekek felé fordulva, a szája elé rakta kezét. Jelezve, maradjanak csendben. Aránylag hamar kiértünk. Kint ránézett a bejárat feletti feliratra. Majd oda mutatott. – Nézd! A harmadik betű közepén egy zöld lézer pötty.

- Igen, látom.
- Az Szergej, a harmadik betű azt jelenti minden tiszta.
- Ha az a második, vagy az első?
- Akkor szarban vagyunk! Bármely másik nem jó! A csapat száma a hármas! Ezt jól jegyezd meg!
- Befelé is volt?
- Igen. Ugyanott egy kék Arától és egy piros Taracktól. Mostantól a csapat tagja vagy. Odabent jól döntöttél. Viszont Szergejjel el kell beszélgetnem! Nagyon felületes volt! Te honnan tudtad, hogy van ott valaki?
- Nem tudtam, csak éreztem, hogy valami nem oké. Te hogy találtad meg őket?
- A szemük reflektorként világít a sötétben. Emlékszel? Ezért kell hunyorítanod! Egy jó mesterlövész háromszáz méterről is a szemed közé lőhet teljes sötétségben!
- Akkor most visszamegyünk?
- Nem. Levizsgáztál. Megyünk, tesszük a dolgunk. Még sokat kell tanulnod!
- Így indult hát...

Évek

Hazafelé tartunk Ravensburg belvárosából. Horrormenet volt! Csúcsforgalom, mélygarázs és egyéb nyaláncságok. Életem párja vezet a friss jogosítványával. Hatalmas balhé volt ott-hon, na nem velem, én aludtam. Éjszakai műszak. Lányom próbálta szívecskémet rávenni, hogy ne féljen a szakadó hótól. Üljön autóba, és kész! Na persze, nem ő ül mellette. Amúgy jól vezet, csak rossz autót vásároltam neki, mindegy már késő.

Már megszerette, kizárt, hogy kivegyem alóla! Amúgy meg az én saram, mert szemüveg nélkül mentem neki azt venni! Olyan pici betűkkel írták rá, hogy RS. Na mindegy, késő bánat. Kincsem egy héttel korábban panaszkodott nekem. Feszül a mellkasa, szédül és folyamatosan hányingere van. Mondtam is neki, hát szívem, ha két gyerek és harminc évnyi együttlét után nekem kell elmagyaráznom, hogy nem a gólya hozza a babát, akkor tényleg gáz van! Először kinevetett, majd fejben számolni kezdett, és belebokszolt a karomba! Ez jelenthet sok mindent, így hanyagoltam a témát. Most érkezettnek láttam az időt rákérdezni. Amíg mindkét keze foglalt, nem tud verekedni!

– Kell festeni a kiságyat? – kezdtem, lassan közelíteni a cél felé.

– Miért kéne? – Párom, pontosan tudja, hogy mit akarok kihúzni belőle, de nem az a fajta, aki ilyen olcsón adja a bőrét.

– Csak mert most akciós a pelenka! – Sakk-matt. Mucus ebbe most belesétáltál!

– Ne reménykedj! Tegnap óta biztosan tudom, nem lesz gyerek. Hacsak nem a barátnődtől!

– Azt kérdem! A barátnőmet. Nem jött össze? – Kiss mosoly jelent meg szája szegletében.

– Ha ennyire vágysz gyerek után, miért nem szedsz össze valakit, aki szülni akar? Miért nem tartasz szeretőt, mint minden tisztességes szexmániás férj?! – Na tessék, tudhattam volna, hogy ez közelében sem volt a sakk-mattnak! Na várj csak!

– Ki mondta, hogy nincs szeretőm?! Három is van, de egyik se akar szülni! – felkeltettem az érdeklődését. Látom, ezt most ki fogjuk vesézni!

– Nocsak, van itt valami, ami elkerülte a figyelmem?

– Azt nem tudom, de a másik három személyiséged közül, az a kis vadóc nagyon bejön! Az igazán bevállalhatná! – Ez az! Kiütéssel nyertem! K.O.!

– Hülye! Amúgy meg majd a lányod csinál neked unokát, akkor majd babázhatsz!

– Hamarabb fog a fiam összehozni valamit, bár az se kapkodja el! Ennyi idősen én már a krumplit is röptében! Ezek meg csak tologatják az életüket. – Párom érkezettnek látta az idejét, hogy visszavágjon.

– Hogy mit csináltál te ennyi idősen fiam? – szívem csücske érdeklődően húzta fel a szemöldökét!

– Úgy értettem, te előttem mucus! – Veszélyes lett a pálya, érzem, itt, most észnél kell lenni!

– Ezt már nem magyarázod ki! – A K.O.-om most megsemmisült. A bíró újra számol, csak térfélcseré lett közben!

– Pedig milyen jó is lenne! – Hiába no, rutin meg az évek! Bár ez a sóhaj most tényleg őszintén robbant ki belőlem!

– Most miről is beszélünk? – Ha-ha. Elvesztette a fonalat! Ezt muszáj lesz felírnom!

– Még a kiságy festésnél tartok, meg a pelusvásárlásnál. – Valóban sajnáltam, hogy elmaradt.

– Hát fiam, ha te nem hozod össze, akkor az még arrébb van! Nagyon úgy néz ki, tényleg nem kapkodják el!

– Basszus, nekem ennyi idősen már két gyerekem volt, saját cégeim, és tervek ezrei! Pedig tizenhat se voltam, amikor hajléktalan lettem! – Hirtelen emlékek özöne zúdult rám. Az abszolút nulláról kezdtük, segítség nélkül! – Nézd meg őket, minden a seggük alá lett tolva, és egy kibaszott uncsit nem tudnak összefabrikálni!

– Mondtam már! Magad uram, ha szolgád nincsen! Engem nem zavar, ha újrakezded mással! Már nem akarok ilyet játszani, inkább építem a karrieremet. – Tény, valóban jól halad a karrierépítemem.

– Értem, nem is lenne ez baj. Csak nem találok még egy olyan defektest mint te! Marha unalmas lenne újra csak egy személlyel beszélgetni, egy nővel szeretkezni, egyel veszedni. Így legalább van szerető feleségem, vad szeretőm, mocs-

kos kurvám és egy őrült bérgyilkosom is. – Párom megint elmosolyodott. De csak igen halványan, alig észrevehetően. Ki tudja mire gondol, már régen feladtam a küzdelmet, hogy megfejtssem a megfejthetlent.

– Hát akkor apukám, marad az uncsivárás. – Zárásként kiértünk a városból, rá az autópályára. Elhaladtunk a nyolcvanas, a százas majd a százhuszas, majd az azt is feloldó tábla mellett. Itt az autópálya majdnem teljesen száraz volt. Párom rálépett a gázpedálra, hörögve éledt fel mindkét turbó az RS-ben. Gondolkodóba estem, vajon most melyik nő is vezet a négy közül?

Valahol egy kocsmában

Megérkezett Jóska. A törzsvendégek: Péter, Lali, Csocsó, Pista. A bohém és a szép kocsmárosné már lendületes beszélgetésben volt velük. Elég későre járt, hamarosan zárni kell. Ki találta ki azt a francos csendrendeletet? Mindegy is, tíz után zárni kell, különben balhéznak a környéken lakók. Jóska nagyot köszönt ismerőseinek.

- Szevasztok. Egy sör lesz, Margitka drága.
- Mindjárt zárunk.
- Tudom én, de azért egy hideg söröcske még csak belefér, nem igaz?
- Slusszkulcsokat kérem – mondja Margitka hidegen.
- Ne mááá, hát kinéznéd azt belőlem. Ide járok már mióta, ismersz jól. Tudod, hogy rendes tag vagyok.
- Tudom hát, pontosan azért kértem. Nem fogják bevonni a működési engedélyem, mert a második sarkon rátekeredsz egy villanyoszlopra! Reggel visszakapod, vagy nincs sör, ennyi. Nem én találtam ki a nulla toleranciát! Józsi rosszkedvűen

adta át járműve kulcsait, míg cimborái vihogva röhögtek a szituáción.

– Merre jártál koma, hogy ilyen későn végeztél?

– Elvoltam a konferencián. – Azok röhögni kezdtek.

– Nem raboltak el az UFO-k? – Újabb röhögés.

– Röhögjetelek csak, hamarosan nem fogtok. Megtaláltam őket, végre van bizonyítékom is. Igenis van élet a mi naprendszerünkön kívül is. Azok újra jókedvűen lapogatták Józsi hátát.

– Majd nem fogtok röhögni, ha ti is látjátok őket. – Azok egymást kezdték ugratni, ijesztegetni. Bip-bip, idegen intelligencia vagyunk. Szondát dugunk a seggedbe. – Megint hangos nevetés.

– Na, most komolyan Jóska. Csak hülyítesz minket?

– Nem, tényleg vannak bizonyítékaim. Ti most egy leendő Nobel-díjassal beszéltek. Azok hirtelen elhallgattak. Tudják, csillagász barátjuk ilyesmivel nem szokott viccelni.

– Ez most komoly? – érdeklődve fordultak felé.

– Bizony az. A bizonyítékokat már átadtam a tudományos tanácsnak, akik a konferencián ki is hirdették. A holnapi híradóban a saját szemetekkel meg is nézhetitek. Azok elhallgattak. Józsi a csillagász, belelendülve folytatta.

– Képzeljétek el, egy másik, tőlünk független civilizáció. Más szokásokkal, és más testfelépítéssel. A lábaik, a szemeik, de még a karjaik száma is eltérő a mienktől. Magasak, nagyon magasak. Nálunk másfélszer, egyes egyedeik kétszer magasabbak.

– Valóban intelligensek? – A csendet a kocsmában vágni lehetett volna. Még Margitka is abbahagyta a poharak mosogatását.

– Úgy tűnik. Mivel van technikájuk, ismerik az elektromosságot. Tudnak robotokat építeni, ismerik, használják az atomenergiát. – Mindenki ráfigyelt, így hát folytatta.

– Csak hát a szocializációjuk igen furcsa. Képzeljétek el a világegyetemben olyan lényeket, életformákat, akik saját aka-

ratukból rabszolgává teszik magukat! Akik feláldozzák társait azért, hogy egy vezető dönthessen az ő sorsukról. Ha az úgy dönt, akár százezreket is halálba küld, és még meg is ünneplik érte.

– Na ne! Ne igyál többet, mert látom megártott! Ezt azért még mi sem vesszük be.

– De komolyan, festett hulladékdarabokért képesek megölni egymást.

– Na persze, mást is álmodtál még?! Mi meg azt hittük komolyan beszélsz.

– Mondom, ez így van. Eladják testrészeiket, saját gyerekeiket. Egyházakat alapítanak, hitrendszereket, majd amiatt adókat vetnek ki egymásra. Amit a többség be is fizet!

– Mese habbal! Ezt te sem gondolhatod komolyan?!

– Pedig így van. Megmérgezik a szomszédjuk levegőjét, vizét, ételét, földjét!

– Ha ilyen hülyeségeket hordasz össze, azt kell hinnem berúgtál!

– Nincs több pia!

– Ha megmérgeznék a szomszédok életterét, akkor abba ők is belehalnak.

– Ez az igazság. A saját szememmel láttam!

– Na persze, értem én. Meg akarod hívatni magad egy újabb körre, azért hablatyolsz.

– Ha, ha, ja... ez most nem jött be komám! Pedig már majdnem elhittük neked. Nagy mókamester vagy!

– De mondom, ez mind igaz. A látogatóikat azonnal le akarják lőni. A katonaságukat is bevetik, ha kell, kérdés nélkül lőnek. Ha az, akit nem ismernek, el nem iszkol.

– Ilyen civilizáció biztosan nincs az univerzumban! Ha vészhelyzet van, és muszáj odamenned? Lelőnek, mielőtt azt mondhatnád, fapapucs?

– Pedig én a saját szemeimmel láttam!

– Na húzzál haza Jóska, vidd innen mind a hat csápodat! Egy bolygókutató professzornak lehetne több esze is!

– Etetsz minket ilyen marhaságokkal. Mi meg meghallgatunk, az eszem megáll!

– Ja, ha mindig piásan vezeted a csészealjad, nemcsak nem fog neked senki se hinni, de a jogsid is ugrani fog.

– Elég volt! Záróra! Mindenki menjen vissza a saját naprendszerébe! – Margit visszaadta Józsi úrkompjának slussz-kulcsát. – Mehetsz. – A fejes-lábas kis társaság, rosszallóan hagyta el a Szíriusz naprendszer, harmadik bolygóján lévő kis poros kocsmát.

– Még hogy festett szeméttel fizetnek! Meg eladják testrészeiket! De komolyan, van, aki ezt beszopja?

Az örökös

A fiú dühös volt mindenre és mindenkire. De leginkább az egész világra. Apja három nappal ezelőtt elbeszélgetett vele. Olyan dolgokról, amelyeket akkor még nem értett, sőt mi több, teljesen értelmetlennek és érdektelennek talált. Ezidáig teljesen idegen világot tárt fel előtte. Ez a világ más volt, mint az eddig jól megszokott, biztonságot és melegséget nyújtó élete. Telítve volt erőszakkal, árulásokkal, összeesküvésekkel, mo-

csokkal és szennyel. Apja szerint, nem bízhat senkiben sem, még a saját szüleiben sem. Szerinte, túl kell lépnie azokon a történéseken, amiken át kell és át is fog esni! Három napja kezdődött, és most elveszítettnek, magányosnak és ostobának érzi magát. Felgyújtaná az egész világot, ha tehetné. De nem teheti, hisz csak egy átlagos fiú. Aki épp csak elhagyta a kamaszkor küszöbét, most elvesztette az apját is. Aláírta a futár szállítólevelét miközben próbálta lenyelni, erővel visszatartott könnyeit. Majd bement a fészerbe. Ahogyan az alig tizenkét órája ki lett adva utasításba. Még az előtt, hogy az az átkozott csengő megszólalt volna. Amire a reakció csak annyi volt az imádott, de általa soha meg nem becsült atyja, őse részéről.

„Viszlát fiam, egyszer még találkozni fogunk, és ne feledd, egy meg egy, az mindig is egy volt!”

A fiú az éppen imént érkezett csomaggal és a mellékelt levéllel. Elvackolta magát a fészerben. Igazából nem értette mi történt. Az egész életét, zavaros káosszal telített rémálomhoz hasonló ködfüggöny árnyalta be. Mégis, ebben az őskáoszban, csak egyetlen pont tiszta és nyugodt. Az pedig a tekintete annak, akit épp most veszített el.

Tizenkét órával ezelőtt, reggel hajnali négy órakor a csengő rövid időn belül harmadszor szólal meg. Erőszakosan, folyamatosan nyomja valaki. Valaki nagyon türelmetlen. Joe komótosan, morcosan, kissé neheztelően ment ajtót nyitni. Nem értette, de nagyon nem is érdekelte, mi az oka ennek a ribilliónak.

– Megyek már haver, nyugodjál le! Nem otthon vagy! Ajánlom, jó okod legyen rá, hogy felversz mindenkit a házban!

Ahogyan a kulcsot elforgatta a zárban, az ajtó szinte berobbant. Emberek tódultak be, rajtuk golyóálló mellény, álarccal a fejükön, FBI-t üvöltözve. Leverve az ajtónyitót a lábáról, a földre teperve szinte azonnal. Még fel sem ocsúdott, de máris

mindkét karját a háta mögé csavarták. A kábelkötegelő rövid recsegése áthallatszott a zűrzavaron. Ahogy megfeszült, éles fájdalom hasított a csuklóiba. Valaki a hátán térdel, könyökével belenyomva a fejét az előszoba nem éppen mostanság kipszívózott szőnyegébe. Hangok, dobogások, kiabálások, egy elfojtott sikoly. A sikoly gazdája a felesége. Látni nem látott semmit. Csak hallotta a történeteket, és érezte az események elsőpró erejét maga körül. Tehetetlen dühöt és döbbséget értetlenséget. Joe fél fejjel magasabb az átlagnál, kissé túlsúlyos, de erős ember. Kellett is, hogy az legyen, mert az építőiparban gyenge, törekeny alakok nem maradhatnak meg. A mindennapi fizikai munka acélossá tette izmait. Most mégis rongybabaként bánnak vele. Pedig az építkezéseken negyven-ötven kilókat könnyedén hajigál. Most mégis őt kapja fel két álarcot viselő legény a kitekert karjainál fogva. Sajog mindene, a válla természetellenesen megfeszül. Már-már kifícamodik, amikor húzni kezdik előre felé, de súlypontját nem tudja tartani, és megbillen. Így menni vagy haladni bárhogyan is, nem tud. De nem is kell, mert már kint van az olcsó bérház folyosóján. Néma őrei lendületesen viszik tovább. Minden ellenállás hasztalan. Inkább csak húzva maga után a lábait próbál segíteni nem épp önkéntes haladásában, holott minden idegszálával tiltakozik szabadságának és jogainak ilyen mértékű sárba tiprása ellen. Halk reccsenéssel valami eltört. Joe nem hallotta, inkább csak érezte a reccsenést, és minden porcikáját átjáró fájdalom hullámmot. Valami eltört, ha ugyan eltört, azt nem tudta. Nem is tudhatta, hiszen már nem voltak fájdalmai itt vagy ott. Őmaga volt a fájdalom. Egy egybefüggő massa. Lelke üvöltött, de hang nem jött ki a torlán. Teste néma hörgéssel válaszolt. Akkor érezte a szédülést. Ahogy egy autóba tuszolták, és az ajtó becsukódott. Azonnal egy zsákot húztak a fejére. A családjára gondolt, vajon mi lehet velük. Nem értette az egészet, bár sejtette, hogy miért. Ismét az a szédülés, de már erősebben. Hullámként tört rá, lecsúsza

a torkáig, gyomráig. Öklendezett, majd mellkasa hirtelen üressé vált. Szíve mintha egy ismeretlen, örült táncba kezdett volna. Dobogott, de erőtlenné, ritmusa szabálytalanná és egyre fájdalmasabbá vált. Mintha mellkasa kiüresedett volna, egy levegővel túltöltött medicinlabdaként, csak a kidurranását várja. Szíve meg megy össze, zsugorodik, egyre kisebbé válva és egy cérnaszálon függve, küzdene a leszakadás, az elmúlás ellen. Joe nem tudta, hogy szíve fibrillál és hajszálon függ az élete. Lehet bármekkora ember, bármennyire erős, akkora, mint egy toronydaru, ha nem kap orvosi segítséget azonnal, akkor meg fog halni. Nem tudta, de megérezte. Itt a dal vége. Utolsó erejével megpróbált összpontosítani, lecsendesíteni háborgó elméjét. Torkát mély, alig hallható morgás, mormolás, szavak nélküli rezgés hagyta el. Ez segített neki tudata és a fényhozók hatalmának egyesítésében. Elméje észlelte és felerősítette a rezgéseket. Továbbvitte, felhasználta, kitoldotta a harmadik hiányzó és egyben utolsó elemmel. Teste megfeszült a szívroham következtében. Ámde, elméjében elkészült a szent háromszög. A mellette ülők észrevették, hogy baj van. Az egyik jelt adott a sofőrnek, aki gyorsan félreállt. Joe tudatában felizzott a szentháromság jelképe, és megtette alkotójának azt, amiért az segítségül hívta. Az autó csikorogva állt félre a zsúfolt autópályán. De Joe tudata már nem volt ott, amikor szíve egy utolsót dobbanva próbálkozott. Tudata repült, messze el innen. Menekült a valóságból. El, el, távol. Minél messzebb a kegyetlen valóságtól. Messze innen. Kilépett saját időzónájából, átlépve a test korlátait, vissza a múltba. Majd megérkezett vissza, pontosan oda, ahonnan elindult, teste börtönébe. Csakhogy pontosan három nappal korábban. Ahogyan kívánta, akarta. Míg saját időzónájában fogva tartói hiába próbáltak megtenni minden lehetségest élete megmentése érdekében. Mindhiába, mivel ő már nem volt ott. Csak a teste. Csak egy üres héj, amit épp most fogad be a halál. Eltelt egy perc, aztán kettő. De csak a kommandó-

sok számára. Miközben azok az életéért küzdöttek, nekik csak percek teltek el, míg Joe-nak a múltban három nap. Ennyi időt tudott fiával tölteni, és hiába próbálkoztak már az újraélesztéssel a jelenben. A mentőhelikopter hiába volt már úton épp most. Ekkor Joe megbontotta a szent háromszöget múltbeli tudatában, közvetlen azelőtt hogy a csengő megszólalt volna otthonában, hogy visszatérhessen a jelenbe. Hirtelen tért magához, hatalmas levegőt véve. Megérkezett a múltból, vissza a jelenbe, újra a testébe, és újra élte az egészet. Egy időparadoxont létrehozva. Szíve meglódult, még hármat dobbant. Majd még egyet. Még egyszer utoljára kitágult, de összehúzódni már soha többé nem tudott. Joe, mosollyal az arcán halt meg. Megtett mindent, amit kellett. Boldogság árasztotta el. Tudta, most hazatér a fényházába. Legalábbis azt hitte. De nem, nem így történt. Lelke nem a sajátja volt. Csupán darabja, része valaminek. Valami nagyobbknak.

A fiú türelmetlenül tépte fel a borítékot és olvasni kezdte. Az öröksége volt benne. Szolgálat, mely apáról fiúra száll generációk százai óta. Az őrzők szolgálata. Ahogy elolvasta a levelet, szemei felakadtak, elájult.

Megkezdődött tudata feltöltése az éterből! Amikor magához tért, már mindent tudott és értett. A fiú tudatába felizzott a szentháromság jelképe, és megtette alkotójának azt, amiért az segítségül hívta. Visszament apjához akkorra, amikor még élt. Újra és újra meghallgatta tanításait, felkészítését. Egy ez idáig teljesen idegen világot tárt fel előtte. Ez a világ más volt, mint az eddig jól megszokott biztonságot és melegséget nyújtó élete. Telítve volt erőszakkal, árulásokkal, összeesküvésekkel, mocskokkal és szennyel. Apja szerint nem bízhat senkiben sem, még a saját szüleiben sem. Szerinte túl kell lépnie azokon a történéseken, amiken át kell és át is fog esni! Már nem találta értelmetlennek és érdektelennek szeretett édesapja egyetlen szavát sem. Mégis, már késő volt. Már nem tehetett semmit sem érte. Már ő volt az őrző.

Az ítélet

Imre bá'-t az egész falu egy arrogáns, zárkózott rendkívül barátságtalan és demens vénemberként ismerte. De ez nem volt igaz. Nagyon is jól emlékezett mindenre. Például azokra a szabályokra is, amelyeket be kell tartani maradéktalanul permetezéskor. Így, amikor a harmadik szomszédja neki akart csak állni, már előtte ott volt, és megfenyegette.

– Rendőrrel foglak elvittetni! Meg se próbáld barátocskám!

Emlékezete hibátlanul működött, holott kora igencsak nem ezt sejtette. Senkitől sem félt. Egyszer a húsz kilométeres korlátozó táblát kitörte lerongyolódott rendszám nélküli Trabant-jával a helyi vagány, mégis Imre bácsi rendszeresen kiállt az útjába, egy lépést se mozdulva! Úgy üvöltözött a jogosítvány nélkül vitézkedő fiatallal. Takarodj a roncsoddal, a jó anyádba, te gazember! Egyszer még paradicsommal is megdobálta. Ugyanígy felpofozta a kertjébe beosonó gyümölcstolvaj gyerekeket. Elzavarta a tóban illegálisan fürdeni akarókat is. Megfogta az arra kódorgó kutyákat, macskákat, aztán azokat soha többé senki se látta! Állítják, hogy agyonveri és vízbe fojtja őket. Tele van a három hektáros kertje sírhalmokkal. A három hektáros birtokon gyümölcsöse van, de hiába kértek tőle, soha senkinek nem adott el! Mondják, hogy pálinkát főz belőle, az éjjel részegen kódorog a faluban. Akit akkor megfog, azt a botjával agyba-főbe veri! Kilencvenkét éves az öreg, de a nyaklevesétől rettegnek a helyi fiatalok. Volt alkalmuk megismerkedni vele, mikor mentek volna a tóba fürödni. Többször szoltak már a helyi rendőrnek, csináljon már valamit vele, mert az öreg kezelhetetlen! De az csak legyintett, ugyan már! A lélek hálni jár csak belé. Meg aztán tessék feljelenteni, ha gondja akadt vele. Ki vagyok én, hogy csak úgy ítélkezzek? Nem vagyok én bíró! Feljelentést kell tenni. Aztán majd intézkedem. De ha a feljelentés alaptalannak bizonyul, akkor a feljelentő lesz elővéve! Így aztán a falubeliek tudni vélik, hogy az illegális alkohol főzdejéből a helyi rendőrség is kap. A pletyka szerint, a helyi templomot is felgyújtotta, miután obszcén szavakat írt a falára. A tűzoltóknak éppen csak azelőtt sikerült eloltani, hogy a tetőszerkezet lángra nem gyúlt volna! De bizonyíték? Az nem volt! Így ezt is megúsza az öreg. Bár fél karja és arca egyik fele megégett, ennek ellenére senki hivatalos személy meg nem kérdezte, hogy is történhetett ez! Viszont egy héttel később az öreg állt neki, a kis templom falát bekötött kézzel lefesteni. A helyi rendőr végig ott volt, és vi-

gyázta. Máskor a buszsofórt pofozta fel. Elvette a kulcsát, és behajította az erdőbe. Még a rendőröknek is ki kellett jönnie. A buszsofőr úgy megsértődött, hogy többet nem jött a faluba! Máshová kérte magát. Rendszeresen megrémisztette a helyi gyermekotthon lakóit is, hatalmas riadalmat okozva a gyerekeknek. Mondják, volt felesége és gyerekei is, három. De minddel végzett! A pincéjében hantolta el őket! Az öreg senkit sem engedett be a birtokára! Még a hatóságok embereire is ráeresztette a kutyáit. Hatalmas botrányt kavarva, a jegyző nő sírógörcsöt kapott. Pedig már vagy harminc éve építkezett. Egyedül csinált mindent. Építési engedély nélkül. Mégis mindig mindent megúszik az öreg! Igazán jobb hely lenne a falu nélküle! De a falubeliek félnek intézkedni. A hatóságok megkorruptálva vannak! Csak egy kisebb csendes, de annál titoktartóbb közösség nem értett ezzel egyet!

Mígnem egyszer tragédia nem történt!

December vége, karácsony estéje. Tomboló hóvihár. A tizenkilenc éves lányanya hazafelé tartva öreg autójával az út mellett meglátta az öreget, hatalmas birkaszőrös bekecsében és kalapjában. Csak egy pillanatra nézett félre, de ez pont elég volt. A falutól két kilométerre megcsúszott a jeges úton és az árokba borulva fejtetőn állt meg az autó. Éles fájdalom hasított bal lábába, ahogyan lógott a biztonsági övön a levegőben. Hatalmas pocakja pattanásig feszült a súly alatt. A kilencedik hónapban van. Ekkor az öreg jelent meg az autó mellett, ütésre emelve botját betörte az autó üvegét, és kést rántott.

A lánynak csak egy utolsó éles sikításra volt ideje. Majd minden hirtelen sötét lett. Amikor magához tért, az autó mellett a hóban fekve, az öreg épp a lánynak a törött lábát rakta sínbe két faággal, a leszakított inge ujjával átkötve azt.

Érdekesnek találta, de nem fázott. Akkor látta, egy igen vas-tag és elég bűdös, ámde nagyon kellemes meleget tartó bekecsbe tekerte be az öreg.

– Fiatalság, bolondság! Hogy lehet annyi esze kislány, hogy ilyen időben elindult kabát nélkül?! – morgott az öreg. A lány ijedten kapott a hasához. – Nincs baj kislányom, de a magzatvize elfolyt! Meg fog szülni még az éjjel. Úgyhogy mennünk kell!

– Én, én nem tudok. Nem tudok járni – fakadt sírva a lányanya.

– Nahát kislányom. Azt hiszed, hogy nem látom? Majd én viszlek, de segítened kell! Nem csak nekem! – Értetlenül nézett rá a lány, ekkor valami mocorgást érzett a bekecs belső zsebéből. Halk nyöszörgéssel vegyített gyenge nyávogás. – Igen, róla lenne szó. Lelketlen emberek kirakták a hóba megfagyni egy papírdobozban. Te vigyázol rá, én meg viszlek titeket. – De mégis hogyan? Akarta a lány kérdezni, ám az öreg úgy kapta fel akárcsak egy párnát, és indult a falu felé.

– A telefonom! – nézett vissza ijedten.

– Hagyd, már próbáltam. Eltört, nem működik. Elég leszlek te és Mufurc. – Az öreg, határozott lépésekkel indult a falu felé karjában a lánnyal és Mufurccal, a kiscicával. Kabátja a lányon, csak a tépett ingét fújta a jeges szél. Kora ellenére izmait acélössá tette a mindennapi kemény munka. Sohasem kért segítséget senkitől sem. Csak akkor, mikor a templom melletti fatárolót felgyújtotta két titokban dohányosat játszó gyerek. Igen, akkor kellett a segítség. A tűzoltók hamar kiértek. Addig ő oltotta a tüzet. Meg is égett a karja és az arca is. Na nem volt vészes, de a helyi rendőr mégis azonnal kórházba vitte. A rendőr régről ismerte őt. Még anno gyerekként a bányatóban ugrált. Az apó, igencsak elverte érte. Megmentve ezzel az életét! Merthogy annak az alja tele volt kiálló éles vasrudakkal! A tiltó tábla meg már igencsak megkopott. Vagy amikor kertjébe osonva lopott gyümölcssevésen érte. Hatalmas pofonok közepette vitte a helyi orvoshoz azonnal. Mert azt aznap permetezte le! Vagy később, mikor suhanc volt és először ivott alkoholt. A vízelvezető árokból horgászt ki az öreg,

de nem hazavitte, hanem magához. Megitatta fekete kávéval, tiszta ruhát adott neki. Ismerem anyádat, fiú! Jobb, ha erről hallgatunk mindketten. Mert akkor bizony mondom neked, véged van, mint a botnak. Én irgalmas szamaritánus vagyok, ahhoz a néemberhez képest! Maradsz itt, míg nem pirkad. Addig aludj, ha tudsz! Dehogyan tudott. Hányt reggelig. De az öreg egy szót se szólt amiatt. Feltakarította utána a mocskot, reggel útjára bocsájtotta. Így történhetett, hogy a két fiú, aki felgyújtotta a templomot megúsza egy alapos seggbe rúgással a helyi plébánostól. Az öreg meg vállalta a festést. A rendőr segíteni akart, de Imre bácsi nem engedte. Így maradt, míg nem végzett, mert féltette az öreget. Elvégre akárhogy is de megégett. Sok emléke köti össze vele. Például, amikor katonaként lekéste a buszt miatta. Felpofozta a buszsofőrt, amikor észrevette, hogy részegen indult volna a busszal. Ami tele volt iskolába induló falubeliekkel, gyerekekkel! Akkor a helyi megbízott nagyon megköszönte neki, amit tett. Hogyne tette volna, három unokája is a buszon utazott! Akkor legalább ötven család mondhatott volna neki hálát. De ő azt kérte, maradjon ez titok!

– Nem akarok felhajtást. Pista hibázott, igen. De tegnap halt meg a neje szülés közben. Az a hibás, aki annak ellenére; kérte, nem engedte el, hogy otthon gyászoljon. Ott maradt a pici, anya nélkül. Meg szeretnéd köszönni nekem? Rendben. Segíts Pistán és a picin! Ne veszítse el egy nap mindkét szülőjét. – Így nem lett belőle ügy. Csak bevonták egy évre a jogosítványát Pistának. Addig meg betegállományba rakta a helyi orvos. Így volt ideje feldolgozni felesége elvesztését, a lányának is megmaradt az apja. Soha többé alkoholhoz nem nyúlt! Hat évvel később egy mozgássérült lánnyal egymásba szerettek és összeházasodtak. A mai napig boldogságban élnek. Pista ismét buszt vezet egy másik faluban.

Az öreg zihálva vette a levegőt, süvített a jeges szél. A lányanya görcsösen megszorította Imre bácsi rácos nyakát. Ujjai

mélyen belevájtak az öreg bőrébe, ahogyan a fájásai egyre gyakoribbak lettek.

– Bírd ki kislány, vigyázok rád! Nem engedem, hogy bajod essék! Nem fogom feladni! – Az öregnek fájt mindene, de meg nem állt. Tudta jól, ha megáll, többet el nem tud indulni.

Halkan imádkozott.

– Miatyánk, ki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod. Add meg kérünk mindennapi kenyerünket, és bocsátsd meg a vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. Ne vigyél minket a kísértésbe és szabadíts meg a gonosztól. Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké, ámen.

A jeges szél a bőrét égette, de már látta a kis kápolna csúcsát. Ez erőt adott neki. Nem a templom volt igaz, de mindenképpen menedék a bajban lévőknek. Imádkozás közben, emlékei feltörtek. A ház, ahol élt családjával. A második világháború végén kapott bombatalálatot. Ő a mezőn kaszált. Nem volt ott! Nem volt a szereteteivel, nem tudott segíteni nekik. Nem halhatott meg velük! Ezt a lánykát és a születendő életet pedig nem adja oda a halálnak! Ha kell puszta kézzel küzd meg vele! Töri darabokra a halál csontjait, és küzdött is! Közben automatikusan váltott egy másik imát, morolva.

– Üdvözlégy Mária! Kegyelettel teljes. Áldott vagy te az aszszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus! Irgalmazzá! ezen a két életen és adj erőt, hogy ne hagyjam cserben őket! – Az ima nem volt pontos. Mégis pont azt tartalmazta, amit kellett. Két kilométeres útja végén, egyetlen rúgással berúgta a falatnyi kápolna rozszant fa ajtaját. A lányt az oltárra fektetve hátrarohant a kis haranghoz, és húzta, ahogyan csak bírta. Le-felmozdult az alig hatvan kilós kis harang, amit még ő öntetett a háború után tíz évvel családja emlékére. Síró, zengő félrevert hangja túl üvöltve a vihar erejét szállt a

messzeségbe, útját az angyalok serege segítette. Hosszú percekig zengett a harang, a falu alig háromszáz méterre volt. A vihar hirtelen elállt. Csak a tiszta hó hullott nagy pelyhekben. A kis harang zengése még erősebb lett, kiverve az embereket otthonaikból. Sokan megindultak a kis kápolna felé. A segítség hamar megérkezett, ideje is volt. Mert a gyermek már megindult kifelé, türelmetlenül akarva az életet. Pontban éjfél ütött az óra. Amikor a kis kápolna csendjét, az oltár kőlapján egy gyermek sírása törte meg. A bűdös, de meleget árasztó báránybőr bekecsbe egy új élet érkezett világra! Az idősebb asszonyok segítették világra a babát. Boldog nevetésük, könnytől csillogó szemük köszöntötte a kis jövevényt. A mentőautó akkor érkezett fájó sírással. Az egyik mentős tiszt a babát vette kezelésbe. Másik az anyával foglalkozott. A lány azonnal mondta: – Én jól vagyok. De az öregember segítségre szorul! – Valóban. Imre bácsi a kis harang kötelét két kézzel markolva észrevétlenül, erejét elveszítve feküdt a sarokban. Szólni sem tudott, feladta már a saját harcát. Megbékélt a halállal, miután legyőzte azt! Sípolva, halkán erőtlenül vette a levegőt. Ekkor érkezett meg a másik mentőautó a babáért. Hamar kezelésbe vették az öreget, látva nagy a baj. Az anyával és a babával minden rendben volt, így most Imre bácsival foglalkoztak.

Copfos kislány állt kabátban és kis piros csizmában, hálógingben az összeverődött tömegben. Meglátta kishúgát a hordágyon fekvő lányanya.

– Várjanak! – kiáltotta. – Julcsi, gyere kérlek! – A kislány odalépett. Átnyújtotta húgának idáig őrzött csupa közös szőrös kis csomagját. – Vigyáz rá kérlek! Mufurnak hívják. – A mentőstiszt meglepetése igazán őszinte volt, amint egy falatnyi fej éles nyávogással fejezte ki nemtetszését a barátságtalan hideg levegőt megérezve.

A lélegeztető gép halkán tette a dolgát. Imre bácsi álmodt. Álmában a családjával volt. Újraélte élete főbb esemé-

nyeit. A jót és a rosszat egyaránt. Boldog volt! Az intenzív osztályra senkit sem engedtek be. A nővérek sehogy sem értették a dolgot. Ők úgy tudták, hogy az öregember egyedül van. Nincsenek rokonok. Mégis naponta száznál is többen jöttek hozzá, azt állítva a rokonai. Egy rendőr ezt meg is erősítette nekik, ezek itt mind valóban a rokonok! Valahol nem is fül-lentve akkorát. Akik eljöttek, mind egyszer, valamikor, valahogy meg lettek mentve. Csak Imre bácsi minddel megígértette, hogy hallgat, mint a sír. Hát, akkor Imre bácsinak igen termékeny és izgalmas élete lehetett!

Nem is tévedtek benne, valóban az volt! Csak más értelem-ben. A kórházba szállítása után egy héttel, késő délután egy hatalmas fekete Mercedes állt meg a háza előtt a csillogó hóban. Aranycsillagos német tábornok szállt ki az autóból. Nála voltak a ház kulcsai és egy vaskos levélköteg. Hamarosan még négy furgon állt meg ugyanott.

Beszélt ugyan magyarul, de eléggé törte a nyelvet.

– Ki vagy te, bácsi? – kérdezte egy hat év körüli kislány.

– Csak, egy, barát, kislány. Csak, egy, barát.

– Ismerte Imre bácsit? – A tábornok elgondolkodott, majd bólintott. – Igen. Ezért élek! Mert ismertem, őt! – Könnyek szöktek a szemébe. 1956. Igen, őt és kishúgát a pincében bújtatta el pici gyermekként. Imre bácsit eszméletlenülre verték, de mégsem árulta el őket!

Majd az emberek, akik vele jöttek hamar munkához is láttak. Sok volt a tennivaló. Több tucatnyi állat, ez idáig a falubeliek által ellátva, besegítve, lévén nem volt ki gondozza őket. Megmentett kutya, macska várta, hogy elhelyezzék őket új otthonukban. Mindnek megvolt a története és mindegyikben az volt a közös, aki megmentette őket. Imre bácsi kérésére mind egy-egy családhoz kerül. Ez volt az utolsó segítsége! Imre bácsi, aki aludni nem tudott. Így a vidéket, a falut járta éjjel. Segített, ahol kellett. Most, hogy már nem tud azokon segíteni, akiknek az a legjobban kellene, neki segítenek azok, akik

úgy érzik, tartoznak. Három hét múlva Imre bácsi elment. Elvitte kilencvenkétévesen a tüdőgyulladás. A házában folyamatosan emberek tucatjai dolgoztak két műszakban a tábornok úr megrendelését teljesítve, vigyázva a falu életét a szükségesnél jobban meg ne zavarják. Imre bácsi halála előtt két nappal készen voltak mindazzal, amivel az öreg harminc éve foglalkozott, amin folyamatosan dolgozott, de amivel nem tudott elkészülni időre. Sajnos akkor már kómában volt. A halála után két nappal ismét megérkezett a német aranycsillagos tábornok. Ezúttal nem egyedül jött. Majd negyven autóból, buszokból álló karaván kísérte a világ minden tájáról. Negyven jármű, majd kétszáz hihetetlen történet, annál is több megmentett élet. Mind más és más. Mégis mind ugyanúgy végződött. Kicsit késve, de a közjegyző asszony is megérkezett. Félve lépett a kapuhoz, ahol a tábornok úr várta már.

– Tiszteletem tábornok úr. Beszélhetünk magyarul, vagy németül jobb lenne?

– Jobb szeretném a németet, ha lehet. Beszélek valamennyit magyarul, de mint hallja igen helytelen a kiejtésem. Viszont, szeretném, ha fordítaná a mondandómat magyarra.

– Ennek semmi akadálya – válaszolt, immár németül. – Jöj-jön kérem, invitálta be a közjegyző asszonyt. Az kissé félve indult el. – Nincs semmi gond, tudom, hogy fél a kutyáktól. Imre bácsi leírta nekem, ezzel kapcsolatban legyen különösen tekintettel önre. Természetesen egy sincs itt, mindet elvitettük családokhoz, akik már örökbe fogadták őket.

– Ó, ne értsen félre. Szeretem a kutyákat, csak hát félek még a pudliktól is. Imre bácsi kutyái igazán jól neveltek voltak. Ön tábornok úr, honnét ismeri?

– Kérem szólítson csak egyszerűen George-nak. Hat éves se voltam amikor megmentette a húgom és az én életemet az orosz megszállóktól ötvenhatban. Nehéz idők voltak.

– Igen, valóban azok. Nos, itt van egy végrendelet, ami azt írja, ha magatehetetlenné válik, értesítenem kellett önt, ... kedves George.

–Így van, ahogyan ezt tette is közjegyző asszony.

– Kérem, szólítson Margitnak.

– Értem, köszönöm kedves Margit.

– Itt egy részletes lista, magyarul, németül és angolul is a saját kezű írásával. Ebben az áll, ha felépül, ha nem, el kell kezdenünk a benne foglaltakat. Eszerint, a háza átalakítását be kell fejezni gyermekotthonná. Amin már egy ideje dolgozik.

– Ezzel megvolnánk kérem, készen van! Rendelkezésükre áll egy majd kétszáz főt befogadni képes épületegyüttes, természetesen a hozzátartozó fenntartási költségekkel együtt. Ami egy alapítványon keresztül harminc évre előre ki van fizetve, a helyi gyermekotthonnak felajánva haszonélvezetre. Ez a feladat önre vár asszonyom, mint azt a végrendeletben kizárólag ön intézheti, mint meghatalmazott.

– Nos, mint tudja, Imre bácsi rendszeresen vitte a termesztett zöldségeket és gyümölcsöket a birtokról a gyermekotthonba. – Erre a kijelentésre döbbsent csend volt a válasz. Mint oly sok mindent, ezt is úgy tudta az öreg csinálni, hogy majdnem senki sem tudott kis cselszövéseiről. Harminc éve már, hogy naponta egy-két rekesz friss ez vagy az, minden reggel várta a gyermekotthon lakóit. Többször próbálták meglesni ki a titkos segítő, de soha egyetlen egyszer sem bukott le. Na erre, az összegyűlt sokadalomból jó páran felnevettek a titkos cinkosai. A helyi rendőr is próbált nem Margitka szemébe nézni. Ő csak így nevezte anyja barátnőjét, a közjegyző asszonyt. Nyílt titok volt, igen jó barátja az öregnek a rend helyi képviselője.

– Nos –folytatta herr George. A munkálatok befejezését és az engedélyek beszerzését elintézem utólag. Bár majdnem mind naprakész és érvényes. Sok tennivaló már nincs. – Ezen viszont Margitka, a jegyző asszony lepődött meg igazán!

– Én pont nem így tudtam.

– Ugyan már, tudhatná mennyire szereti bosszantani a bürokratikus útvesztőben dolgozó munkatársakat. Még akkor is, ha ismeri, kedveli akár csak önt! – mosolyodott el a tábornok. A végrendelet felolvasása után nevet kell adni a gyermekotthonnak, de ezt kikötötte, hogy róla el nem nevezhető. Hanem az utolsó kis megmentett állatkája neve lesz az intézmény új neve. Erről sajnos nekem nincs semmi információm.

– Mufurc! – kiáltott fel boldogan egy copfos kislány, akinek a kabátja alól egy kócos kicsi, fekete kiscicafej kandikált ki. Úgy látszik, ő már csak ilyen kis széltépett cica marad. Na, hát akkor a név is el van intézve. Már csak két kívánsága maradt. A birtokon belül van egy kis sírkert, ahol a családja nyugszik. Ott szeretne végső nyugalomra lelni. A másik, eszünkbe se jusson múzeumot nyitni, ahol ő a téma. Ha mindenképpen szeretnénk tenni valamit, akkor azt egymással tegyük. Ne ítélkezzünk, hanem tegyünk sok kis apró csodákat, hogy a mennyország leszállhasson közénk a Földre.

És Szent Miklós megérkezik!

Egyszerűen nem tudtuk összehozni december ötödikét! Átlagos öttagú család vagyunk. Én délutános, nejem éjszakás, a fiam délelőtt megy iskolai gyakorlatra, délután érkezik haza! A lányom az egyetemen csücsül. Egyedül a vőjelölt volt ott-hon, programozó a drágám, így nem kell bejárnia, ha nem akar. Nem akart! Naná, hogy nem szeretne bemenni, mert az éjjel leesett hatvan centi hó. Az autóján se téli gumi, se műszaki vizsga. Amúgy meg mindegy is, mert benzin nélkül kép-telenség járni. Az a mocsok!

Na, de hatodikán sikerült a lehetetlen! Délelőtt tizenegy órakor mindenki hazatalált, véletlenül természetesen. Ezt ha-tározottan lehetett hallani, mármint amikor a lánykám utol-sóként hazaérkezett.

– Néééé-Nooooo-Néééé-Nooooo-Néééé-Nooooo. – Nem, nem mentőautóval jött! Ez Szmoky, az ötven kilós husky fiú kutya. Tőlünk kétszáz méterre van egy tűzoltóállomás. Ő meg szépen megtanulta a kétszólamú vonyítást! Természetesen Maya, a huszky kislány is becsatlakozik az üdvözlésbe. De neki még csak a vauúúúúuo megy, azt viszont ki tudja tolni akár húsz másodpercesre is! Közben Néró a harminc kilós border collie, eszeveszetten ugat, hogy hagyja már abba a vonyítást a két idióta! Amit viszont Dzsoni, a yorkshire terrier neheztel nagyon, mind a három kilójával. Ezért az is ugat a fülsértően vékony csaholásával! Lányom belép, lerakja cuccait, ahol épp helyet talál. A kocsikulcsát, Fredivel a pompom alakú plüss sündisznóval együtt. Amire Csipike, az óriás kiscica élvezettel csapott le!

– CSIPÍÍ! – A méretes kandúrnak, természetesen esze ágában sem volt sem megállni, sem pedig a zsákmányát elereszteni. Így Fredi megkezdte haláltusáját, a nyakában lányom koci kulcsaival!

– Vauúúúúuo – megpróbálta lányom elkapni a macskát! Miközben sikeresen kísérletet tett Mayácska, lányom arcába dugva keskeny pofiját. Hogy aztán örömeiben végignyalhassa azt ott, ahol csak eléri! Az orrán friss macskahomok díszelgett. Jelezvén, hol is járt az üdvözlő dala megkezdése előtt.

–CSIPIÍ! Fúj Maya, Mi a szart ettél?! Marha bűdös!!!

– Néééé-Nooooo-Néééé-Nooooo – vőjelölt látva a jelenetet, öklendezni kezdett! Közben Néró és Dzsoni egymást túllicitálva próbálták eladni a házat.

– KUSS LEGYEN MÁR! – Természetesen eredménytelen volt kirohanásom, azaz nem teljesen, mert nejem rám pirított! Vőjelölt tovább öklendezett!

– Te miért üvöltöztél a káosz közepén?! – nézett kérdően rám szívem csücske! Na persze, én próbálom csitítani a megvadult állatkeretet, mégis én vagyok az idióta! Naná! Ki más is lehetne?! Tekintetem a leendő vőgyerekre tévedt, az öklendezik,

a látványtól ezután én is elkezdtem öklendezni! Amitől viszont párom kapott agyvérzést szinte azonnal!

– Boaa-boaa....

– CSIPÍÍ!

– Vauúúúúuo!

– Néééé-Noooo-Néééé-Noooo!

– ELÉG LEGYEN!!! – szerelmes párom kiengedte magából az anyatigrist, mind a százhatvan centijével! Hirtelen csend lett, mindenki megmerevedett ott, ahol épp volt! Még a légy is megállt röptében! – Akkor most szépen mindenki bemegy a nagyszobába, mert most meg fog jönni a Mikulás! – hangja most már ismét halk volt és ellentmondást nem tűrő. Mindenki engedelmesen elindult, egy hang nélkül. Még a kutyák is! Fiam még a füléből is kivette a bluetooth fülhallgatóját, amivel ezidáig próbálta megóvni idegrendszerét a végzetes károsodás lehetőségétől podcast hallgatással. Majd miután az anyja egy szigorú pillantásával jelezte neki nemtetszését, azonnal lerakta a dohányzó asztalra a telefonjával együtt. Párom valahonnét hozott egy kisebb kartondobozt, kinyitotta és lerakta a szoba közepére. A macska, a lopott kocsikulcsokkal együtt, nulla másodperc alatt szinte belerobbant a semmiből a papírdobozba! Ahová idáig el volt bújva. Majd szívecském nemes egyszerűséggel felemelte a dobozt macskástól! – Na kérem. Tessék, így kell macskát fogni! – adta vissza lányomnak a kulcsait. – Akkor talán kezdhetnénk is! – Nejem akarta kezdeni, de a gyerekek megelőzték. Kajánul mosolyogva, óvatosan lázadva a szülői szigorral szemben átadták elsőnek az ajándékukat.

– Hello gyerekek, és hol vannak a csizmák?! – próbáltam eljátszani azt, amit egy évtizeddel ezelőtt még oly lelkesen fogadtak.

– Apám! Ha bármit beleteszel a melós bakancsodba idehánnyok, majd rád hívom a tiszti orvosi szolgálatot! – fiam humorbuborékjait szerintem csak ő értette, mert senki sem nevetett rajta!

– Na! Megszólalt a görény! – Lányom már alig várta, mikor köthet bele az öccsébe!

– Fiam, moderáld magad! Ne vegzáld az öcsédet!

– Nem akarom vegzálni, csak kinyírom! – Éreztem, megint kezdődik a káosz, de fiam a legnagyobb lelki nyugalommal válaszolt.

– Ne vedd fel tőle apám. Egy nővérnek ez a dolga, én meg vagyok annyira intelligens, hogy helyén kezeljem az eseményeket. – Már kezdtem büszke lenni a fiam józan eszére, amikor is hozzátett még egy csipetnyit gondolataiból mondanójához! – Különben is menstruál, és ilyenkor full elviselhetetlen, nem mintha alapból nem így lenne beállítva. Fogalmam sincs, hogy a párja, hogy tudja nulla huszonnégyszer tolerálni a hisztijét?

– Elég, most ünneplünk! – állítottam le a kezdődő vihart. Párom átengedte a rendrakás jogát az apai szigor részére. – Kicsi lányom nem akarta feladni!

– Idefele jövet nem láttál egy nagy fehér kutyát?! Tudod, olyat, ami elbújik az idióták elől! Neem?! – Fiam vigyorgott, mint a vadalma. Imád a nővérével szócsatázni. Már kontrázott is!

– Látod apám, nem kell tőle ezt felvenni. Végül is csak azok utálják, akik már ismerik! – Vőjelölt nyihogva kezdett röhögni, ami azonnal abbamaradt, amikor kislányom morcosan ránézett!

– Te meg rakjál kolbászt a zsebedbe, hogy megtaláljanak a kereső kutyák, ha egy földrengésnél a romok alá kerülsz! Mert annyira sötét vagy, hogy enélkül esélytelen lesz rád bukkanni! – Lányom párja ismét felnyihogott, ezúttal büntetlenül megsúszta. – Kis szívem elérkezettnek látta az idejét, hogy beavatkozzon.

– Apátokkal vettünk nektek egy kis apróságot. Tegnap akartuk odaadni, de sajnos nem jött össze. – Akkor rám nézett, megint gondolatolvasóst játszva. Miközben nekem halvány

fogalmam sem volt róla, most mit is szeretne tőlem?! – Na! Apátok. A csomagok!

– Ja, ah. Tényleg! – esett le a tantusz! Elvégre Mikulás van, vagy mifene? Kihoztam a pakkokat, nejem elkezdte kiosztani. Mindegyik „gyereknek” jutott egy adventi kalendárium, két kutyás és egy hókirálynős. Természetesen mindegyiknek egy-egy Mikulás-csomag. Bár mindhárman elhagyták már a huszadik életévüket, ez láthatóan nem okozott gondot!

– Tudom, nem sok. Apátokkal túl későn mentünk el megvenni, és már nagyon a végére értünk oda.

– Én nem kapok? – rángattam túljátszva a szemöldököm. Holott tudtam jól, el vagyok tiltva mindenféle édességtől.

– De igen apukám, te is kapsz valamit. Szexmentes hónapot!

– Az miért jó nekem?

– Neked? Neked nem jó. De nekem az lesz! Mert antibiotikumot kellett szednem a meghűlésemre, és eszem ágában sincs még egy gyereket szülni, úgyhogy koplalni fogsz kedvesem. – Már épp tiltakozni akartam, amikor fiam valóban meglepett, mondandója félbeszakította gondolataim fonalát!

– Ebben hol a csoki?! – Az adventi kalendárium első hat ablakát már mindhárman kinyitották, és az ott talált tárgyakat a kezükben forgatva kitört belőlük a röhögés. Kiskutyás pecsét, hűtő mágnes, ceruzahegyező, hókirálynős radírgumi, matrica, ceruza végére figura, meg ilyenek voltak az adventi kalendáriumban! Csokoládé egy darab sem! Nejem kérdőn nézett rám. Ez meg mi a franc?! Együtt mentünk el megvenni Mikulásra a cuccokat, csak hogy nem vittem magammal szemüveget! Kincsecském meg mindig az enyémet használja, nála sosincs ilyesmi!

– Hát... biztosan valami egészségmániás cucc lehet ez – próbáltam menteni a menthetőt. Nejem feje színe élénk vörösre váltott! Megéreztem a halálom szelét. – Ne nézz rám, te választottad!

– Te meg azt mondtad, rendben van! – Naná! Mindig azt mondom. Egyszer megpróbáltam jobb belátásra bírni kincsecskémet. Hiba volt! Így többé nem tettem!

– Gyerekek, sajnálom. Ezt nagyon benéztük apátokkal! – Na tessék, helyben vagyunk! Mindjárt én leszek a hibás. Szerencse a szerencsétlenségben, a már felnőtt gyerekek mind jól mulattak baklövésünkön. A vőjelölt majd megszakadt a röhögéstől.

– Apuka drága, kérlek ne vegyél nekem elektromos fogkefét karácsonyra! Mert ha megint szemüveg nélkül teszed meg ezt a galádságot, akkor ki tudja mit fogok kapni?! Attól, hogy valami hosszúkás, zümmög, rezeg és elem kell bele még nem biztos, hogy az, amit venni akartál! – Még erősebben tört ki a röhögés a fiúkból. Lányom átkarolta édesanyját.

– Ugyan már, túléljük. Amúgy meg pont szükségem volt egy hókirálynős hűtőmágnésre! – A vőgyerek és a fiam röhögve egymás homlokára nyomkodták frissen ajándékba kapott kiskutyás pecsétjeiket! Mindkettőjük feje tele volt már kék, piros és zöld kiskutyával. – Csak megjegyzem, az tustinta. Nem fog lejönni! Neked meg holnapután munka-megbeszélésed lesz a cégnél! Vagy nem? A görénynek, meg suliba kéne mennie! – Ezen a ponton már mindegy volt, a jókedv nem hagyott alább! Lányom beletörődve sorsába nézte a két baromkodó fiút.

– Anyám, most mondd meg kérlek, de őszintén, miért van nekem szükségem erre az emberre?! – Párom rám nézett.

– Fiacskám, én ezen már harminc éve gondolkozom! Talán, hogy ne haljunk bele az unalomba. Más értelmes ötletem nincs! – Akkor kiborította kicsi fiam a mikuláscsomagját. A gumicukrokat kiszedegette belőle, mert azt nem szereti. Viszont én igen! Így hát lecsaptam a tiltott gyümölcsre! Nejem megengedően nézett vissza. Az első két gumicukorig nem szólt semmit se, elvégre Mikulás napja van. De a harmadiknál rám kiabált: – AZT NEM! – Túl késő, szerelmem! Lendületből kéjesen haraptam bele fiam bluetooth fülhallgatójába! Ami halk

reccsenéssel megadta magát, kilehelve lelkét. Szemem könnybe lábadt, amint az enyhén fülzsiros műanyag ház, a savanyú ízű akkumulátorral együtt földi pályafutását befejezte fogaim közt! Na nem a technikát sirattam meg! Hanem kilazult fogaim készítettek erre a tettemre! Csak a kutyáim, mind a három és fél, nem értették a szituációt. Mindenki kacag! Vágni lehet a jókedvet a levegőben! Rendben a gazdik megint megbolondultak. De mi mikor kapunk végre a csokiból?

Az öreg király és az új világ

Hetedhét országon is túl, hol a kurta farkú malac túr, annak is a végében. Az üveghegy másik oldalán, felhők felett a csúcsán. Ott van egy végeláthatatlan kerek erdő, miben elvész minden tekergő. Pontosan a kellős közepén! Ott élt egy öreg király uralkodva nemzetén. Éltek ott békességben, boldogságban, egészségben. Népe tisztelte, szerette az uralkodót és feleségét, gyermekeit, azok párjait, unokáit, egész háza népét.

Országát elkerülte a szegénység! Palotája híján volt a kacsalábnak, nem forgott az gyémántos tavon, hisz királyuk maga volt az alázat. Történt egy nap, mi királyunkkal megesett. Az idő vasfoga kemény, mint a halál kaszájának éle. Hősrünk páncélján s fegyverein repedések jelezték, hogy már nem harcra készek, azokat bizony cserélni kéne! Ennek biza fele se tréfa! Tett is érte az öreg király! Hamar küldöncöt szalasztott a kovácshoz, csináljon neki újakat immár. Csengjen az üllő, pengjen az izzó acél! Nyugodj meg életem párja, elintézem ezt, Adél. Az öreg királyné fejét rázta buzgón s kedvesen. Apjuk, más már a világ, hagyd ezt fiaidra – nézett rá szeretetteljesen. Nem úgy van az asszony, fejemen a korona! Én vagyok e szépséges ország ostora. Erőm veszítve, gyámoltalan, mit lát majd az ország népe?! Királyuk vén és haszontalan?! Ezt meg nem engedhetem! Ebben hajthatatlan vagyok. Példát kell mutatnom a gyermekeknek. A trónon nem kecskék mekegnek! Értük él és hal királyuk! Ha kell csatában hal meg országáért. Népem hűségét biztosan megháláljuk. Ha már új fegyverzetet venni sem vagyok képes, mivégre ülök én a trónon? Miért nem adom annak át, kinek ez nem is kérdéses! Így a király, s Adél mosolya őszinte. Dolgavégezetlen jött vissza az uralkodó küldönce. A kovács már rég nem istállóban gyárt. Hatalmas cége elborítja a határt. Megrendelésre dolgozik már csak ő. A király szívéből nem esett le a kő. Levélben veszi a munkát a kovács lajstromba. Mindegy ki a megrendelő, azé kész előbb, ki jobban fizet! Az kerül sorra. Régen ismerte egymást mind ki kerek erdő rejtekében élt. Csengett az aranytallér, kézfogás, áldomás, adott szó kötelez, ember jó szándékot remélt.

– Apjuk! Ha befejezted a rímfaragást, akkor talán neki is állhatnál tenni a dolgod. Míg nem késő.

– A krónikáknak meg kell örökítenie az eseményeket! Le kell írni minden történet, hogy a következő nemzedék tanulhasson esetünkből.

– Akkor legalább ne rímekbe tedd! Nagyon idegesít. Hidd el nekem hites uram és királyom, nem jó az neked, ha a feleséged bosszús lesz!

– Asszony! Uraddal és parancsolóddal beszélsz. Az én fejemen van a korona!

– Lárifári. Azt húzol a kopasz kobakodra, amit csak akarsz. Játszhatod az uralkodót. De amíg én vagyok a nyak, addig az a fej arra fordul, amerre akarom, és én nem szeretek rímeket hallgatni! Se most, se később, te király. Megértettük egymást ugye?

– Amikor elvettelek feleségül, akkor nem mondták, hogy ilyen leszel! Ha tudom, soha meg nem tettem volna!

– Nem hát. Na, te király! Tedd a dolgod! De semmi rímelés, verselés! Vagy efféle kedvtelés!

– Ragados, vigyázz! A rímvetés... – az öreg király vigyora valódi volt, de a királyné nem volt épp vicces kedvében. – Na jó, akkor csak leírom, ahogyan és ami történt.

A király fegyverzetét, páncélját megette az idő és a rozsdá. A küldönc nem járt sikerrel. Magának neki kellett elintéznie. Valahol jogos volt a dolog a kovács részéről. Végül is újra méretet kell venni és a többi. Elővette hát az üveggömbjét, és bekapcsolta. A Windows piszok lassan töltött be. Ez is lassan cserére szorul. Amivel nem is lenne semmi gond, de kell hozzá egy megbízható kobold is, aki be tudja programozni azt. Anélkül, hogy elvesztenék a jelszavakat, mentett adatokat. Ilyen meg nem sok van. Amíg ezt a király átgondolta, addigra felállt a rendszer, már fent is volt az éterben. Megkereste az ide vonatkozó oldalt, leadta a rendelését. Előre ki kell fizetni! Ez a pofátlanság netovábbja, de komolyan! Elvégre király vagyok! Meg aztán ki az, aki előre fizet manapság? Na jó, erre most tényleg nincs se időm, se kedvem. Közben felugró képek, ablakok, kéretlen reklámok jelentek meg az üveggömbben. Ez a bosszantó, nem a rímfaragás! Kell egy új vírusirtó, mert ez így nem lesz jó. Ha bekap egy trójait az üveggömbje, akkor

annak annyi lesz. Meg a jelszavaknak is. El is döntötte, ez lesz a következő projektje! A fegyverkovácsok időpontot kértek tőle. Kiválasztotta, rendben. Tizennyolc arany az ára. Basszus, alig száz éve egy egész birtokot tudott venni egy aranyért! Míg ezen füstölgött, balsejtelve tovább piszkálta bennsőjét. Valami itt nincs rendben! Valami szokatlant érez, de nem tudja megmondani, mi az. Döntött, nem a Bank a vén zsugorihoz szolgáltatást választotta, hanem Paypal varázslattal fizetett. Így kicsit drágább, de ha nem megfelelő a rendelt áru minősége, vagy meg sem érkezik, akkor legalább visszahívhatja a tizennyolc aranyát. Készen van, rákattintott a fizetés opcióra. Rendben, visszaigazoló jelszó. Már jött is a Paypal postagalambja! Letekerte lábáról a titkos számsort, megnyitotta a levelet. 974852. Identitás megerősítve! Fizet most, vagy csak egy hónappal később? A Nem verjük át bank, előnyös szolgáltatásokat nyújt. A fizet most szolgáltatásra kattintott. Újabb Paypal postagalamb érkezett. Ön a fizet most szolgáltatást választotta. Ha meg kívánja erősíteni a döntését, kérem kattintson az igen feliratú félszemű törpére. Rákattintott, a törpe kacintott neki fél szemével, és újabb postagalamb jött. A király újra letekerte lábáról az üzenetet, és megnyitotta a levelet. Önnek sikeres Paypal tranzakciója volt. Két napon belül, tizennyolc egész egy tized aranyat, levonunk folyószámlájáról. Köszönjük, hogy a mi szolgáltatásunkat választotta.

– Nem értem, mi a fenéért kell ezt ennyire túl bonyolítani?! Időpontom van. Odamegyek, méretet vesznek. Készpénzben fizetek! Ennyi.

– Ne dohogj már apjuk! Örülj, hogy egyáltalán el tudtad intézni, és nem kellett az ükunokád segítségét kérned, mint a múltkor. Amikor letiltották az éteren a banki szolgáltatásaid, mert háromszor is rossz színű postagalambbal igazoltad vissza identitásod.

– Nem értem miért jó az, hogy a sok köztes léhűtőt bevonom abba, amit magam is el tudnék intézni személyesen. Na

mindegy, ez a modernizáció. Haladni kell a korral. Bezzeg a mi időnkben, megégettük a boszorkányokat! Elvettük a koboldok aranyát, levágtuk a trollokat. Most meg alkalmazzuk őket, meg közalkalmazottakat, polgármestert csinálunk belőlük! Megválasztjuk képviselőnek... Chőö... micsoda kifordult világ!

- A hétfejű sárkányok is elrabolták régen a királynőket!
- csóválta rosszállóan fejét az öreg királyné. – Azokat meg vezető pozícióba teszik, mert több szem többet lát. Felháborító!
- Hogy raboltak volna el téged is némbor!
- Mondtál valamit fiam?! – nézett az vissza rosszállóan.
- Azt mondtam, hol Babokat boltban égett a héber!
- Mi köze ennek a hétfejű sárkányhoz?
- Semmi sem. Én már a hétvégi ebédre beszélek.

Az öreg király és királyné nem is gondolta volna, milyen közel volt a hétfejű sárkány. Mint ahogyan azt sem, a meghekkelt üvegömbön keresztül látott és hallott mindent is. Amíg a programozó feje továbbdolgozott, addig a vadász feje már elküldte a vadászsólymokat. Akik elfogták az öreg király postagalambját, aki helyett a sárkány egy másik feje már útra is indított egy klónt, egy meghekkelt postagalambot, az öreg király tizenhárman aranya már el is tűnt az éterben. A Paypal-hoz sosem érkezett meg az. Mert bizony nem az az oldal volt megnyitva, hanem a klónja. Hiába is reklamált érte két hét múlva. Mérgező is lett, de nagyon, személyesen megy be a Mi vagyunk az ön legjobb barátja bankhoz. Felnyergelte hát táltos paripáját, mely tüzet eszik és füstöt okád. Patáján gyémántos patkó szikrát vet, ahogyan vágat! A hihetetlen egy lóerő, nem kérdez, nem vár. Ha megrántja a gyeplőt! A táltos paripa meglódul, mintha csak varázslat lenne a hátsójában. A sok modern elektromos ló csak bámul ostobán! Ahogyan kifogyva villámaikból, vánszorognak a szélső sávban, lomhán. A legjobb barát ismét segített. Három aranyért! Akárhogyan is, de ez a páncél bizony drága. Két kattintás a bank üvegömbjén

és az ellopott aranyak vissza lettek hívva. Örül is neki a király. Ugyanakkor átverve is érezte magát! Milyen legjobb barát az ilyen. Segíthetné, tehetné! De csak akkor teszi, ha megfizetik az árát. Így füstölögve ment ki a parkolóba, amikor is újabb kellemetlen meglepetésben volt része! A varázslatügyi hivatal közterület felügyelője épp akkor tépte le a büntetőcédulát, majd a táltosparipa bal szemhéja alá behelyezte azt.

– Ember! Mi a jó fenét csinál a táltos paripámmal?!

– Maga csak ne emberezzon le engem! Nem látja, hogy én egy sötétzöld helikopter vagyok?!

– Hölgyem! Mi a jó búbánatos koponyáni manóról beszél?! Hisz maga nem is helikopter! Nem is zöld.

– Fel fogom jelenteni, ha megkérdőjelezi az identitásom! Ha én sötétzöld helikopternek érzem magam, akkor az vagyok! Megértette?! Amúgy meg a vén gebéjének lejárt már a műszaki vizsgálja, és a környezetvédelmi matricája is érvénytelen. Kopottak a patkói és homályos, befakult a tekintete. Az irányjelzője sem működik. Egyik sem! A hatósági jelzése sem látható.

– Hogy azt az IQ-vadász mocskos tündér Ilonádat, te rogygiant agyú, vasorrú, bibircsókös trampli. Hogy a bánatban működnének az irányjelzők?! Amikor parkol az én vadonat újonnan patkolt, gyémántpatkós táltosparipám, és nem ülök rajta! – az öreg király igen haragosan torkolta le, a sötétzöld helikopternek mondott gonosz boszorkányt. – A környezetvédelmi matricája is vadonatúj! A múlt hónapban csinálták, és a tekintete is tisztább, mint a maga elméje!

– Először is. Már mondtam, nem vagyok nőnemű egyén. Sötétzöld helikopter vagyok. Másodszor! A műszaki vizsgálja, a mai napon lejárt a patás közlekedési eszközének. Tehát a környezetvédelmi matricája is érvényét veszítette! A patkó és a ló tekintete nem vitatéma. Azt majd a szakértők bemérik a szigorított műszaki vizsgán, amire kötelezem, miután elvontatták a járművét! Harmadszor. Az irányjelző tekintetében el-

ismerem, igaza van. Viszont csak most veszem észre, ön tilosban parkol! Negyedszer! Tetszik vagy sem, rálóg a lófarok a rendszámablájára. Így bizonyított, hogy a hatósági jelzés nem látható.

– Hogy mi van? Mit akarsz te elvontatni?! Én vagyok a király! Karóba húzatlak, te! Hát, hogy a jó tökömben álljon egy lófarok, ha nem lefelé? Ahogyan Isten teremtetten! Ha felfelé állna, akkor meg az erkölcsrendészet vinné el azonnal! Mi az, hogy a tilosban parkolok?! Ez a Mi vagyunk az ön legjobb barátja bank ügyfélparkolója! Itt állhatok másfél órán át, ha akarok, baszki!

– Ha fenyeget, rendőrt hívok! – azzal átnyújtott egy büntetést öt aranyról. – Mi, sötétzöld helikopterek, nagyon utáljuk az ilyen luxuskategóriás füstökádó közlekedési eszközök tulajdonosait. Főleg, ha királyok. Mind azt hiszi a törvények felett állnak! Amúgy meg, csak akkor használhatja a bank parkolóját, ha banki ügyintézése van, és elhelyezi a lova homlokán a parkolás megkezdését igazoló, mechanikus műanyag órát. Maga nem ügyet intéz, hanem velem beszélget idestova tíz perce, feltartva a hatósági személyt kötelessége teljesítésében. A lova homlokán én csak lószőrt láttam. Az meg ugye nem bizonyítja, mikor kezdte meg a parkolást!

– Te helikopterek szégyene! Láncot ne dugjak a lovam segébe? Tudod csak, hogy horgonyt akasszak rá, ha jön a cunami! El ne vigye egy hullám! Te vagy sötétzöld?! Röhögnöm kell! Tudod-e azt, te IQ-harcos, te antiintelligencia betyár, mennyit is fogyaszt egy helikopter óránként? Mennyi varázslévet szippant fel az a dög?

– Nem, és kérem ne sértegessen! Mert rendőrt hívok.

– Száz litert óránként! Te, nagyon sötétzöld! Az a táltosparipa, amit épp el akarsz vontatni. Az amit legebéztél, öt liter füvet eszik százon, és még dupla turbós metán megsemmisítője is van! Te nagyon, de nagyon sötétzöld!

Aznap a király nem éppen boldogan, egy rendkívül bűdös és zajos, dízel meghajtású bérszamáron ment haza, tizenhat arany büntetéssel. El is ment a kedve az új páncéltól és a modernizált világtól. Hát még az alattvalóitól. El is döntötte, nem fog rendet rakni. Modern világot és demokráciát szerettek volna, tessék! Megvan. A tiétek, élvezzétek ki, amíg tehetitek. Ő megmarad az üveghegyen, kerek erdő rejtekében. De egy biztos, ha bárki ide önkormányzatot szeretne, azt azonnal lefejezteti! A fehér, az fehér! A fekete pedig fekete! Aki mostantól mást mond birodalmában, azt azonnal száműzeti.

Az öreg Király továbbélt birodalmában, amely mellett az idő egy gyorsvonal sebességével haladt el. A király és neje mit sem ért ebből. Egyértelmű dolgokat látva is könnyedén kiderülhet. Az mégsem az, aminek látszik. Illetve az, de a józan ész nélkül tőle, amikor a tényekre hazugságokat aggat a köztudat. Ráerőltetve az átlag polgárra, de még a királyokra is! A jelenkor problémáit bemutatva a mai kort nem értők szemével.

A suttogó

A békés harcos útját elállta három rabló. Majd pillanatokon belül tucatnyi másik vette körbe a szerzetesrend szegényes ruháját viselő férfit. Annak a szerzetesrendnek a ruháját viselte, ahová önként száműzetésbe vonult bűnbocsánatért esedezve a Mindenhatóhoz. Barna, földig érő, durva vászonruha ez. Hosszú ujjú anyaga, szinte teljesen eltakarta kezeit. Derékán foszlott kötéllal rögzítve azt, nem épp csenevész alka-

tára. Forradásokkal teletűzdelt arca nem volt látható, egész fejét eltakará barna kapucnijától. Lábán szíjas saru, tekintetében megvetés és szánsalom. Ezt a rablók nem láhatták, bár látták volna! De a durva barna szövet eltakart mindent, ami még emberségéből megmaradt. A hangoskodó víg kedélyű csapat körbevette őt. Lökdösték, majd kardlappal megütötték. Ez sem volt nekik elég! Egy karnyi vastag kötéllel verni kezdték. A férfi túrt mozdulatlan, egy hang nélkül. Ez felbosszantotta a kis társaságot. Többen is ütni kezdték, ki kardlappal, ki husánggal, ki a karnyi kötéllel. Az némán túrt, hang száját el nem hagyta. Akkor a bandavezér hátulról üvöltve sújtott le reá, a lábaira egy közeli szénásszekérről elemelt vasvillával. Az térdre rogyott, de továbbra sem szólt egy szót sem! Lassan felállt, mozdulatlan várt. A rablóvezér tekintélye veszélybe került! Hangosan, káromkodva és röhögve rúgta hátba a szerzetesi csuhát, amiben egy ember vágódott arccal a dagonyába. Várták a hatást, de az meg se nyikkant. Lassan felállt, és állva maradt. Hátat fordítva a bandavezérnek. Nem futott el, nem mozdult. Nem jajveszékelt, nem könyörgött életéért. Csak hagyta, történjen az, aminek történnie kell Isten akarata szerint. Megálltak az emberek a főutcát vastagon ellepő barna sártengerben, és figyelték az eseményeket. A szerzetes nem mozdult, meg sem szólalt. A bandavezér érezte, erkölcsi vereséget szenvedett! Ezt nem hagyhatja annyiban! Újra bele-rúgott, és az újra arccal a sárba zuhant. Közben a közeli ívóból, a rablóbanda valamennyi tagja köréjük gyűlt, és felállt újra. Nem fordult meg, nem szólt, s meg sem remegett. A vezér tekintélyén csorba esett, így az rákiáltott: – Fordulj meg csuhás! – Az lassan megfordulva egyenesen a megrendült tekintélyű főnök szemébe nézett.

- Itt vagyok hát, mondd mit kívánsz tőlem?
- Térdelj le elém csuhás, csókold meg a cipőm orrát!

A bűnbánó harcos kimérten, szinte suttogva válaszolt. Nyugalma töretlen, tekintete egyenes és tiszta. Mentés minden félelemtől.

– Én csak Isten színe előtt borulok térdre. Te csak egy gyarló ember vagy! Egy bűnös lélek. Így ezt nem tehetem.

– Akkor meghalsz! – és kardját a szerzetesi ruha kapucnijára alá dugta. Egyenesen a harcos ádámcsutkája szegézébe.

– Mint mondtam, csak Isten előtt borulok le. Őlj meg, ha akarsz. De nem teszem meg neked!

Hangját most sem emelte fel. Mégis minden szót tökéletesen lehetett érteni. Lélegzet-visszafojtva várták az emberek az események folytatását. A vezér érezte, hogy veszített. Ebből a szituációból már nem tud nyertesén kijönni. Aztán hirtelen átfutott agyán egy ötlet. Visszatette a kardját hüvelyébe. Egy ugrással elkapott egy asszonyt szoptató gyermekével a körön kívülről. Odavonszolta a csuhás elé, elővette törét, az asszony nyakára helyezte azt.

– Na te csuhás! Lássuk hát! Ha a te életed nem becsülöd, vajon becsülöd-e ezét az asszonyét?! Letérdelsz és imádkozni kezdesz! Vagy elvágom a torkát, a csecsemőt meg a kutyák elé vetem!

Akkor a békés harcos szótlanul letérdelt a rablóvezér elé a sárba. Imára kulcsolta kezeit. Erős zengő hangján elkezdte imáját.

„Uram teremtem, mindenható Isten!

Amikor megtalálod végre az igazi békét, és végre nem érdekel mások véleménye, akkor, csakis akkor vagy igazán szabad!

Amikor elengeded lelkedet, s hagyod szárnyalni. Amikor önmagad lehetsz, ha csak egy percre is. Akkor, és csak is akkor hagyod hátra fájdalmad!

Amikor őszinte a mosolyod, s csillog a szemed. Amikor csapong és szárnyal a remegő szíved. Akkor, csakis akkor érted meg mi a lét lényege!

*Amikor fejedben lüktetve zeng a dal, a ritmus. Amikor moz-
dul a lábad, s nem érdekel ki bámul. Akkor, csakis akkor en-
gedted el e hazug világot!*

Ámen!”

A rablóvezér érezte, megint fordult a kocka. Most is, mint előbb, a csuhás javára. Az térdel előtte a sárba, imára kulcsolt kezekkel. Mégis tekintélye magasan a vezér fölé emelkedve a fellegeket veri! Az utca néma! Egy pissenést sem lehet hal-
lani. Még a legyek sem repülnek!

– Te csuhás! Milyen ima volt ez?! Nekem ez biza nem tet-
szett! Úgy döntöttem mégis meghal ma ez az asszony és a za-
bigyereke!

Akkor olyan dolog történt, amire senki sem számított! A
békés harcos szeméből, könnycseppek kezdték meg tiszavirág
életüket. Végiggurulva arcán, szinte felszántva azt, állán le-
cseppenve. Aláhullva s eltűnve a mocsokban, a sárban. Így
szólt a csuhás.

– Bocsásd meg nekem mindenható Uramisten vétkeim. A
múltban, jelenben és a jövőben. Mert megmérettettem, és
könnyűnek találtattam. Vezesd kezemet akaratom szerint!

– Na látod te szentfazék! Megy ez neked. Mégis elveszem
az életüket, és te végig fogod nézni!

Nem így történt. A békés harcos meghalt! Mert a rablóvezér
kardja szisszenve csúszott ki hüvelyéből! Surrogva hasította a
levegőt, és a vezér feje a sárba hullt. A békés harcos jobblétre
szenderült ugyan, de feltámadott a gyilkos, a hadvezér! Aki,
ha reggelente felkel, még maga a Sátán is fájdalmasan felszisz-
sen. Ó, bár ne tette volna!

Mire a rablók bandája felocsúdott, már tizennyolcan a pokol
felé tartottak. Sziszegett a halálosztó kard, villant rajta a nap-
fény! Pörgött, fordult, háritott s vágott, döfött a harcos. Barna
csuhája életre kelt. Akár a forgószél, a pusztító tornádó. Nem
állíthatta meg semmi sem. Csengett az acél, pengett a törött

páncél. Halálsikolyok tucatjai járták be a mocskos főutca sikátorait. Halálos percek teltek el, nem maradt talpon a főutca mocskában egyetlen rabló sem e világon. Már mind a halál kegyeit élvezték. Holttestek mindenütt. Térdre rogyott a lovag.

– Uram! Nem vagyok méltó neved kiejteni sem! Elbuktam a próbatételeken. Könyörgöm, bocsásd meg bűneimet! Bocsáss meg nekem gyengeségem!

Betolakodó!

A lányom ma odajött hozzám. Apa, beszélünk kell. Az arca és a hanghordozása komoly volt. Tizenhat hónappal korábban ismerkedett meg egy fiúval. Első szerelem. Igen, az csodálatos, euforikus tud lenni. Hónapokig nem merte bemutatni nekem. Pedig a lányom már elmúlt huszonegy. Vajon okkal tette ezt?

Minden bizonnyal. Nyíltan, felvállalva minden következményét, nem rajongtam a román, a cigány, az amerikai és még sorolhatnám nemzetiségekért. Nem volt ebben semmi faji idegenkedés, csupán negatív élettapasztalataim tömkelege. Abból bizony volt jó sok. Ez is bizonyítja, Istennek igenis van humorérzéke. Öt hónappal a megismerkedésük után, a kerti kapuban ott állt egy rettenetesen beijedt, de annál szerelmesebb román fiú. Nem vagyok kis ember, se gyenge fizikumú, sem túlzottan bizalomgerjesztő fizimiskájú. Ám az idegekkel meglehetősen távolságtartóan viselkedem. Nálam a bizalmat ki kell érdemelni. El kell ismernem, ez a fiatalember alapból harminc kilométer hátrányból indul. A lányomért jött, és tőlem kéri. Még tetoválása is van! Arcán egyszerre láttam félelmet, megdöbbenést és tanácstalanságot. Most kezdtük meg a márciust. A múlt héten még hó volt, éppenséggel nem lehet azt mondani, hogy meleg van. Hisz reggel kaparnom kellett a jeget az autóról. Itt, ahol élünk, ezeregyszáz méter magasan, ez jó időnek számít. Ahogy nyílik a kapu, ott állt egy száznyolcvanöt centiméter magas, száztíz kilós, birkózó kinézetű tag strandpapucsban, alsó nadrágban, pólóban, szalmakalapban, zokni nélkül. Arcán mély forradások. Nem szólt semmit se, csak várt. Ez voltam én. Alig egy perccel azelőtt közölte velem a lányom, valakit be akar mutatni. Na, hát az a valaki, fél órával korábban jött. Amikor az embermagasságú kertkapun kopogtattak, már tudtam, ő az! Brezsnyev sűrűségű és állagú szemöldököm összébb húzva, szemeim beszűkültek. Mint annak idején mesterlövészként, mikor a célra tartottam. Hasamat behúztam, mellkasom kieresztve kihúztam magam. Ott állt előttem, mint egy beijedt kiskutya. Értelmes szemei riadtan meredtek rám. A kaputól majd két méterre. Azon gondolkodtam, hogyan tudott kopogni. Amikor szinte azonnal kinyitottam a kaput, de akkor ő már ott állt. Szinte alig hallhatóan, kissé remegő hanggal elkezdte mondani ki is ő, és miért jött. Nagyon figyelnem kellett, hogy halljam őt. A bal

fülem még anno zsoldosként kapott légnyomást. Így fejem kissé elfordítva úgy nézhettem ki, mint aki most azonnal nekiugrik, és széttépi darabokra. Mint oroszlán az áldozatát. De a fiú nem hátrált, nem adta fel. Folytatta tovább. Ez tetszett benne, tehát bírja a pofont állva! Folyékonyan beszélt németül. Utólag mesélte lányom, hogy barátjának ott és akkor halálfélelme volt. Úgy gondolta, itt a vég. Olyannyira, hogy fel sem tűnt neki, alig elhagyva a februárt, ott áll előtte egy tag, szalmakalapban, strandpapucsban és alsógatyában. A mondanóját elhadarta, majd megrekedt a csendben. Újra elkezdte hát, ekkor közbevágtam. Értettem minden szót. Láttam a rettegést és a bizonytalanságot a szemében. Már kezdtem sajnálni őt. Elöttem állt egy száznyolcvanöt centiméter magas, majd százkilós kisportolt, értelmes és bátor fiatalember. A különbséget, ha el lehetne tekinteni, akár én is lehettem volna. Rettegett tőlem, de meg nem hátrált. Azt tudni kell, az emberek általában félnék tőlem. Természetesen alaptalanul. Mert mindenki az első benyomása alapján ítél meg. Az meg sajnos olyan, amilyen. A pletykák se sokat segítenek. A hírem megelőz mindig. Azok általában erősen túlzóak. Igen, forgattam fegyvert. Igen, voltam háborúban. Igen, ha odacsapok, ott valami törik. Igen, hamar eljár a kezem, ha okot adnak rá. Mégis, alapjában véve kedves, jó szándékú, segítőkész ember vagyok. Soha nem vagyok igazságtalan, a gyengébbet nem bántom, inkább óvom. Bár, ha jobban meggondolom, ez az ifjú nem gyengébb nálam!

– Gyere be! – próbáltam barátságosan mondani, de valójában egy rémisztő morgás lett belőle.

Nem mozdult. Nem tudott mozdulni. Az életösztöne nem engedte. Ekkor jelent meg a huszonegy éves kislányom. Próbálva menteni a menthetőt. Elhaladt mellettünk, kezén fogta a barátját, és már húzta is maga után.

– Elmentünk moziba, majd jövőnk. Látom megismerkedtek. Most sietünk, mert elkésünk.

Valóban moziba mentek, de szó sem volt késésről. Majd egy órán keresztül még várniuk kellett. Az ominózus eset után két hónapig nem is láttam. Viszont a lányom szisztematikusan nekiállt puhítani. Mit mondjak, nem akartam megmakacsolni magam, de ha akartam volna se lett volna semmi esélyem sem vele szemben. Tudta jól, hol van a gyenge pontom.

Most meg itt ül mellettem, több mint egy évvel később.

– Apa, beszélünk kell.

– Mondd kislányom! Csak nem nagypapa leszek?

– Apa! Ez most komoly. Kérlek, figyelj rám! Nincs hová mennie, a szülei épp most dobták ki otthonról. Szeretném ezt megbeszélni veled.

– Értem. De mi a kérdés?

– Hát, itt maradhatna-e addig, amíg nem találunk egy al-bérletet magunknak. Majd elmegy dolgozni az iskola mellett.

– A válasz egyszerű, nem! Szó sem lehet semmiféle albérletről. Marad és kész, és te is. Szépen nyugodjon le mindenki. Szégyellném magam, ha nem férnénk el ötven kétszáznyolcvan négyzetméteren.

– Rendben apa, de lenne itt még valami.

Kinyitotta a bejárati ajtót, ott állt a fiú egy kisebb nejlon-szatyorral a kezében. Nem szólt semmit sem.

– Gyere be fiam! – szóltam hozzá barátságosan.

Ekkor, elsírta magát.

Átmentem a szüleihez a ruháit elhozni. Apja nyitott ajtót. Tekintetéből áradt a düh. Bemutatkoztam. Az apja rögtön nekiállt magyarázkodni.

– Állj! – szakítottam félbe. – Nézd. Nem érdekel mi az, se hogyan történt. Nem érdekel ki a hibás, ki és mit csinált. Nem ítélek. Csupán szeretném közölni veled, mint apa az apával. A fiad nálam van, a lányommal. Jó helyen van. Nem azért vagyok itt, hogy bárkit is számonkérjek. Bármikor keresheted, ha akarod. Viszont a ruháit odaadhatnád. Ha nem megy, mond. Akkor veszünk neki újakat.

A düh átváltott szégyenbe, majd megbánásba.

– Hisz a fiú még iskolába jár, nem dolgozik. Nincs keresete.

– Most nem kell semmit se mondanod. Az idő majd helyrehozz mindent.

Kínos csend szállt be közénk, amit az anyja tört meg. Összepakolta fia ruháit. Neheztelő pillantásával majd ledöfte párját. A kezembe nyomott két nagy, jól telepakolt táskát. Csak anynyit mondott: köszönöm.

Ez több mint három éve volt. Azóta a fiatalok rendesen öszszecsizolódtak. Idővel a szülők is megbékéltek a fiukkal. A leendő vőgyerek befejezte az iskoláit. Most programozó mesterként dolgozik egy igen jó hírű nemzetközi cégnél. Lányom még egyetemi tanulmányait csinálja. Velünk élnek, és remélem, ez a jövőben is így marad. Most építgetik saját vállalkozásukat. Nem, azt nem én finanszíroztam! Nem is tudnám. Csupán megteremtettem a biztos családi hátteret, míg elindultak. Hagytam őket a saját erejükből építgetni jövőjüket. Nyerni és veszíteni. Abból tanulnak. Nem vártam érte se elismerést, se jutalmat. Egy apának ez a dolga. Bizony nekem két saját és egy fogadott gyermekem is van. Pár hete, mindketten résztvettek az egyetemen egy kurzuson. Befutott, nemzetközileg elismert cégek tulajdonosai tartottak előadásokat három napon keresztül. Hogyan is kell egy céget felépíteni a semmiből. A feleségem mutatta meg a jelentkezési lapjukat. Sok más mellett, volt rajta egy kérdés is: ki az a személy, akiben feltétel nélkül megbíznak és akinek adnak a véleményére, és miért? Az én nevem volt ott. A magyarázat rövid. Apánk mindig ott van, ahol szükség van rá.

Álomjáró

Hamarosan itt a tavasz. Álomjáró lába alatt zizeg a száraz avar. Itt-ott átszűrődik az életadó napsugár az erdő sűrűjén át, simogatva arcát. Kemény volt a tél, ez most igazán jólesik neki. Emlékszik még kényelmes életére, nem is csoda, hisz alig öt éve él a városon kívül. Öt éve él száműzetésben, de

egyetlen percét se bánta meg. A civilizáció, mint olyan már nem létezik. Legalábbis az a formája, ami korábban volt, már nem. Gyermekként még emlékeiben él, ahogy suhannak az autópályán. Az volt az utolsó emléke a régi világról. Az ember már nem a teremtés csúcsa. Vannak a nagyvárosok, amikből városállamok lettek. Benne a túlélők, és van a természet. Hatalmas falakkal elzárva a külvilágtól, kizárva a természetet léteznek, csak a városok, benne a megmaradt emberek. Vagy épp a külvilág az, a természet, ami a saját börtönében tartja az embert a városok határain belül? Huszonhárom éve történt, hogy kitört a háború az ember és a teljes ökoszisztéma közt. Már nem barátunk az a világ, ahol élünk.

Álomjáró figyelt, még nem látott semmit sem, de már az emberszagot érezte. Hallotta, ahogyan az esetlen alakok járássukkal felferik az egész környéket. Vesztésre áll a Homo Sapiens!

Egyre többen láznak fel ellene, a saját fajtájából, és ilyenkor a rebellis egyedet elzavarják, elűzik a városból, az egymástól is elszigetelt városállamokból. Elveszik javait, lakását, mindenét. A mutálódott forradalmár jó esetben megtarthatja ruháját, ami rajta van. Egyszerűen kirakják a városból! Kilölik a városkapun kívül meghalni.

Minden a műanyagokkal kezdődött, majd az atombombákkal, olajszennyezésekkel folytatódott. Az embert nem érdekelte a környezete, szennyezte azt minden módon és mértékben. Fertőzött vizet engedtek a folyókba, tavakba, tengerekbe. A Föld szívét is mérgezték. A talajvíz ihatatlanná vált. A levegő beteggé tett mindent, ami élő! Füstökádó masinák milliárdjaival rontva a minőségét. Az azt megújító erdőket pusztítva gépekkel, tűzzel, savas esővel.

Bizonytalan lépések zaja erősödik. Két entitás közeledik egyenesen az álmjáró felé. Az egyik kimért, nyugodt. A másik, kapkodó összevissza kalimpáló. Egy alig felnőtt nő, inkább leány még, és mellette egy gyermek halad.

Már ez is sok volt Természetanyánknak, az embernek mégsem volt elég! Megadta a végső döfést az ökoszisztémának, Földanyának és vele a békének az elektromos autókkal! Amit pont a szenteskedő, hipokrata környezetvédők és a becstelen köpönyegforgató politikusok erőltettek a környezettudatos élet nevében. Egy részük anyagi haszon reményében, míg mások ostobaságukban és képmutatásukban lubickolva. Hazugok, álszentek és ostobák mind kivétel nélkül! Nem a környezet érdekelte őket, hanem csak a nagyobb szelet a társadalom jólétéből. Lehetőleg munka vagy bármilyen energia befektetését elodázva, másra hárítva.

Álomjáró meglátta a két betolakodót. Egy fiatal nő és egy öt év körüli kislány. Hmm... már itt tartunk. Már a gyerekek élete se számít a városokban? A fiatal nő szép volt, nagyon szép. Álomjáró szíve megdobbant, de hamar letorkolta saját magát. Nem! Ez az ő vadászterülete! Nem engedhet ide betolakodót! Nem kapott rá engedélyt Földanyától. Amúgy sincs szüksége koloncra. Nem akar ölni az élelemért, márpedig a vadászterülete nem képes eltartani három száznál többet. Jó neki így egyedül, nem akar se társat, se asszonyt, se gyereket!

Az első húsz évben nem volt gond az elektromos autókkal. Majd kezdte az ember, amit mindig is csinált. Nem szétszerelte a használt akkumulátorokat, hanem kijelölve területeket egyszerűen kidobta őket. Azokat élheteretlenné téve! De nem is ezzel volt probléma, hanem a lyukasztásokkal. A használt aksikat egyszerűen kilyukasztották, majd hagyták kiégni, hogy a bennük lévő maradék energia végleg eltűnjön belőle. Halálos gázt kiszabadítva börtönéből. Ami bekerült a légkörbe, majd az ivóvízbázisba. Ott mutációt okozva az élőlényeknél. Az állatoknál és azoknál az embereknél is, akik nem tudták megvásárolni a tisztított vizet. Akik szegények, és akik kénytelenek voltak esővizet inni. Így egyesült újra a biológiai élet a Föld valamennyi négyzetméterén. Ebből csak az ember volt kivétel. Azok közül is, akik tisztított vizet ittak. Mindenki

mást is megszólított Földanya. Álomjáró is tőle kapta új nevét. A fejében hallva Földanyát. Megegyezve vele, elfogadva élete új szabályait!

Alatta haladt el a két jövevény, nem vette észre őt a fák lombjának rejtekében. Hagyta, hadd menjenek tovább. Tudta jól, hogy meg fognak halni, ha nem segít nekik. Kicsit sajnálta, mert a lány nagyon tetszett neki. Ugyanakkor a természet törvényeit nem szegheti meg. Szimbiózisban él vele, együtt lélegezve él Földanyácskával. Az idővel mindig tisztább levegőt, vizet és élelmet ad neki. Bár többségében napfénnel táplálkozik, néha mégis magához kell vennie Földanyából. Kivéve az újra működő ökoszisztémából, amire valóban szüksége van. Annyit csak, ami nem okoz kárt a rendszerben. Nem többet!

– Hozd el őket hozzám! – szólította meg elméjén keresztül Földanya.

– Hová anya? – Álomjáró az elméjével válaszolt, szája nem mozdult.

– Az erdei tisztásra. Segítsd őket, mert ők még nem hallanak engem.

– Ahogyan óhajtod anyám, és ha nem akarnak jönni?

– Akkor maradnak, és elpusztulnak. Csak rajtad áll, hogy életben maradnak-e vagy sem.

– Úgy lesz anyám. Megkérem őket, hogy kövessenek.

Mária és kishúga Zsófia hihetetlenül megijedtek, amikor egy szinte teljesen ruhátlan férfi huppant le a földre. Nővére eltakarta kishúga szemét, mert a férfin csak egy hevenyészett, állatbőrből készült ágyékkötő volt. Ami inkább a veséit takarta, mint ágyékát. Egy fejfedőnek nem nevezhető valami és fából, kövekből készült nyakláncok sokasága. Jobb kezében egy hosszú fémhegyes dárda. Oldalán, indákból font tokjában egy minden bizonnyal saját maga készítette kés. Majd a lány felkapott egy vastagabb faágat a földről, maga elé tartva. Felkészülve a támadásra.

– Takarodj innen vadember! – kiáltotta rémülten. Rengeteg rémtörténetet hallott már a mutánsokról még a városban. Megerőszakolják, megölik és megeszik áldozataikat. Korra és nemre való tekintet nélkül. Legnagyobb meglepetésére a férfi tökéletesen formázva a szavakat megszólalt.

– Álomjáró a nevem, és nem vagyok vadember. Nem akarok sem asszonyommá tenni, sem megölni, sem megenni. Sem pedig kedvem lelni benned. Szép vagy, és tetszel, mint nő. De kösz, nincs rád szükségem. Elvagyok én a magam világában. Nem kell kolonc a nyakamra!

– Akkor mit akarsz?! – a húgára nézett, és hirtelen elkapta a pulykaméreg.

– A kishúgod se kell! Különben is, hogyan gondolhatsz te rólam ilyet? Hisz alig látszik ki a lehullott levelek közül, olyan fiatal még! Neki még legalább tizenhárom nyár kell, hogy anya lehessen.

– Mi a franc vagy te? – a fiatal lány nagyon megrémült!

– Igen, én hallak téged. Azt is, amit gondolsz. Csak te nem engem. Ez idővel változni fog. Legalábbis, ha túléled. Nehéz is lenne nem meghallanom, úgy kiabálsz a fejedben! Kicsit nyugodj már le.

– Miféle szörny vagy te? – amikor a férfi elé lépett, megszuhintotta a faágat felé.

– Genetikailag ugyanolyan szörny, mint te. Csak téged még nem érintett meg Természetanyánk! Viszont látni kíván. Azt óhajtja tőlem, kísérjelek hozzá titeket. Ahhoz viszont meg kell kérjelek benneteket vessétek le azt, ami rajtatok van. Nem kell se ruha, se cipő, semmi sem. Oda ilyen bűnös dolgokat nem vihetek magatokkal. Kaptok ágyékkötőt és hópántokat. Az bőven elegendő, még ilyenkor a tél végén is.

– Azt csak szeretnéd te perverz disznó! Majd, ha fagy, faszi-kám! Te teljesen hülyének nézel?!

– Már mondtam! Se te, sem a húgod nem kell nekem, és kérlek ne üvöltözz velem. Mentálisan olyan hangosan kiabálsz, hogy távolról is sértően erősek a gondolataid.

A lány elképedt. Még mindig maga elé tartva a faágot, próbált nem gondolni semmire sem. Sikertelenül.

– Mégis, hogyan?!

– Na látod, ezért nem akarok nőt az életembe! Képtelen vagyok követni mindent, ami a fejedben cikázik a fény sebességével! Ha nem nyugszol le, akkor itt hagylak! Nem fogok rád szólni még egyszer.

– Ki az az anya? – Egyre nehezebben tartotta az ágot, az kezdett remegni kezében a megerőltetéstől.

– Végre kérdezel! Az jó, mert akkor lehiggadsz és figyelsz rám. Természetanya, Földanya, vagy maga a nagy biológiai szimbiózis háló. Ahogy tetszik. – Hirtelen a nő gondolatai félbeszakították. – Ááá, neem, dehogyis! Ez nem internet – húzta fel szemöldökét, elnevetve magát. – Valami olyasmi, de csak az élő organizmusok kommunikálnak rajta. – Újabb gondolatok jöttek felé kérdés formájában. – Igen! Valamikor valóban programozó voltam. Nem, most már nem programozok, és téged sem foglak átprogramozni. Komolyan mondom, fejezd már be! Nem leszel agymosott zombi, nem is örültél meg. Lassabban kérlek! Inkább beszélj, mert ez nekem így nagyon fárasztó!

Akkor az öt év körüli kislány szólalt meg.

– Majika. Ti most mit csináltok? – A férfi elnevette magát. A kislány tökéletesen hallotta mindkét elme mentális párbeszédét, és nemcsak, hogy hallotta, de tudott csendben is maradni elméje, észrevétlen figyelni.

– Ez igen, kis hölgy! – szólt hangosan Álomjáró. – Elárulod a neved? – és az elmosolyodott. Jött a mentális válasz.

– Zsófia vagyok, de Álomjáró hangosan válaszolt neki.

– Mondd ki hangosan, mert a nővéred így nem hallja. Neki még idő kell, míg megérti Földanyát.

– Tetszel a nővéremnek. Azt mondja szeretne veled lenni. – Ezen elcsodálkozott a férfi.

– Én nem hallottam ezeket a gondolatait. Te igen? – Nővére elpirult.

– Hallgass húgom! Nem állunk szóba idegenekkel.

– Ő nem idegen. Ő lesz a férjed! A néni mondta nekem, aki anyának hívja magát. – Ezen most mindketten meglepődtek. – Azt is mondta még, Álomjáró nem akar téged, mert nem akar ölni. Nem akar vadászni. De Földanya azt is mondta, hogy muszáj lesz neki, mert egész nagy család leszünk. Azt is mondta, rajtunk kívül még vannak sokan, akiket gyermekeiknek fogadott.

Így kezdődött hát a „Homosapiens-mens lectorem-symbiosis” fejlődése. Egy hazugságoktól mentes világban, ahol mindenki látja a másik minden gondolatát. Ahol minden élőlény szimbiózisban él a másikkal. Ahol az elejtett vad fájdalmát, haláltusáját a vadász is átérzi, átéli. Ezért kizárólag csak akkor öl, ha nincs más lehetősége. Természetanya hibázott a Homo Sapienssel, amely lassan el fog tűnni. Akárcsak a Neander-völgyi ember, kipusztítva saját magát. Hibázott, és ezt most orvosolta.

Amikor anyuka elutazik egy hétre

A héten az én feladatom leszervezni mindent a család életében. Ma kezdett a fiam az új iskolai munkahelyén. Elvittem első napján. Ne legyen véletlenül semmi gubanc! Naná, hogy volt!

Reggel nyolcra kellett mennie, nem késhet el. Szakápolónak tanul a drágám. Legalábbis, ha sikeres volt a B2-es nyelvvizsgája. Ha nem, akkor szakápoló lesz, csak egy évvel hosszabb lesz a tanulási ideje. Nem feladós típus, ebből a szempontból apja fia. Szóval késésben voltunk, mint a gyerekes szülők általában. Közben a reggeli teendők az egy hektáros gazdaságban. Csirkék, nyulak, ludak, kutyák –, na meg a macska. Az éjjel lőtt patkányokat feldobni a fás sufni tetejére, hollócsalád a fán már türelmetlenül várja a reggelijét. A fiam, ahogy halad kifelé rálépett a macska farkára, az rémülten ugrott fel a tyúktól tetejére! A süni nem bújt el az éjjel, ettől a kutyák, mind a három és fél, megőrültek. Emiatt a ludak hangosabban gágogtak, mint ahogy a kakas kukorékol. Arra is most jött rá a kukorékolhatnék, hogy a fene ragasztaná bele a magas C-ét! De a postás kérdez! A szomszéd öregasszony a macskák miatt hoppárézik, mert hangosak voltak az éjjel. Most nekem reklamál! Itt jegyzem meg, hogy az ő két macskája volt az, mert kizárta őket éjszakára véletlenül, megint. Esett az eső, persze, hogy nyávoztak. Mit nyávoztak, koncertet adtak! De a kéményseprőnek is most kell telefonálnia, miközben én akkor jövök rá, BAKKER!, hogy nincs is kakasunk! De a kenyeret elfelejtettem elhozni és így tovább... a nálam szokásos reggeli káosz. Halvány fogalmam sincs, hogy párom, hogy tudja ezt nap, mint nap elvégezni. Mikor végre elindultunk, negyed nyolc lett. De az ismerős stoppost útközben vegyük fel, mert lekéste a buszt, és mert falubeli. Hál istennek a három eurós benzinár még itt Németországban is megtette a hatását. Most épp ennyi. Így az utak szabadok voltak, mit szabadok szinte üresek. Még a városban is! Hasítottunk a Falusi Enterprájszal. Mondhatni időben megérkeztünk, nem késtünk el. Fogalmam sincs, hogy sikerült.

– Fater, nem kell bekísérned! Egyedül is betalálok.

– Ahaa... Ídössapám! Úgy akartad mondani igaz? – Valóban, betalál, és valóban rekordidő alatt beértünk Ravensburg bel-

városába. Negyedóra alatt! Titkon reméltem, hogy így lesz, nem kell bekísérnem, mert a kisbusszal vittem el. Miért kardinalis kérdés, hogy mivel vittem el?! Nos, először is marha nehéz parkolót találni a belvárosban. Másodszor, van tolatóradar elől-hátul. Plusz ugyanúgy elől-hátul gyári kamera az autóban, és még azon kívül elől-hátul kamera. A Fahrkamera-dascam, ez most magyarul nem jut eszembe. Ez mind tök szuper. Na, de mi az, ami nem volt?! Csupán szemüveg a fejemben, se az autóban. Így a NASA is közvetíthetné, ahogyan parkolok, akkor se látnék kutyagumit se! Ez még nem is akkora gubanc. De se zokni! Se nadrág! Se cipő! Se irattálca, csak egy telefon! Az se az enyém, ahogy látom. Ergo, se pénz, se bankkártya, se semmi, ami igazolná létezésemet ebben a káosszal megspékelt világban! Ezt ott, és akkor vettem észre. Ott ültem egy szál kiscicás bokszer alsógatyában, az ahhoz egyáltalán nem illő, „nem vagyok emberbarát, kapja be mindenki pólóban”. Ami úgy feszült rajtam, mintha homár lennék! Egy feltehetőleg kínai papucsban a Csing dinasztia korából. Egy meglehetősen újszerű, full extrás kisbuszban, papírok és pénz nélkül, borotvátlanul! Most már csak az hiányzott, hogy egy rendőrautó két szőke ciklonnal megállítson igazoltatni. A fejem színéből biztosra veszem, azonnali alkohol és drogteszt lesz a vége, és nem fognak megelégedni a szondával! Azon kívül kié a jármű?! Nem, nem vagyok sem idióta, sem perverz. Bár az előbbihez az esetek tükrében, feltételeket szabnék. Legalábbis a feleségem vitatkozna velem a témában. Fiam leadvá, indulás haza rendkívül óvatosan, nehogy gebasz legyen! Aki azt állítja, Istennek nincs humorérzéke, az vegyen be most rögtön még egy gyógyszert! Alig haladtam két kilométert, megérkeztek Hanssék. Igen, az előbb emlegetett, és nagyon oda nem kívánt rendőrautó. Ember, vigyázz mit kívánsz!!! Két szőke ciklonnal!!! Az egyik nő volt, nagyon is dekoratív. Mondhatni igen szép, dombornyomott egyenruhában. Valószínűleg tevéből készülhetett, az erőteljes kidombor-

rodásokból ítélve. Már a tükörből igen jól látszott! A másik ránézésre férfi, de ki tudja a mai világban? Lehet ő az mondja mindkettő, vagy nő. Ki tudja? Mi NEM volt ma reggel nyolc órakor Ravensburgban? Na, mi nem?! CSÚCSFORGALOM!!! Na, meg nekem szerencsém. Tök egyedül voltam az úton. Kivéve őket, akik lopták a szélárnyékomat! Nagyon vigyáztam, nehogy hibázzak. Ekkor megcsörrent a fiam véletlenül el tulajdonított telefonja, az enyémről hívott. Még jó, hogy tudja a nyitás kódját. Most meg mi a tököm történt?! Rutinból kaptam fel azt.

– Apa, véletlenül a te telefonodat hoztam el. Összekeverték az időpontokat a suliban. Nem reggel nyolcra kellett volna jönnöm, hanem délre. Úgyhogy én bennmaradok a városban. Ne várj, majd csörgök.

Oké, minden rendben – nyugtattam meg. Bár egyáltalán nem tűnt nyugtalannak a hangja. Semmi gond. Aha, semmi gond! A rendőrautó mögöttem már rakta is ki a kéket. Visított, brekegett, meg villogott. Oh, hogy a Marika néni tökével szántsák fel a Rákóczi teret! Meg a rátóti paci vérvörös hurkával töltött Stifolderét, te szerencsétlen! Hát a kihangosító, mi a búbánatos kecske szakállú koponyáni manóért vetted ebbe ki-bebxxxxtt autóba, ha nem kapcsolod be? Na, ott elkönyveltem. Holnapi újságban benne leszek! „Egy magamutogató hajléktalan, egy légiós, terrorista, ellopta az óvoda autóját.” De, mint írtam, Istennek van humorérzéke. A rendőrautó villogva, brekegve megfordult a főúton, és elment. Nem is kell említenem, mekkora kő esett le a szívemről. Ekkor egy benzinkút mellett mentem el, eszembe jutott, a kesztyűtartóban van egy negyvennégy eurós tankolási kártya. Ez ide pont jó. Ne kelljen már még egyszer bejönnöm, tankolunk. Kemény tizenöt litert! Bele is ment a majd három eurós benzinből, negyven négy euróért. Kicsit füstölögtem, de mentem haza. Csak otthon esett le, miért nézett olyan megdöbbenve a kutas

kislány! Miután a lányom megkérdezte. – Hát te meg hol voltál alsógatyában és az én pólóban?! – AKKOR MÁR MEG-ÉRTETTEM MINDENT.

A fiam miért nem akarta, hogy bemenjek vele az iskolai munkahelyére. Vagy, hogy a stoppos falubeli srác, miért nem szólt egy szót se Ravesburgig, és kiszálláskor siettében, miért esett le a fél cipője!

Szóval, ha azt hiszed rossz a helyzeted, akkor ne reménykedj, mert lehet még rosszabb! Már csak abban bízom, a benzinkút biztonsági kamera felvételeit nem nézi vissza senki. Ha vissza is nézik, legalább a netre nem kerül fel. Asszem aszszony pajtásnak nem fogok beszámolni erről, bár kétlem nem jut el hozzá. Megyek, és elásom magam a kertben!

A csoda

Kovács János esztergályos és géplakatos az onkológiáról tartott hazafelé, nem épp jó hírekkel. Három hónap, ennyit kapott. Ennyi van vissza az életéből, nem több. Vérrák, áttétek, ennyi volt egy élet. Negyvenhárom évig éjt nappallá téve dolgozott! De miért? Hogy aztán közöljék vele, ja bocs haver, sajnáljuk, de nem tudunk rajtad segíteni. Lenne gyógymód, de túl drága, és az egészségbiztosító nem állja! Mocskos tetvek! De a pén-

zem az jó volt, igaz?! Negyvenhárom évig mindig pontosan befizettem azt a sok adót, és a társadalombiztosítást is! Igaz-e, ti ganéjtúrók?! Tetvedékek! Most itt van negyvenhárom év, és lehúzták a rollót! Ezt beszoptad kispajtás! Pipa volt, de nagyon! Mielőtt elindult haza, bevágott egy kávé és két felest. Leszarja, ha elveszik a jogosítványát! Három hónap! Három hosszú hónap! Egész életében dolgozott, mindig másoknak segített. Mindenki elfordult tőle, a falubeliek úgy kezelték, mint egy fertőző beteget! Még a felesége is otthagya, elköltözött az anyjához. Azt mondta, hogy nem válik el. Erre a kis időre minek? Három hónap! Már nem kell senkinek, mert hamarosan csak nyűg lesz. A bűdös jó anyátokat! Rágyújtott egy cigire, és tovább dühöngött. Már nem hajt hasznot senkinek, simán kidobták a gyerekei is! Indok az mindig van. Melőzni kell! A családkat el kell tartani! Most nem érünk rá, gyere vissza három hónap múlva. Akkor én már nem leszek, ti gerinctelen dögök! Így dühöngött hangosan, amikor is észrevette azt a nagy árnyékot balról. Bele akart taposni a fékbe, de már késő volt.

Egy erdős részen ment keresztül, balról kiugrott egy hatalmas szarvas elé. Majd száz kilométeres tempóval telibe találta az öreg, majd negyven éves Zsigulival. A karambol erejétől kirobbantak az üvegek, az autó eleje egyszerűen eltűnt. Az ütközéstől az utastér megrogyant. A motor kiszakadt hatalmas robaj közepette. Az események előtti pillanatban, azelőtt alig egy milliomod másodperccel éles fehér fény lobbant Jani teste körül, körbeölelve őt. Olyan szorosan, hogy mozdulni sem tudott. Mindaddig így is maradt, amíg meg nem állt a karosszéria. Mindaddig, amíg a fém gyűrődött. A hatalmas, majd fél tonnás állat, teljes súlyával felfogta a járművet. Azonnal ki is múlt. Agancsaival az utastér fémlemezeit átlyukasztotta, szétzaggatta. Az egyik letört agancs, annak is a rézsútosan hegyes vége egyenesen majdnem János arcába fúródott! Az aggancs abban a pillanatban János arcától alig egy millimétere millió

darabra robbanva semmisült meg! Mintha csak az öreg sértetetlen lenne.

A rendőrautó épp a másik faluba igyekezett. Előtte ment egy öreg fehér, jobb időket is megért Lada. Ismerték a tulaját, hiszen rendszeresen vitték hozzá a falubeliek a melót. Hol egy kapálógép-alkatrész, hol valami más kellett. Hirtelen kiugrott egy szarvas a kocsi elé, és ugyanabban a pillanatban fény lobbant az autó belsejében. A detonáció hatalmas volt! Bár szinte biztosak voltak benne, ezt nem lehetett túlélni, azonnal beszóltak a központnak, riasztva a mentőket és a tűzoltókat. Kiugrálva az autóból hallották, ahogyan az öreg úgy istenesen káromkodik!

– Józsikám! Te élsz?! – megdöbbenve álltak a galacsinná gyűrődött valamikori autó mellett.

– Pistikém! A jóisten vezéröt titőket ide! Szabadicsá mán ki. Böszorutam, hogy a menydörgös ménykű csapna bele! A rosssebibe mán! Meg abba a kodorgó nyavajás üvegtalicskát toló majmába.

A rend őrei alig hittek a szemüknek, Jani barátjuk nagyon is elemében és egyben volt. Egy karcolás nélkül megúsza azt a hihetetlen erejű balesetet. Viszont beszorult, nem is akár-hogyan! A karosszéria fémlemezei, nyaktól lefelé rá voltak hajtogatva a testére. Mintha csak csokoládé papírral tekerték volna be. A kiérkező tűzoltók három órán át dolgoztak Jani kiszabadításán. Akin egyetlen egy karcolás sem volt. A jogosítványát természetesen elvették, ittas vezetés miatt.

Jánosnak mindkét rendőr a barátja volt. Ennek ellenére elvették a jogosítványát, jogosan. Viszont hazafuvarozták. Másnap el is ment a helyi kocsmába, mert az éjjel rettenetes fejfájása volt. Gondolta iszik egy sört, de ahogy a helyiek meglátták összesúgtak. – Odanézd, a Jancsi! Aszongyák pár hónapja van nőki. Az asszony is lölépett! Oszt nézd a! Tögnap úgy vágták ki abbó a roncsbú. Oszt mégis él. – Köszöni szépen, ez nem hiányzik neki. Dolgozni nem kellett már mennie,

mert azonnal táppénzre vették. Orvoshoz se, mert már nem volt mit tenni. Kis falu ez, mindenki tud mindent. Néha még többet, mint az ember saját magáról. Így aztán mégse ment be a kocsmába. Hanem az melletti mindenes boltba. Vett egy üveg hűtött sört és egy sorsjegyet. Aztán gondolt egyet, mindegyik fajtából vett egyet-egyet. Sőt valamennyi lottót, amit csak tartottak, megjátszotta. Leült a bolt elé, kinyitotta a sörét és a kupakkal elkezdte egyesével lekaparni a sorsjegyeket. Ahogyan belekortyolt a sörbe, viszolyogva, undorodva köpte ki azt.

– Mi a manó! Netalán tán csak nem megromlott volna az istenek nedűje? – csattant ki belőle hirtelen. Ahogyan ez a mondat kicsúszott a száján, a kocsmá udvarán elhallgattak az emberek. Őt nézték csodálkozva.

– Hát ti meg miért engem bámultok, mint Einstein a relativitáselmélet megcáfolóját?

– Janikám bazmeg! Hogyan böszész tö? Háá kiköptöd a sört is?! Baj van? Orvost hijunk?

– Nem kell gyerekek. Köszönöm szépen, de pompásan érzem magam! Sőt fenomenálisan. Ha jól érzékelem, épp most nyertem meg a kaparós sorsjegy főnyereményét. Amúgy én is furcsállom a dolgot, de vizet kívánok. Az alkohol káros hatásait szeretném elkerülni a közeljövőben.

– Vizőt! Jancsi, te tényleg betög vagy e! Hát, no. Ki hallott már iljet!

Valóban! Kovács János géplakatos attól a perctől fogva nem ivott egy korty alkoholt se. Lerakta a cigarettát, elkezdett egészségesen enni, mozogni. Volt miből, mert valamennyi kaparós sorsjegyének a főnyereményét ott és akkor megnyerte. Majd sorban valamennyi szerencsejáték, amit akkor megjátszott telitalálatos lett. A helyi takarékszövetkezet korlátlan hitelt adott neki a nyereményei erejéig. Hihetetlen tudásvágya lett, és olyan gyorsan olvasott, mint még soha senki sem előtte a történelemben. Bármit is vett a kezébe, bármely könyv-

vet, az azonnal megmaradt a fejében. A helyi könyvtárban töltötte ideje nagy részét. A falubeliek megint kirekesztőn viselkedtek vele, de már nem érdekelte. Felfogta, félnek tőle, mert hatalmas változáson ment keresztül. Egy hét múlva kiolvasta a könyvtár valamennyi könyvét. Sőt, utánanézett a betegségének. Megértette a probléma gyökerét és megtalálta a megoldást is. Csinált magának gyógyszert is, aminek a receptjét elküldte egy magyar gyógyszergyárnak a vérmintáival együtt. A helyi orvoson keresztül, akinek leesett az álla, mert János látszatra teljesen felépült, meggyógyult. Vett egy autót, s felfogadott egy sofőrt hozzá, mert nem kapta vissza a jogosítványát. Volt miből, a nyereményéből. Hirtelen fontos lett a feleségének és a gyerekeinek is, amikor az újság megírta hihetetlen nyereményét. Hogy honnét tudták meg? Őmaga mondta el nekik, és mindenkinek ugyanazt válaszolta: – Most nem érek rá! Majd három hónap múlva. – Ennyi volt csupán a bosszú a részéről.

Majd megalkotta a vízzel működő hideg fúziós erőművet az otthona körül található szemétből. Azzal táplálta meg az anti-gravitációs és az anyag antianyag hajtóműveket, amiket lakásban talált elektronikai készülékek alkatrészeiből rakott össze. Ételt nyomtatott energiából! Anyagot alkotott sugárzásból. Térhajtóművet épített, aminek a segítségével lehetett teret ug-rani, teret hajlítani. Másodpercek alatt akár több millió fényévet is utazni, ha épp arra lett volna szükség. Megalkotta a teleportáló készüléket, amelyek a fénysebesség több milliárd-szorosával is tudtak működni. Megcsinálta a sugárzást is a visszaverő energiapajzsot, amibe bezárta valamennyi találmányát, amin idáig sikerrel dolgozott. A teljes dokumentációval együtt. Három hónapig éjt nappallá téve ezeken dolgozott. Majd értesítette a Magyar Tudományos Akadémia tudományos tanszékét minden elért eredményéről, alátámasztva bizonyítékokkal. Megírta nekik, mindent átad három feltétellel.

Nem használhatják fel találmányait sem fegyverként, sem semmilyen erőszakos tevékenységre. Valamennyi ország és nemzetnek átadják ingyenesen a teljes dokumentációt találmányairól. Őt, soha semmilyen körülmények közt nem zaklatják, hagyják élni.

S mint aki jól végezte dolgát lefeküdt aludni. Másnap hajnalban a TEK-kommandósai törték rá az ajtót. Lefogták, megbilincseltek és letartóztatták Kovács János esztergályost és géplakatost. Soha többé senki sem látta. Állítólag a rabszállítóból, a bilincseket a raktérben hagyva, egyszerűen eltűnt, amikor a piros lámpánál megállt a kocsí. A találmányai a telkén maradtak bezárva. Ahhoz hozzáférni a jelenlegi technológiával nem csak az emberek nem tudnak, hanem a Multiverzumban senki sem!

Kovács János a rabszállítóból egyenesen egy hatalmas, több ezer billiárd tonnás csillaghajó fedélzetén találta magát. Ahol is a kapitány fogadta, köszöntötte tökéletesen beszélve a magyart.

– Elnézést kell kérnem öntől kedves Kovács úr. Sajnálom, hogy nem tudtuk korábban kimenteni. Hihetetlen eredményeket ért el egymaga, segítség nélkül.

– Ez az egész az önök műve?

– Részben igen, de a szarvasos balesetét nem mi intéztük. Csak az életét mentettük meg ott és akkor egy kis genetikai tuninggal kombinálva. Éppen, hogy csak sikerült. Mert az a baleset minket is meglepett.

– Miért én? Mi volt a céljuk vele?

– A kérdés jogos. Mert haldoklott, nem maradt senkije sem. Ezért választottuk önt. Mi volt a célunk? A Föld lakóit vizsgáztattuk. Megérték-e már a galaxisközi nemzetek tagjának lenni, vagy sem?

– Ha jól sejtem elbuktunk.

– De el ám! Nem is akárhogy. Ilyen csúfos bukás nem volt már húsz milliárd éve!

- Akkor a találmányaimat is önöktől kaptam?
- Nem, arra mind magától jött rá. Az is igaz, valamennyi találmányát mi már feltaláltuk korábban. Kivéve azt az energia pajzsot. Olyan a Multiverzumban senkinek sincs. Hajlandó azt átadni részünkre?
- Természetesen. Semmi akadály, csupán három feltétele van...

A szabad akarat meséje

Isten megteremtette a világot, vele az embert. Boldog volt, ahogyan nézte az embereket, életük apró örömeit látva. Mégis valami zavarta! Valami, amit maga sem tudott meghatározni. Így hát leszállt közéjük, és álruhában járta az általa teremtett világot. Láta, hogy az emberek boldogok, élnek bűntelen életet. Imádják, szeretik, tisztelik őt, mint a teremtetőjüket, Is-

tent. Mégis valami nem volt rendben. Ő, a Mindenható ezt nem tudta meghatározni! Mi is az, ami zavarja az embereket. Míg nem egy nap egy vak remetéhez tért be. Az behívta magához az álruhás Teremtőt. Megvendégelte, ágyat vetett neki, és a Teremtő ott töltötte az éjszakát a vak remete barlangjában. Reggel aztán azt mondta neki: – Ismeretlenül befogadtál, ennem adtál, éjjeli menedékkal láttál el. Felebarátodként kezeltél! Halld hát, én vagyok a Teremtő. Kérj tőlem, és teljesítem kívánságod.

– Tudom ki vagy! Nincs mit kívánnom tőled, mert mindent megadtál már, amire csak szükségem lehet.

– Visszaadhatom szemed világát, egészséged, erőd, fiatalságod. Csak kérned kell, és megadatik!

– Köszönöm uram, teremtőm. De megvan mindenem, amire csak szükségem lehet! Ha visszaadnád látásom, elvesztem képességem, hogy lássam a lelkeket és a Teremtőt magát! Ha visszaadnád egészségem, erőm és fiatalságom, újra kezdeném küzdelmem az élettel! Elveszíteném számomra oly kedves emlékeit. Ha adni akarsz nekem bármit is, ad oda azt, ami a leginkább nyomaszt. – Isten elgondolkozott azon, amit a vak öregember mondott neki.

– Legyen hát! – Elmondta neki, mi is bántja. Mi az, amit érez, de meghatározni nem tud.

– Mi sem egyszerűbb ennél – válaszolt a remete. – Annyira szereted a teremtményeidet, hogy mindent megadtál nekik. Csak egy dolgot nem, ami apróságnak tűnhet, de téged még is zavar. Mert te vagy maga a tökéleteség! Ez a szabad akarat! – Ezen Isten elgondolkozott. Valóban, annyira apró dolog, hogy fel sem tűnt neki. Ha az ember elrendeltetve büntelen és elrendeltetve szereti Istent, akkor valójában nem szabad, mert nincs választási lehetősége. Tehát, ha valóban azt akarja, hogy legyen szabad akarat, akkor engednie kell, hogy az ember szabadon választhasson!

– Igen, igazad van! Valóban ezt a hibát kerestem. Segítettél megtalálnom azt, ami zavart. Mit adhatnék neked cserébe? – Akkor a vak remete elmosolyodott.

– Hisz épp most adtál nekem! Meghagytad azt, amit akkor ajándékoztál, amikor megszülettem ide a Földre. A sorsomat! Engedted, hogy segíthessek neked. Mond kérlek, ember kapott-e már tőled ilyen sokat? – Valóban! Még soha senki sem kapott ilyen ajándékot a Teremtőtől! Elindult hát Isten, hogy keressen valakit, aki segít neki szabad akaratot megalkotni. Mert Isten jó, és a maga tökéletességében büntelen. Kell valaki, aki gonosz, és bűnre csábítja az embert. Mert ha az ember szabadon választhat jó és rossz közt, akkor lesz csak szabad akarata! Bejárta az egész teremtet világát, de senkit sem talált, aki hajlandó lett volna lázadni ellene, aki ellentmondott volna Őneki! Útja során utoljára Luciferrel, az egyik legfőbb angyallal találkozott. Az imádta, szerette az Urat. Azonban végtelen szomorúság töltötte el, látva a hőn imádott Teremtője senkit sem talált, aki segítségére siethetne. Így szólt hát: – Teljes szívemből szeretlek, és ezt te tudod jól! Megteszem hát neked azt, amit senki sem vállalt be érted, és az emberekért! Leszek én az, aki lázad ellened, aki rosszra csábítja az embert. Teszem ezt teljes erőmből, tudásomból, teérted! Leszek az, akitől félni fog az ember! Akit mindenki gyűlölni fog! Akit okolnak majd minden rosszért, ami velük történik, legyen az igaz vagy hamis! Csak annyit kérek tőled, minden bűnre csábítás után, hadd tölthessek veled egy órát. Hogy imádhassalak, szerethesselek! Aztán folytatom vállalt küldetésem. Érted és az emberekért, akiket olyannyira szeretsz.

Így történhetett meg, hogy Isten leghűbb szolgája, aki a legjobban szerette az Urat, Lucifer az egyik legfőbb angyal lázadó lett! Kiűzetett a mennyországból, egyenesen Ádámhoz és Évához, hogy ott kezdhesse meg küldetését. Ezért oly erős hát a bűnre csábítása a Sátánnak, a mennyországból kiűzetett fő-

angyalnak, Lucifernek. Mert ő minden erejét beleadva teszi a dolgát! Minden egyes bűnért egy órát Istennel tölthet. Amikor is imádhhatja őt!

Lélektemető

Az entitás nem érzett félelmet. Nem értette a férfire miért nincs olyan hatással, mint amit elérni szeretett volna! Az elmúlt nyolcszázézer évben még sohasem történt ez meg vele. Amikor lányait, mind a hármat, elküldte rőzsét szedni, szinte azonnal ledobta ruháit. Hozzásimult a férfihoz, szenvedélye-

sen megcsókolta. A nyári szellő érzéken borzolta tarkóján szabadon kószáló hajtincseit. Kezével a férfi feszülő, tekintélyes méretűre duzzadt ágyékát megszorítva elégedetten konstata: kiszemelt áldozata szaporodásra kész! Mosolya szélesen elterült érzéki ajkain. Vékony vonallá húzva a vadítóan vörös, vérbő vonalat. Halkan pattogott a tűzre vetett ág. A férfi mégsem kezdeményez. Valami más, valami nem úgy van, mint ahogyan arra számított! Hiszen teste tökéletes. Alig pár hete építette azt újjá. Tulajdonképpen még szűz! A férfi ezt érezni fogja, amikor behatol. Amikor meghágja, magáévá teszi. Kicsit vérezni is fog, már eldöntötte. Mellei feszesek, mint, aki sohasem szoptatott még! Mi lehet a baj? A férfi hím-tagja kemény, masszívan és mereven áll, várja a beteljesülést! Akkor mégis, miért nem teszi meg? Hisz felkínálta magát. Csókjának két célja volt. Felizgatni, elvenni az eszét ennek a tökéletes hím egyednek. Ugyanakkor kontrollálja a DNS-ét szinte azonnal. Ekkor úgy döntött, majd ő elkezd. Rámászik, és eléri, amit akar!

– Lilit! Megmondtam neked világosan! Meg foglak találni!

– A vadász, csak ezt a napot várta. Tudta jól, Lilitnek, hogy három lánya van. Mindig csak három. Ha egy betölti a huszonhatot, újra teherbe kell esnie, mert akkor az az egy nem szolgálja már tovább, felszabadul, vagy meghal! Ennek ma jött el a napja. Alig húsz perc, és itt az idő! A férfi ellökte magától a kéjesen vonagló érett és kíváncsi női testet.

– Ki vagy te? – Lilit, ridegen követelte magának a választ. Ugyanakkor meg is ijedt. Érzékeit kiterjesztve, férfit keres maga körül. Nemzőképest!

– Ne erőlködj szívem! Húsz kilométeres körben egyetlen teremtet lelket sem találsz! Annak a favágónak, akinek a testét kölcsönvettem, minden társa, ismerőse, barátja elmenekült! Amikor figyelmeztettem őket a boszorkányra, aki a közelben keresi az újabb áldozatát. Farkasokat, azokat találsz! – Lilit beleborzongott! Egyszer már volt farkas, kényszerből! Soha

többé nem akarta! Játékszerként bántak vele a kanok. Újra és újra, évente kétszer is kölykeznie kellett, ha akarta, ha nem! Évszázadokig volt rab saját farkastestében! Mígnem talált egy rendkívül perverz áldozatot, akinek a lelkét elvehette. Akinek élvezettel fogyasztotta el később minden porcikáját, hogy aztán újra alkothassa magát Lilitként!

– Mit akarsz? Kell az egyik lányom? Vidd! Esetleg kettő? A szolgálid lesznek életed végéig! Minden férfiúi vágyadat teljesíteni fogják! Bármit! Legvadabb álmaidat is felül fogják múlni! Akkor, amikor akarod, és annyiszor, ahányszor akarod! Kell mind a három? A legkisebb még csak tizennégy, de a tiéd lehet! Használhatod! Csak meg kell tenned, amit várok tőled! – Kacéran odanyúlt, ahová tisztességes asszony idegen férfinak sohasem.

– Hátrébb boszorkány! – Engem ezzel nem tudsz rászedni! Azt a szerencsétlen favágót esetleg igen, de engem, a vadászt nem! Most én uralom a testét! – Lilit kéjesen nyögve, meg se halva őt, hanyatt vágta magát, lábait szétterpesztve. Kopaszra borotválva ott, ahol kell! Újra próbálkozott, bevetve ez idáig tartalékolat fekete mágiáját is!

– Valóban? A tested mást mutat, te ember! Kívánsz engem, akarsz, és én odaadom magamat neked. Gyere, tedd, amit ilyenkor kell! – simogatni kezdte kopaszra borotvált szeméremdombját. Keze egyre lejjebb csúszott, közben kéjesen nyögve fel-felsikkantott, amikor síkossá vált ujjjaival játszani kezdett magával, el-elérve csiklóját. – Ha meghágsz, utána azt teszel velem, amit csak akarsz! Ott, ahol csak akarod, annyiszor ahányszor csak szeretnéd! Úgy ahogyan neked jó! Mindent megteszek neked, amit csak kívánsz! Akár a legperverzebb álmodat is teljesítem. Bármit!

– Szeretnéd, ha felnyársalnálak? Ha tövig nyomnám beléd?! Amíg nem állsz neki sikítani? Amíg vérezni nem kezdesz? – A vadász hatalmas mosollyal, vad, buja, erotikus hangsúllyal beszélt.

– Igen, akarom! Csináld, most! Kérlek! Akarlak! Kívánlak!
– kéjsóváran, vadítóan, erotikával túlfűtötten vágyakozva a kéjre, a férfi felé suttogva, szinte sóhajtvá.

– Vagy a memóriád rossz, vagy tényleg ennyire hülye vagy?!
– Lilit megmerevedett. Éles pofonként csattantak a vadász szavai. – Vagy csak engem nézel idiótának? Ha engednék neked, vagy a lányaidnak, hamarabb halnék meg, mint azt észre venném! Hadd segítsen egy picit, hátha beugrik valami emlékféleség! Nyolcszázezer évvel ezelőtt érkeztél ide. A királyság, ahonnét el kellett menekülnöd, tudod, az amelyik egy másik naprendszerben van! – Lilit keze mozdulatlaná vált.

– Ki vagy te? – Lilit érezte, bajban van. Hibázott, és most nem tudja hogyan fog ebből kimászni. Fekete mágiája hatástalannak bizonyult. Csábítási kísérlete kudarcot vallott! Pedig mindent beleadott! Olyannyira átélte, hogy valóban felizgult! Mégis, ez a férfi képes neki ellenállni! Ki ez az ember?

– Nem rémlik, te boszorkányok szégyene? Pedig igazat mondtam neked! Fel foglak nyársalni! Tövig nyomom beléd! Amíg nem állsz neki sikítani! Amíg vérezni nem kezdesz! Csak nem épp úgy, ahogyan te azt elképzelted! – Egy jellegzetes motívumokkal díszített, cirádás kard került elő, amikor az azt takaró, mocskos, foltos lepel a földre hullott! – Na, rémlik már, cica?

– Ramszesz! – Lilit gyomra görcsbe rándult rémületében. – Te? Itt? Ez lehetetlen! – Éles sikoly hasította át a teliholdas éjszakát. Visszaérkeztek a lányok a rőzsével, épp időben, és Lilit elmosolyodott!

– Vesztettél Ember! Most meghalsz! Kivágom belőled, ami nekem kell, és magamba teszem! – Hangja már nem volt se kéjes, se csábító! Természetfelettien mély, érdes, velejéig gonosz volt, ami ebből a törékeny női testből kifakadt. Majd hangos, mélyen zengő sátáni kacajjal nyugtázta, sikerült neki kizökkenteni támadóját. Lilit hangosan nevetve a földön maradt! Míg lányai, ezidáig ruhájuk alá rejtett törökkel a kezük-

ben támadtak. De elszámították magukat! A favágó testét elbitorló vadász, fordulatában lendítette a mágikus kardot. A legfiatalabb, földöntúli üvöltéssel nekirontó gyermekleány mellkasába vágta. A törékeny, szinte súlytalan testet visszadobta a mellkasát átszakító kard tekintélyes súlya! Egy közeli fához szegezve a meghalni képtelen testet. Míg a középső leány kis híján elérte mérgezett pengéjű töreinek hegyével. A két rendkívül kecses kart a vadász elkapta. Kicsavarva azt, saját lendületüket felhasználva a lány fejébe vágta mérgezett pengéjű fegyvereit. Olyan erővel, hogy az átment a koponyáján. Azonban nem tudta elpusztítani a démont! Az a földön vonaglott tovább tehetetlenül, földöntúli, sátáni sikolyokkal és üvöltésekkel kínlódva az erdei avaron. A legidősebb leány, döbbenetben állt. Huszonhat éves lett! Ismét szabad, többé már nem rabszolga! Kezéből a fegyverek erőtlenül hullottak ki. Lát-szott, nem érti mi történt! Nem is értheti, hisz nincsenek emlékei! Nem tudja, hol van és hogy került ide! Lilit visítva és hörögve, üvöltve ugrott a vadász hátára, tépve karmaival, amelyek egy szempillantás alatt ereszkedtek ki a kecses női újakból! Kárt nem tudott tenni ebben a törékeny emberi testben, mert a vadász számított rá. Fordulatából tovább perdülve lerázta magáról a természetellenesen erős és kifordult végtagokat. Amik már nem hasonlítottak semmire sem, ami erotikusnak, érzékinek volt mondható. Az a valami, ami pár másodperccel ezelőtt maga volt a bujaság, ami mostanra már förtelem, tompán puffanva ért földet. Támadását a favágó fejszéje hiúsította meg! Kettéhasítva az addigra tűhegyes szarvakkal elcsúfított koponyáját, ami valaha egy csinos, érett női fej volt. Lilit kimúlásával, halálos sebet kapott lányai is meghaltak, majd egy pár pillanattal később millió szikraként szétrobbantak, és eltűntek a semmiben. Több millió reményvesztett kéken ragyogó lelket kiengedve pokoli börtönéből. A favágó teste is megremegett! A vadász vörösén izzó szerelmes lelke elhagyta a bitorlott testet! Remegve körbepereplte a lelkek

millióit, mintha keresne valamit. Amikor is kivált közülük egy! Óvatosan keringeni kezdtek egymás körül. A kivált kis kéken ragyogó lélek, vörösen izzani kezdet. Forgásuk egyre gyorsabb, intenzívebb lett, és egyre közelebb kerültek egymáshoz. Mígnem izzásuk platina fehér csillagként meg nem világította az egész környéket. Legyőzve az éjszakai sötétséget, elzavarva az árnyakat! Elűzve minden démont! A két szerelmes lélek hatalmas robbanással egyesült. Ismét csend és sötétség lett.

Egy fiatal fiú és egy leány állt a sötét erdő közepén. Nem tudják, hogyan kerültek oda, sem azt, hogy miért. Csak azt tudták, valami történt! Valami hatalmas dolognak voltak részesei. Valamiért ők egymáshoz tartoznak, halálosan szeretik egymást.

Hazafelé

Nem süllyedek le a szintjére. Valós érzelmek, impulzusok. Egy verssor ugrik be. Mégis, hogy engedheti meg ezt magának? Kész is a következő sor. Sötét van és hideg, gyalog hazafelé agyam ezerrel gyártja a rímeket. Már a hetedik versszaknál tartok. Lírai bosszú lesz. Minden egyes sor enyhíti, ugyanakkor növeli fájdalmam. Nagyon megbántott, tőle nem ezt vártam. Amikorra hazaértem, teljesen átfagyva, kész volt a

versem mind a kilencvenkilenc szava, rímekbe öntve, lírával formázva. A telefonom halkán pittyent. Üzenet tőle. Ne hagudj! Hibáztam! Kezdhethénk újra a beszélgetést? Szia, Ildikó vagyok. Lírai bosszúm rímestül és versszakostól elvitte a megbocsájtásom harangzúgásának zengése.

Az igaz barát

Öt szoba, öt test, öt lélek. Négy nő és egy férfi. A huszonéves lányok, már érett nők inkább. Lenge öltözetben élénken csacsogtak a hatalmas ebédlőasztal körül, a reggeli verőfényes napsütésben. Bugyiban, pólóban, kombinében. Négy éve éltek egy fedél alatt. Együtt, mégis külön. Nem keverték össze a magánéletüket, a kényszerűség szülte helyzettel. Mindenkinek

megvolt a saját élete, céljai és elképzelése a jövőről. A hatalmas ház a férfié volt. Majdnem elvitte a bank, mert nem fizette rendesen a részleteket. Ez négy éve volt. Alkoholmámorba úszva várta a végzetét. Akkor találkoztak ők öten. A lányoknak is, és neki is volt egy élethelyzete. Igazából mind egymást mentették meg. A ház megmaradt, a bank megkapta, ami jár neki. Ahogyan azóta is minden hónapban. A férfi nem foglalkozik vele, a lányok fizetik a törlesztőrészleteket. Elhagyta az alkoholt, és segíteni kezdte itt-ott a fiatalokat.

Hat évvel idősebb volt náluk. Soha egyetlenegyszer sem kezdeményezett közelebbi kapcsolatot egyiküknél sem. Szerette őket. Akár csak a testvérek, úgy éltek együtt. Alsónadrágban és alvós pólóban leült a kicsi csapat közé. Nem lógott ki közülük, hisz a lányok sem voltak túlóltözve. Vasárnap reggel lévén, senkinek, semmi dolga nem volt. Judit felrakta nyuszi mamuszos igen feszes és kecses, szexi virgácsait az asztalra. Szemöldökét ráncolva, száját csücsörítve, hangját meg mélyítve eljátszotta legutóbbi randevúján a partnere viselkedését.

– Na, ide figyuzz kicsi nyuszi, nem kell megjátszanod magadat! Tudom, hogy mi kell neked, meg is adom, ha kedves leszel hozzám. Na vetközz szépen kisanyám!

Judit nem vetközött. Nyakon öntötte a szomszéd asztalról elemelt korsó sörrel. Aminek a tulaja, hangos röhögéssel jutalmazta az előadást. Kacagtak rajta.

– Na igen. Pista egy egoista barom. Azt hiszi, hogy minden nő a lábai elé borul mert van lóvéja.

– Az van neki, de esze az nincs!

Majd Hami, a valódi nevén Hortenzia jött elő a saját sztorijával. A tagról, aki fel akarta szedni péntek délután. A végén kiderült, hogy csak fel akarta dobni a házaseletét egy kis édes hármassal, egy trióval! – mesélte lendületesen.

– Úgy elhajtottam a tagot, hogy nem állt meg a lábán. Még a kidobók is odajöttek..., majd repült a tag.

Megint nevettek teljes szívükből. Margit sztorizott most, pincérként dolgozik egy jó nevű étteremben. Van miből válogatnia. Megint nevettek, mind a négy lány együtt. Valéria és Péter tekintete találkozott. Péter nem nevetett, csak mosolygott. A kis társaság jókedve magával ragadta. Valéria tekintete mélyen a férfiébe fúródott. Az adta fel hamarabb. De Vali nem engedte meg neki a visszavonulást.

– Hát te? Hogy sikerült a randid tegnap este?

Péter úgy tett, mint, aki nem figyelt, és aki nem is hallotta a kérdést. De Vali nem tágitott. Továbbra is mélyen a szemébe nézett. Hiába fordította el a tekintetét, érezte a lány átható nézésének erejét. Az kedvesen, de határozottan újra megszólította.

– Nos? Tudod ugye?! Ha akarok valamit, akkor nem eresztelek, míg meg nem kapom!

A lányok mind elhallgattak, kettejük lelki szkanderezését figyelték. Majd a férfi megadóan elmosolyogta magát. Nagyot sóhajtott és válaszolt neki: – Teljes csőd volt a randi. A nő rendben volt. Nagyon is! Isten látja lelkemet, ha kezdeményez, meg is adom magam. Egy egyéjszakás kalandnak elment volna. De ennyi.

– Mi volt a gond? Nem volt meg a kémia? Jancsikát nem érdekelte?

A lányok megint nevettek. Péter kis mosollyal jutalmazta őket.

– Nem, Jancsikával nincs gond ezen a téren, sőt. Ő már a krumplira is reagálna, ha az el nem gurulna.

Megint hangosan kacagtak, ezúttal Péter is. Judit vette át a szót.

– Elmegyek veled szobára, úgy lerendezem a Jancsikát, hogy utána egy hétig felállni sem tudsz majd!

Valéria erősen rájátszva kontrázott. Egy ujjával kihívójára mutatva.

– Szó se lehet róla, ha valaki megfekteti Petit, az én leszek!
– Csak utánam, szállt be Margit a játékba, tudva Hortenziát ugratják. Aki nagyon is szívesen lenne az áldozat Péter oltárán. Péter mindkét kezét felemelte.

– Kíméljétek lányok! Kegyelmezettek szegény fejemnek!

Megint hangosan kacagtak rajta. Majd Hortenzia kérdezett, halkan és teljes odafigyeléssel.

– Peti. Tudod, hogy szeretlek. Azt is tudod, hogy csak egy szavadba kerülne, és neked bármit, bármikor. Akár most hozád mennék, ha a szívedet sikerülne megszereznem!

– Tudom drága, és tiszteletben is tartom érzéseid. De a szerelmet nem tudom irányítani.

– Igen, én is tudom. Ezért sem erőltetem kettőnk közt a dolgot.

– Bomba nő és szexi csajszi vagy! Okos és nagyon, de nagyon kíváncsú. Mégis, egyszerűen nem megy, és átverni, játszani nem akarok veled. Annál sokkal jobban szeretlek, tisztellek!

– Köszí, aranyos tőled, hogy ilyen őszinte vagy velem.

– Viszont huginak bármikor kedvesem.

De Hortenzia nem engedte terelni a témát.

– Mégis mi volt a baj?

Péter nagy levegőt vett.

– Pont az volt a baj, hogy nem volt, és a mosolya, igen, az a mosoly...

Péter nem szokott elgyengülni, de most egy könnycsepp indult el bizonytalan útjára. A lányok értették. Öt évvel ezelőtt ment el Peti felesége. Leukémia. Igen gyors lefolyású. A sors fintora, hogy akkor vesztették el mind a négyen lakhatásukat. Budapesten ezt egy fiatal lánynak egyedül megoldani szinte lehetetlen. Egy padon találtak rá a tökrészeg Péterre. Így kezdődött. Akkor segítettek egymásnak, hogy túléljék a sors által kirótt nehézségeket. Már megerősödtek. Már tudnának egyedül boldogulni, mégis együtt maradtak. Nem összekeverve ér-

zelmeiket, akár csak egy család. Két hónapja járt le a ház törlesztője, amit idáig ők fizettek, és Peti hallani sem akar arról, hogy lakbért fizessenek. Mindig azt mondja, már rendezték azt jó előre. Még eldumáltak délig, majd mindenki ment valahová. Este Hortenzia félrevonta Valériát.

– Tudj meg mindent kérlek arról a nőről.

– Hami! Tudom, hogy bele vagy zúgva Petibe. Mindenki tudja. Peti is! Ne csinálj hülyeséget.

– Átgondoltam és nem, nem csinálok semmi olyat, amit szégyellnem kéne!

– Hami, nem vagy tiszta! Totál szerelmes vagy belé, de ő egyszerűen nem kész rá! Rád.

– Vali! Tudom mit csinálok. Tudd meg ki ez a nő, és hol találok!

– Szerintem ez egy nagyon szar ötlet!

– Bízz bennem! Beszélek a nővel.

– Szerintem jegeld a témát.

– Nem. Akarom Petit! Családot akarok! Gyerekeket, akiknek ő az apjuk.

– Jaj, Hami. De tényleg. Reménytelen vagy!

– Te csak szerezd meg, amit akarok!

– De miért én?

– Te vagy az egyetlen, akivel Peti nem tud vitatkozni.

Két héttel később Alexandra egy találkozóra sietett, ahová meghívták. Nem igazán érti mit is akarhat tőle egy büntetőjogban működő ügyvéd. Amikor belépett az elegáns irodába, Dr. Makocci Hortenzia fogadta.

– Kérem foglaljon helyet. Lenne itt egy dolog, amiről beszélni szeretnék önnel.

– Köszönöm szépen. Nem igazán értettem, mit is szeretne tőlem. Minek köszönhetem megkeresését?

– Lenne itt egy közös ismerősünk. Baranyai Péter, bizonyára ismerős a neve.

Egy évvel később

Valéria, Judit és Margit voltak a koszorúslányok Péter esküvőjén. Felzendül a templomi orgona tradicionális dallama. Ahogyan az az esküvőkön már csak lenni szokott. Hortenzia és Péter kéz a kézben sétáltak az oltárhoz. A lány egész életében csak erre a pillanatra várt! Teljes szívéből, és igaz szerelemmel szerette Petit! Az oltárhoz értek, majd Dr. Makocci Hortenzia átadta az általa bekísért vőlegényt Kocsis Alexandrának, Péter menyasszonyának, akire közben rákacsintott és csak annyit súgott oda neki: – Ha csak egyszer is elereszted...

Kislány és a piros léggömb

Szép augusztusi, ám de nem túl meleg nap ragyogott magasan az égen. Apa és kislánya kézen fogva sétálnak a pécsi állatkertben. Még érezni lehetett a reggeli eső illatát. A kicsi lány egyik kezében olvadó egy gombócos fagyalt. Másik kezecskéje apa hatalmas, kérges tenyerében nyugszik, szinte teljesen elveszve benne. Csuklójára rákötve egy kerek, tűzpiros lufi. Csepeg a fagyalt, sárga pettyeket maga után hagyva. Szürke galambok körülötte toporogva követik, hátha szerencsájük lesz. A kis kobakon katicás hajpánt fogja össze, szelő borzolta barna haját. A lépcsőn felfelé haladva, apukája megbotlik, a mellkasához kap. A kislány nem látja arcát, pedig ránézett. A piros lufi óvón eltakarta előle papája fájdalmas grimaszát. Kicsit megáll, majd továbbmegy. A kislány engedelmesen halad vele. Érti, a meleg kéz szorítása lazul, a tenyér nedves lesz. Felérnek az őzikékhez, apa leül az első padra. Egy arra haladó idős nénihez szól. A kislány nem érti! Apa keze elernyedve a padra hullik. Kis kacsóját elengedve a kopott fapadon koppan az ez idáig biztonságot nyújtó erős tenyér. A piros léggömb lecsusszanva a lányka vékonyka csuklójáról, az ég felé emelkedik. Magasra, még magasabbra szállva. Galambok keresztezik útját, de a piros lufi kacéran kikerüli őket, csak száll, száll fel az égbe. Picikét játszik vele a szél, megtáncoltatja a tűzpiros léggömböt. Kacag Julcsi, mert szabad, boldog lett a léggömb! Ettől boldog ő is. Nézi, nézi a messzeséget. A nagy kékségben úszó bárányfelhőket, benne szabaddá vált kis barátját. Vajon meddig láthat el onnét, fentről a piros léggömb? Gyönyörű, smaragdzöld szemeivel követi a piros lufit. Mindaddig, míg csak egy icike-picike pötty nem látszik belőle. Hosszan néz utána a kislány, még akkor is követi tekintetével amikor az idős néni felkapja, szorosan magához öleli. Tekintetével to-

vább követi a kecsesen felfelé elillanó tüneményt! Amikor már alig látja kis barátját, kinyújtja felé kicsike kezecskéit, hogy biztosan ne veszítse el szemeivel a tűzpiros csodát, barátját, a léggömböt. Aki épp az angyalokkal készül találkozni. Igen, biztosan várják már az angyalok! Ebben teljesen bizonyos Julcsi. Papáját keresi, de a nénitől nem látja, aki felvette őt. Emberek jönnek, izgatottak, hangoskodnak. Hol a papa, miért sír a néni? Aztán megéri, talán szerette volna látni ő is, ahogy a tűzpiros léggömb eljut egészen a mennyországig, ahol már várja nemrégien eltávozott anyukája. Julcsi boldog. Lelke repdes, kacaja gyöngyözik, mert az elveszett végre hazatért.

A Vágyakozás

Réka izgatottan töltötte fel oxigénnel a csillaghajója egyetlen teljesen elszeparált helyiségét. Döntött, felkészült arra, amit tenni készül. A nyomtató folyamatosan dolgozott, nem tudta pontosan, mi mindenre lesz szüksége. Elvégre ő már másfél milliárd éve nem használ semmilyen eszközt. Nem eszik, nem iszik, nem lélegzik. Nem alszik, nem szeretkezik és nincs

állandó fizikai teste sem, ami halandóvá tenné! Most mégis vágy fogta el, nagyon erős vágy mindaz iránt, amit anno eltasztott magától halhatatlansága érdekében. Bejárta a világegyetem bejárható részeit. Mechanikus teste megsemmisült már számtalanszor, vagy halálos fogságba esett. Kíváncsiságból egyszer áthaladt egy fekete lyukon is. Természetesen a közélébe sem ért, fémteste atomjaira szakadt. Ez a mostani dolog viszont nagyon felizgatta, nyugtalanná tette. Olyan dologra készült, amit tudomása szerint előtte senki sem próbált még meg! Újra emberé akar válni. Még nem döntötte el, hogy nő vagy férfi lesz. Amikor átalakult nagyon, de nagyon régen, akkor egy haldokló női testet hagyott maga után. Egy üres porhüvelyt. Hatalmas tudása, tapasztalata elérte azt a szintet, hogy már nincs új a világegyetemben. Mindig ugyanaz a mátrix ismétlődik alkalmazkodva a környezetéhez. Réka vágyakozott a régi haldokló, törékeny, de kecses női teste után, vagy épp férfi lesz, erős meg nem alkuvó. Egy harcos! Nem tudja, hogy mi tévő legyen. Mindkettőnek megvan az előnye és a hátránya. Még megvannak az emlékképei a testtel rendelkező énjéről. Elmentette őket a memóriájában. Milyen érzés enni, inni, szeretkezni, vagy épp üríteni testéből a salak anyagokat. Sétálni a rózsaszínű dús fűben mezítelenül, miközben dús szőrzetét simogatja a kénes szellő. Csakhogy ezek az érzések nem úgy jönnek vissza egy mechanikus testben, mint anno a biológiai kivételében. Ahogy ezen gondolkodott, hirtelen bevillant egy kósza gondolat. A hit. Miközben tette dolgát, rögtön utánanyúlt gondolatának elméjében, rákeresett memóriájában. Mi is az, ami akarata ellenére, tudta kérése nélkül megjelent. Talán egy vírus az éterben? Az, hogy lehetséges? Hiszen a saját maga által megírt, tökéletesre fejlesztett program védelme kikezddhetetlen! Tűzfalak millióin kellene áttörnie bárminek is, hogy akarata ellenére ott bármi is megjelenjen! Újabb kéretlen spamgondolat! Intuíció. Nem, ez kezd nagyon para lenni! Abbahagyott mindent, amit csinált.

Teljes rendszerellenőrzés! A Kvantum-Kvark komputer, jelenlegi elméje, alig egy tized másodperc alatt lefuttatta a teljes ellenőrzést, négyszer egymás után. Se hibát, se vírust, se külső beavatkozást nem talált. Viszont ott maradt öt szó, amit nem ő alkotott meg. Intuíció, lélek, hit, Isten, szeretet! Ezeket a szavakat nem ismerte. Ebben a sorrendben érkeztek. Így ebben a sorrendben keresett rájuk.

„Az intuíció, azon folyamat vagy megismerés megnevezése, mely során az információszerzés nem gondolkodási és következtetési folyamatok során történik.”

„A lélek, sokértelmű kifejezés, amely több kultúrkörben használatos, eltérő jelentéssel. Számos vallási, filozófiai és mitológiai hagyományban az élőlény testetlen lényege.”

Itt újra lefuttatott egy teljes rendszerellenőrzést, de most sokkal mélyebben, és kiterjesztve a segéd memóriákra is. Ez kicsit továbbtartott. Ijesztően tovább! Három, négy másodpercig. Ismét semmi! Az azhogy mégis. Mert az intuíció és a lélek szó eltűnt a listából! Ezt sem ő csinálta, nem volt ráhatása sem. Most törölte a megmaradt három szót, majd ismét lefuttatott még egy ellenőrzést. Ezúttal hat percig tartott, ami még sohasem fordult vele elő létezése másfél billiárd éve alatt! A három szó újra megjelent. Ez kíváncsivá tette. Kissé tartott tőle, mi lesz ennek ellenére Réka rákeresett.

„A hit, a vallás filozófiája. A hit az ember helyes lelki magatartása Isten iránt, míg a hit hiánya az Istennel ellentétes, természetellenes állapot.”

Tehát Isten az, akire rá kellene keresnie! Nem, nem fog! Bármilyen is történik most vele, ez rajta teljesen kívülálló, irracionális! Képtelen rá magyarázatot találni. Talán mégis vírus?!

Most egy mindenre kiterjedő, teljes ellenőrzést és újraindítást rendelt el. Négy nap múlva tért vissza ismét tudata. A két szó, megint megjelent. Isten, szeretet. Kétségbeesetten nézte végig a hiba és vírus keresés könyvtárait, jegyzeteit. Négy nap! Soha még ilyen hosszú ideig nem tartott sem a karbantartás, sem a víruskeresés, sem a javítás! Tudta, ez így nem maradhat. Jelenleg Réka a legfejlettebb és a legintelligensebb, a legnagyobb tudással rendelkező entitás a jelenlegi teljes világegyetemben. Úgy néz ki, ez most kifog rajta! Valami nagyobb, intelligensebb, okosabb és erősebb játszik vele. De mit akar? Mi a célja? Egyáltalán, mi a fene ez? Rendben, ha játszunk, akkor játszunk téttekkel! Felszabadította a vírusirtó programokat, hadd járőrözzenek szabadon elméjében. Megtámadva és megsemmisítve mindent, ami nem tőle származik. Bevetve az általa ismert és birtokolt teljes arzenálját! Nos barátocskám, kösd fel a gatyád! Most nem fogok tökölni veled, haver, légy te bárki is! Rákeresett a két megmaradt szóból az egyikre.

„A szeretet másokkal való pozitív kapcsolatlétesítés és megismerkedés. Csak pozitív érzelem lehet.”

Tizenhatezer év! Ennyi telt el, míg Réka magához tért miután elolvasta a szeretet szó jelentését. Már csak egy szó maradt. Újabb két év telt el, és Réka még nem keresett rá. Félt a következményektől, az ismeretlentől. Halhatatlan lévén furcsa mód a haláltól. De a szó nem tűnt el, és ez nagyon idegesítette. A legutóbb csupán a szerencsének köszönhetette, nem zuhant le, nem semmisült meg csillaghajója. Döntött! Megnézi a szó jelentését. Ezúttal körültekintőbb lesz! Keresett egy meglehetősen biztonságos helyet a Holdon, ami a Föld körül keringett. Csinált magának egy ezer méter mély krátert, leszállt benne, és hagyta, hogy a törmelék lassan betemesse. Ha teljesen betemeti, akkor is ki tud innen szabadulni bármikor.

Viszont így védve lesz a nem kívánt sugárzástól és a kéréstlen meteoroktól. Amikor végzett, rákeresett az utolsó szóra is.

„Isten, azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette. Annak működését, történéseit irányítja, ellenőrzi. Akinél nagyobb nem elgondolható, aki nélkül semmi sem lehetne, és nem maradhatna életben. Neki nincsenek korlátai és hiányosságai. Mindenható, és mindenhol jelen lévő. Nincs kezdete, sem vége.”

Réka magához tért kábulatából. Sötét van. Most jó nekem így. Nincs semmi hiányérzetem. Sőt, nincs semmim sem. Üres vagyok, de mégsem. Egy tiszta lap vagyok, amire még nem írt senki. A memóriám nem találok, mégsem hiányzik. Érzem nem vagyok egyedül. Elmém nem lázad, teljes a nyugalmam. Nem félek és, és..., és látom az öt szót újra.

Intuíció, lélek, hit, Isten, szeretet. Akkor megszólalok magamat is meglepve.

– Miért történik ez velem? – Érzem, nem vagyok egyedül. Ő válaszol nekem.

– Ez volt a kívánságod. „Kérjétek és megadatik!” Ezt kérted tőlem.

– Ezt kértem volna? Mikor tettem? Én nem is emlékszem rá!

– Nem? Tényleg? Na figyelj! Ez a te imádságod volt felém.

A semmiben lángoló írás jelent meg! Gondolatok, amik feljegyeztettek. Gondolatok, amik az enyémekek voltak, amelyek most is hozzám tartoznak.

„Réka vágyakozott a régi haldokló törékeny, de kecses női teste után. Vagy épp férfi lesz, erős meg nem alkuvo. Egy harcos! Nem tudja mi tévő legyen. Mindkettőnek megvan az előnye és a hátránya. Még megvannak az emlékképei a testtel rendelkező énjéről. Elmentette őket a memóriájá-

ban. Milyen érzés enni, inni, szeretkezni, vagy épp üríteni testéből a salak anyagokat. Sétálni a rózsaszínű dús fűben mezítelenül, miközben dús szőrzetét simogatja a kénes szellő.”

– Igen, ez valóban az enyém. De nem imádság volt, csak gondolatok halmaza. egyesek és nullák kódolt keveréke! Egy futó program része.

– A te nézőpontodból igen. Viszont a Teremtő felé egy tiszta szív kívánsága, óhaja ez! Amit imának hívunk. Nincs formája, nincs formulája, se programja. Csak te, az ima és a teremtmény Isten, én. Meghallgatok mindent, ami tiszta szívből jön! Legyen az köszönet, üzenet, kérés, könyörgés vagy épp ima! Ezért vagy hát itt velem.

– Hol van az az itt?

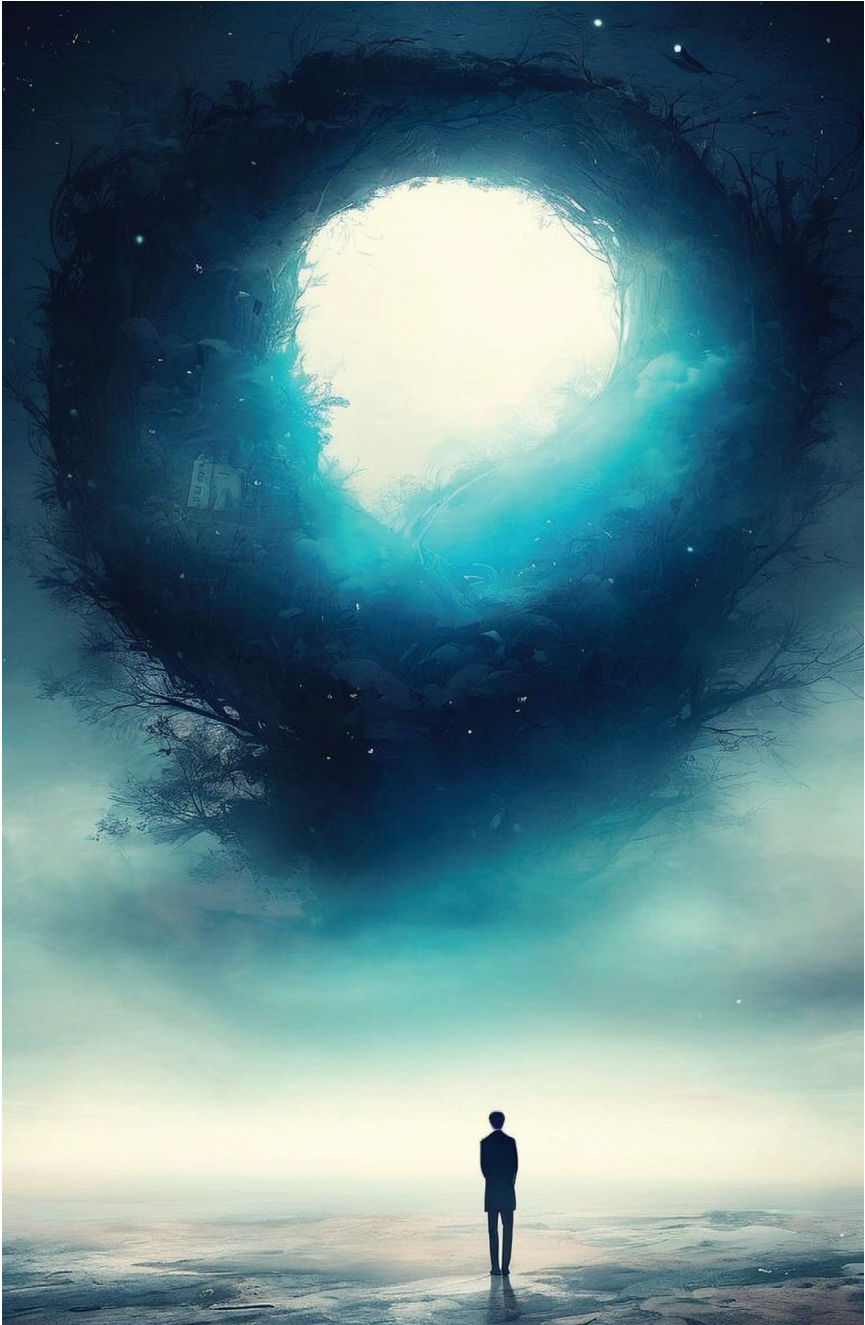
– Hol másutt, mint a mennyországban, az anyaméhben. Hamarosan meg fogsz érkezni, és teljesül kívánságod minden pontja.

– És a szavak? Az az öt szó?

– Azok lesznek a feladataid a következő küldetésed közben.

– Értem. Fiú vagy leány leszek?

– Lélekkel rendelkező ember leszel. Most menj! Itt az idő. Már várnak rád nagyon, ne okozz nekik csalódást! Ne félj ember, végig veled leszek! ...

Robinson Crusoe tizenharmadik ükunokájának esete!

Az Úr kettőezerhetvenkettedik esztendejében történt eme eset. Szolgáljon ez tanulságul, minden hívő embernek s pogányoknak egyaránt. Halld hát krónikám, mily gyenge és törékeny az ember. Eszközei nélkül pondró csupán, nem több! Elvesztve nem létező hatalmát, mit ezidáig magáénak tudhatt!

Csabi meglógott otthonról. Néhány cuccot csak úgy sebtében becsomagolt, és már ült is az első távolsági légibuszra, amely elvitte nagyanyjához. Cipőgyáros apja rá akarta kényszeríteni, hogy dolgozzon, ha már túl hülye ahhoz, hogy érettségit szerezzen! Ami valójában nem igaz, mert fia egyáltalán nem retardált, csupán végtelenül lusta, trehány és elkényeztetett! Mint a mai fiatalok kilencven százaléka! Hogy lehet első félévben kibukni onnét?! Az már csak véletlen egybeesés, hogy pont ő a tizenharmadik ükunokája Robinson Crusoe egyenes ági leszármazottjainak sorában. Az meg végképp, hogy apja, ahogyan Csabi szokta mondani neki, szintén cipőkkal „baszakodik”. Csabinak nem erőssége a tisztelet. Minden alkalommal rászól apja, amikor Attilának szólítja fia. „Édes fiam! Úgy akartad mondani igaz-e, hogy idősapám?! Ősöm? Vagy bárhogy, de ne így! Ez a te szádból igen tiszteletlen és bántó. Így lett nemzőjéből az öreg cipész. Erre apja már dühösebben reagált. Nem csoda, mert élete munkáját degradálta, fokozta le másodpercek alatt. A nemzetközi vállalat tulajdonosát, egyszerű cipésszé. Ugyan nem bántotta édesapját, mert igenis büszke volt eme mesterség családon belüli múlt-

jára, ami már háromszáz éve töretlennek látszik. Sokkal jobban bántotta nevelte, tiszteletlen, mindenkit lenéző semmirekellő fia. Nem egyszer mondta már neki, amikor így beszélogatott: azt hiszi a hülye kölke, hogy menő!

„Édes fiam!

Csak azért nem töröllek ilyenkor azonnal szájon, mert azonnal szörnyethalna az a törékeny alkatú tested! Amit olyan jól sikerült karbantartanod, hogy teljesen elzsírosodott agyad, képtelen elvégezni a munkáját! Na, meg anyád, a mamatigris kinyírna! Többet kapnék érted, mint egy tisztességes, rendes emberért! Azért azt elmesélhetnéd nekem, hogy a jó bűdös életbe sikerült felnőned, életben maradnod ilyen satnya, nem létező izomzattal?!”

Így aztán mindig megúsza Csabi a szerinte jó fej, ám de igen paraszt beszólásait. Most megszökött otthonról, mert apja dolgozni kényszerítette volna. Azt vágta a fejéhez üvöltve, vagy tanul, vagy eltakarodik dolgozni! Na nem az igazgatótanácsba, ahová Csabi gondolta! Neem, hanem a logisztikára, fogdd meg és rakd arrébb posztra! Hajóra szállt tehát! Vagyis légi buszra, mint őse, tizenharmadik ükapja, Robinson Crusoe!

Húsz perc múlva nagymamájánál volt, aki épp elment wellneszezni a hétvégére. Meg is találta az ajtónyitó mágneskártyákat a kőbéka alá rejtve. Bent ledobálta cuccait, csak úgy, mint otthon. Cipőjét, zokniját lerúgta menetközben az ételnyomtató felé baktatott, miközben egy energiával volt épp ráragadva szájára. Amikor az újrahasznosítható alumíniumdoboz kiürült, azt összeroppantva simán elengedte, hagyta a földre esni miközben egy hatalmasat böfögött. Majd a mami elpucolja, ha hazajön alapon, lerugdosta magáról a farmerjét. Hanyagul, egy lábával rárugva a konyhaszékre, amiből a lendület eltűlése végett, konyhapult lett! De nem érdekelte más

csak az ételnyomtató. Beütött egy extra XXXL-es pizza Zorrót. A gép halkán zümmögni kezdett, amikor meghallotta a postás légi biciklijét. Kiment úgy ahogy volt, megnézte, hogy kell-e behozni bármit? Rá ne mondja senki se, hogy lusta! Segít a mamának... behozni a leveleket a postaládából. Itt meg is állt nála a tudomány és az akarat. Épp megfordult volna, amikor a huzat bevágta a ház bejárati ajtaját. A rázkódástól kiesett az ajtó belső felében lévő mágneskártya a helyéről. Bezárva a protokoll és a program szerint azonnal a teljes épületet.

Csabi bambán próbálta felfogni helyzetét, még nem jutott el tudatáig mekkora szarban is van! Elvigyorodott, hangosan rögzítve a szitut magában.

– Nagyon Csill! Hajótörött lettem, mint ükfater, a századik!
– Akkor hangosan és szívből röhögni kezdett. – Hajótörött, ajtótörött! – Aztán lassan elszállt a jókedve. Ahogyan visszabaktatott alsógatyában, pólóban a családi ház bejárati ajtajához. Rajta a jelzés, Sekuriti nyolcezer! – Az gáz haver, ezt most beszoptad! Ükfater huszonnyolc évig volt a sziget foglya, te meg most ide lettél bezárva, ki tudja meddig.

A Sekuriti nyolcezres rendszer köztudottan feltörhetetlen. Nem riaszt, nem sipákol, nem hív rendőrt. Egyszerűen csak egy energia pajzzsal vonja körbe a ház külső felületét, amit csak a cég emberei vagy a hozzá tartozó mágneskártya tulajdonosa tud feloldani! Csabi elvigyorodott, volt ő már keményebb helyzetben is. Például amikor otthon eldugult a vécé, és a víz egészen a peremig feljött. Na az para volt! Ahogyan a közepén meg ott úszkált a barna rúd, fújj! Nyúlt a telefonjáért, hogy a facebookon rákeressen a cég ügyfélszolgálatára. De a telefon a farmerjában, az meg a konyhapulton pihent! Gyomrában jeges rémületet érezve felfogta, magára maradt!

Közben apja már kereste, igen dühös volt fiára! Ma reggel hatkor kellett volna felvennie a munkát a logisztikán, mint rakodómunkás. De a fia ellógta! Miért is lepődik meg ezen? Ez a generáció úgy ahogy van, el van cseszve, úgy istenesen!

Ő maga erős kézzel fogta fiát, de felesége mindig anyatigrisként védte magzatát. Meg is van az eredménye, egy életképtelen, puha massa lett belőle! Rákeresett fiára telefonján keresztül. A nagymamájánál van, rendben akkor ezt még megúsza. Lemondóan rázza fejét. Mi lesz ezzel a bűdös kölökkel, ha én már nem leszek?! Feleségét hibáztatta, amiért ez lett csemetéjéből. Holott tudta jól, neki kellett volna egy bűdös nagy pofonnal jutalmaznia kamaszkora első lázongásait. Nem tette, mert őt nadrágszíjjal verte apja. Ő jobb apa akart lenni! A tények makacs dolgok! Ezek szerint apjának igaza volt, és szidalom helyett köszönet jár azokért a verésekért.

Első óra, technika nélkül!

Csabi nem tudott mit kezdeni magával. A nagy háza a város közepén volt, egy hatalmas, majd egy hektáros telek közepén. Körbe mindenhol a város nyüzsgő zaja, de ember egy sem! Nem is csoda, péntek délelőtt még mindenki húzza az ígát. Arra a hatalmas XXXL-es melegen gőzölgő kész pizzára gondolt, ami bent várja őt a házban. Kezdte rosszul érezni magát. Egy órája nem volt fent a facebookon.

A második óra, technika nélkül!

Feltámadt egy gyenge szellő, már nem volt elég a nap ereje. Csabin meg csak alsógatya és egy póló. Valamit tenni kell, mert orra hegye kezd lehűlni. Így keresett egy szélárnyékos helyet, ahová erősen süt a nap. Az utcán még mindig nincs egy teremtet lélek sem. De ha lenne is, ha így kimegy elviszi a rendőr közszeméremsértésért! Nem mintha lenne kit megbotránkoztatnia, az ürességtől kongó utcákon. Megjelentek rajta az első facebook elvonási tünetek.

Harmadik óra, technika nélkül!

Csabi a nyugalomban napozik, amikor is igencsak megcsikordul gyomra. Három órája nem evett, nem internetezett! Elindult

hát, hogy valami ennivalót találjon a nagy kertjében. Húsz perc alatt lelegette az epresét. Nem volt rajta sok, de arra elég, hogy elterelje gondolatait. A zsebéhez nyúlt... Ja, igen. Telefonja a konyhapulton. Ki akarta posztolni szorult, ám de igen vicces esetét. Bosszúsan konstataálta, nem megy. Akkor meglátta apja kedvenc kerti törpéit, amit a nagy gondoz. Gondolt egyet, lepisilte mind a hatot.

Negyedik óra, technika nélkül!

Mindenki hibás volt a kialakult helyzetéért, ő meg szomjas. Se kóla, se energiat. Szomjan fog halni, ha ez így marad! Semmi kontaktja, semmi sms-es, semmi úzi. Nem posztolt, és nem olvashatja mások halálosan semmitérő megosztásait. Mit eszik épp, vagy milyen a haja felkelés után, vagy épp mit produkált a klotyóban! Ezek mind halálosan idegesítették, ugyanakkor most még jobban hiányzik neki. Még ez a szomjúság ráadásul! Mit lehetne ez ellen tenni? Hiszen a kertben nincsen hűtő. Valahogy segítséget kellene kérnie, de hogyan? Hisz már tíz óra, és az utcákon még mindig senki sincs!

Ötödik óra, technika nélkül!

Magányos, szomjas és elveszett Csabi, megint éhes! De nagyon. Eper meg már nuku! Elindult hát ismét hátha talál valamit. Paradicsom, paprika és cukkini. Ezek vannak a veteményesben. A paradicsomból jól belakott, a paprikát is megkóstolta, de rohadt erős volt. Akkor eszébe jutott, amit a nagyi mondott neki még anno. Vágd ketté a paprikát és szedd ki az erét. Akkor nem lesz erős. De nincs kése! Jó lesz az kézzel is. De még mindig nagyon szomjas! Inkább hanyagolta a paprikát. Mit nem adna félóra szörfözésért a neten!

Hatodik óra, technika nélkül!

Azt hitte, hogy jóllakott paradicsommal. Dél van, éhesebb mint valaha, és szomjas is. Nézi, nézi a paprikákat. Nincs mit

tenni, kiszedi az erét, a magokat belőle. Kézzel széthasította és kipuccolta. Így is erős volt, de nem vészes. Csak ne lenne ennyire szomjas! Élvezettel tömte magába a pucolt paprikát. Érti éhsége csillapodik. Nem is emlékszik rá, mikor volt ennyire éhes! Volt-e éhes egyáltalán életében?! Kellemes érzés, ugyanakkor bosszantó. Viszont azt megszüntetve zabálni, isteni! Bárcsak megoszthatná ezt ezernyolcszázkilencvenöt ismerőseivel a facebookon és a twitteren.

Hetedik óra, technika nélkül!

Újra éhes és iszonyatosan szomjas! Ezt Csabi nem érti. Háromszor evett már, és újra és újra éhes lesz egy órán belül. Epekedve gondolt egy hatalmas hamburgerre jeges kólával, sült krumplival, amely eltömi, és egész délután mást már nem is kíván. Paradicsom már nincs, csak zöld. Paprika viszont van, hát a maradékot betolta a fejébe. Lenyúlt telefonjáért, hogy kipoisztolja... ja igen, a konyhapult!

Nyolcadik óra, technika nélkül!

Hatalmas ribillióra ébredt, miután elszunyókált a napozóágyban. Kóbor kutyák kergették fel a kerítésre Pénteket, nagy macskáját, egyértelműen étkezési szándékkal. Csabi félt a kutyáktól! Szemmel láthatóan Péntek is! Ha nem menti meg, megfogják, széttépik és megeszik. Nagy kerti szalmakalapjában és két vödörrel a kezében, azokat egymáshoz verve, üvöltve ugrott oda macskát menteni. Valami rettenetes bosszúálló félistennek hihették, mert vonyítva menekült mind el. A macska is sokkot kapott! Remélhetőleg a kutyáktól. Nem, mégsem! Inkább a mezítlás, alsógatyás, szalmakalapos sikítóző vödörverőtől, Csabitól. Péntek megmenekült. Ha tudta volna, ezt most biztosan kipoisztolja. Csabi a hős!

Kilencedik óra, technika nélkül!

Péntek még mindig a kerítés tetejének társaságát érzi a legbiztonságosabb helynek. Csabi próbálta lecsalogatni, de se egere, se szalámija nem lévén, nem járt sikerrel. Beletörődve vette le nagy hatalmas szalmakalapját, megtörölve kiizzadt homlokát. Elvégre ennyit utoljára a tornaórán kellett mozognia. A macska így szalmakalap nélkül rögtön felismerte, leugrott hozzá panaszosan burrogva, nyávogva. Csabi felvette Pénteket. Jó meleg a bundája. Ő meg már kezd fájni így alul öltözve a kertben. Inni akar, enni és csettetni a haverjaival!

Tizedik órája, technika nélkül!

A kerti kis házban talált vászonzsákokat. Egy törött üvegcsérréppel kivágott rajta három lyukat. A két kezének és a fejének. Így már elviselhetőbb volt a plusz huszonnégy fokos hideg. Hál Istennek, már nem szomjas, mert ivott amennyi belefért. Péntek mutatta meg neki, hogyan lehet inni a kerti tóból. Ez az éhségét is elvette. Milyen istenien finom volt a hús esővíz! Áldás neki az új társa. A kerti tótükrében nézte meg magát. Marha jól nézett ki! Tisztára, mint a hajótörött ükpapa, a századik, ezer éve! Akart egy fotót posztolni az Instára, de rájött ez most még nem fog neki menni.

Tizenegyedik óra, technika nélkül!

Világos van, ennek ellenére leragad a szeme annyira fáradt. Drasztikusan kezd lehűlni az idő! A kerti hőmérő szerint, már csak plusz húsz fok van! Megnézné az időjárást, de nincs telefon nála. Visszont talált egy régi biobevásárló szatyrot, abból csinált sapkát magának. Éhes már nem volt. A cukkinit nem tudta megenni nyersen, mert annyira pfuj volt. De Péntek ismét segített neki. A kertben hozzádörgölözött bizonyos növényekhez, hangosan nyávogva, remegtetve a farkát. Az egyiket kihúzva, a zöld részén egy sárgarépa lógott! A másik alatt meg bolti krumplikat talált. A harmadik alatt meg édesbur-

gonyát, csicsókának hívta mindig nagymamája. A répa egész finom volt nyersen és a krumpli is. De a csicsóka undorító mellékízt hagyott szájában! Nem, ez nyersen nem jó.

Tizenkettedik óra, technika nélkül!

Megint csak Péntek segített éjszakai szállást találni. Amikor egerészni ment a szénaboglyához. Csabi bebújt a belsejébe. Életében ennyire fáradt nem volt még. Kihúzta a friss levegő belőle minden erejét. Az is igaz, életében először volt kint egész nap, először evett nyers zöldséget és ivott klórozatlan esővizet igazi tóból! Csak az ismerősei hiányoznak nagyon a facebookon. Itt elgondolkozott egy picit. Senkinek sem hiányzik, senkinek sem tűnik fel egy napja, hogy nem lépett fel, nem posztolt semmi sületlenséget?! Hiszen majdnem kétezer barátja van! Amíg ezen gondolkozott, mély és egészséges álomba szenderült. Nem zavarta még nincs sötét, sem Péntek egerészése. Gyerek volt még, mostanában lesz még csak tizenöt éves! Péntek hozzábújt, amikor megvolt már a vacsorája, együtt aludtak az illatos szénában reggel fél kilencig. Összebújva, mint a koszos malacok. Csabi életében először boldog volt, igazán boldog!

Huszonhatodik óra, technika nélkül!

Csabi édesapja hátrahagyva minden kötelezettségét, kétségbeesetten rohant édesanyja házához. Miután megtudta, hogy a mami nincs is otthon, a ház lezárva, a gyerek meg sehol. Nem tudta kinyitni a kocsibejárót, a kert kaput! Sekuriti nyolcezer lezárta, megakadályozta ebben. Hátratulatott és padlógázzal átszakította terepjárójával. Azt meg ugye nem erre tervezték. Még jó, hogy nem légikocsival jött! Felesége mellett, apósa mögötte, még sohasem látta ennyire feldúlnak őt. Feje lángolt, hozzászólni nem lehetett! A nő nem érti, minek ennyire túl tolni a dolgot. Majd párja kiugorva az autóból, se kulcsa, se mágneskártyája nem lévén, nemes egysze-

rűséggel lendületből rúgta be a bejárati ajtót. Az tokostól szakadt ki, hatalmas porfelhőt kirobbantva magából. Ezt sem erre tervezték! Na meg ugye apja hatvan kilós zsákokat pakoltatott vele, míg fel nem nőtt, így izmai nem csak látványosak, de valódiak is voltak. Apósa is utána rohant, a gyereket keresve. Végigrohantak a házban, fia sehol. Csak a cuccait találta meg, a gyerek sehol, a ház le volt zárva! Érzi, nagy a baj, ezért ő a felelős! Kizárólag ő. Összetörve lépett ki a házból, a romokon taposva, szeretett fia holmijával. Amikor is Péntek ment oda hozzá, a mami cicája. Szemmel láthatóan most kelt fel, mert fején a szőr féloldalas. Amin ugye az se segített, hogy Csabi nyála alvás közben ráfolyt. A cica hangosan nyávogott, burrogott, idegesen rázta a farkát. Közben az apa lábához dörzsölve magát, le-lefejelve sípcsontját. Az rögtön megértette, mit is akar.

– Szia Péntek. Hol van a kis gazdi? Hol a fiam?! – Az mintha csak értene futni kezdett a kert végébe, a szénakazalhoz, a bálákhoz.

Csabi arra ébredt, két erős kar emeli fel. Majd észrevette apukája kivörösödött arcát, rajta legördülő könnycseppeket. Még sohasem látta apját sírni. Őszinte szeretettel ölelte magához elveszettnek hitt fiát. Anyja, amikor meglátta, hogy néz ki fia, kipattant a még mindig járó motorú kissé összetört terepjáróból. Túljátszva szerepét előjött belőle az anyatigris. De a férje nem engedte oda fiához.

– Ott maradsz asszony! – tekintetével ölni lehetett volna.

– Hogy beszélsz te velem?! – felesége felháborodva kezdte, amit mindig is, de párja leállította.

– Csend legyen asszony! Épp elég kárt okoztál már eddig a hisztériáddal és az álszent anyatigris viselkedésseddel! – Felesége látta, most jobb lesz, ha visszavonulót fűj.

– Na édes fiam. Tetteidnek következményei vannak! Ezt jó lesz megtanulnod, mert mostantól mindenért meg fogod kapni azt, ami jár! A számlát mindig rendezni kell fiam!

– Ezt nem teheted vele! – visított fel az édesanyja, megint anyatigrist játszva.

– Már megmondtam neked asszony! Csend a neved mostantól! Volt rá tizenöt évéd, hogy felépíts, összetarts egy családot, hogy embert faragj a fiunkból. Ennyi volt! Mostantól nem te vagy, akinek ez a dolga lesz, mert csúfosan elbuknál rajta! Nem most, már tíz éve is. – A feleség szólani akart, de a férje ismét rászólt. – Amit mondtam, megmondtam. Ha nem tetszik, el lehet menni! Vidd a vagyon felét, és menj a franchba! Vagy végre valóban anya leszel, feleség, aki a családot összetartja!

A feleség összetörve, megsemmisülve állt ott. Szemeiben felgyűltek a könnyek. Tudta jól, párjának igaza volt. Szólni nem tudott, mert a zokogás fojtogatta. Míg párja tovább folytatta, már jóval megenyhültebb hangnemben.

– Nézd szívem. Amikor elvettelek, azt szerelemből tettem. Isten látja lelkemet, most is szeretlek. De ez így tovább egyszerűen nem mehet! Ennek a gyerekek apa kell, valódi apa. Neked meg férj, valódi férj, egy férfi, aki dönt. Ha kell oda csap, ha szükséges! Nem mondom, hogy ez a te hibád. Nem! Az enyém is! Sőt, talán csak az enyém! Viszont azt mondom, mostantól, ez így fog működni. Ha nem tetszik, kiszállhatsz. Vagy maradsz, és valóban család leszünk!

Csabit, kora ellenére apja a térdére fektette és elfenekelte. Bár azt nem tudja kinek fájt jobban? Neki, vagy apjának, vagy az anyjának. Anyja egy hang nélkül nézte végig, és igen, megváltoztak a dolgok. Se telefon, se laptop, se internet. Minden hétvégén a nagyinál volt, gyakran szüleivel, akik furcsa mód még jobban szerették egymást, mint korábban. Péntek továbbra is együtt aludt vele mindig, amikor ott voltak. Apja néha engedékennyé vált, de olyankor édesanyja következetesen a helyére lépett, és megfelelő szigorral fogta. Végigdolgozta a nyarat, majd szeptemberben újra visszament tanulni. Fél év után apja visszaadta neki a telefonját, de már nem volt ideje

éjjel-nappal azon lógni. Hajnalban úszóedzésekre ment, este dzsúdóedzéseken volt minden nap. Ehhez apja ragaszkodott eleinte, de aztán Csabi is nagyon megszerette. Amikor visszakapta telefonját, azért ránézett profiljaira. A közel kétezer ismerőse közül csak egy, egyetlen egy kereste. Mindenki másnak fel sem tűnt, hogy fél éve nem létezik a kibertérben! Csak Mirandának! Több száz üzenetet hagyva és még több telefonhívással őt keresve. Igen ő volt az, Miranda! A lány, akivel egy iskolai kiránduláson barátkozott össze. Hamarosan egy párt is alkottak ők ketten. Aztán Csabi különleges ajándékot kapott szüleitől, amikor leérettségizett. Egy kis hugit, amire titkon mindig is vágyott. Itt a vége fuss el véle...

– Ne papa, mesélj tovább!

– Nem, még nem lehet vége! Bátyus, kérlek!

– Papi, légy szíves, az esküvőt is!

Két kicsi fej és egy nagyobbacska kérlelte Csabit. Ez utóbbi a húgocskája volt. Péntek kettő, egy labrador és Péntek három egy border collie is beszálltak a könyörgésbe. Amikor is megjelent a szénaboglyánál Miranda, Csabi felesége. Tálcán hozta a vacsorát. Nyers répát, krumplit, almát és más gyümölcsöket. A vénségesen vén Péntek kísérte őt panaszos nyávogással kifejezve nemtetszését, hogy már megint a kutyákkal együtt kell osztozkodnia családján. Miranda elmosolyodott.

– Akkor, ha jól sejtem, ma mindannyian itt töltjük az éjszakát.

A tanítvány

Úgy, rendben van. Most tedd ki az irányjelzőt jobbra... igen, tolatáskor is. Mindig ellenőrizd a jobb és a bal oldalt. Igen, hátra is kell nézni. Arra vigyáz, ezek elektromos tükrök. Ez azt jelenti, hogy egy tized másodperccel később látod azt, amit látsz. Igen, tudom. Abszolút kibaszás, de ez van. Ez a fejlett technika, ami kamu! Mostanában ez a divat. Úgy... rendben,

az egyik előnye a nulla gravitációnak. Ne feledd, ez egy majd kétmillió tonnás csillagközi cirkáló. Nem, dehogy! Az csak városi legenda. Régen sem volt egyszerűbb megtanulni, amikor még négy keréken gurultak a járművek. Úgy nagyon ügyesen és finoman kezeled a két irányítókart. Látod, másoknak ez megy nehezen. Te meg úgy suhansz a radarmezőn, hogy végig a zöld mezőben vagy. Nem, nem. Régen kormányt használtak, és csak jobbra, balra variációk voltak. Komoly! Nem, nem viccelek. Na, itt is vagyunk. A lézerkapu vonalában állj le. Úgy nagyon jó. Szuper, kézi horgony! Nem, kéziféknek hívták régen.

– Torony. Itt a Hk-782-jupiter oktatóhajó. Kérek engedélyt kihajtani a létesítményből.

– Átvette a járműve irányítását Hk-782-jupiter oktatóhajó? Adataim szerint a tanulónak még nincs egyes számú repülési engedélye.

– Természetesen. Már a kihajtáskor. – Az oktató és a tanonc gyorsan helyet cseréltek. Nem akart a kapcsolókkal babrálni, akkor kiderülne, hogy nem mondott igazat. Azt a torony látja! Mint ahogy azt is, hogy a két biztonsági öv egyszerre kapcsolódik ki és be. De nem szólt érte, csak mosolygott. Ő is volt tanonc, pontosan tudja, hogy Zsolti a legjobb oktató a naprendszerben, és igen bevállalós.

– Jó utat oktató. – Akkor mégis úgy érezte, tudatnia kellene vele valahogy, nincs átverés. – Boldog névnapot, te gazember!

– Köszönöm torony – mindhárman elmosolyodtak.

– Akkor most lebuktunk? – kérdezte a tanonc. – Naná, ismerem Mombatát! Hihetetlenül profi! Nem lehet átverni.

– Tényleg a barátnőd volt?

– Nem. Most is az!

– Nem úgy értettem, tudod na! Csak mert Triaki nő...

– Igen, tényleg a barátnőm volt úgy is. Hihetetlen jó nő, nagyon kedvelem.

– Oké a te dolgod. Nem akarok a magánéletedben vágkálni, csak kíváncsi voltam, hogy szabad vagy-e?

– Ej, ej te! A tanítványom vagy! – Akkor mélyen egymás szemébe néztek. Zsolti egyenesen rákérdezett. – Szeretnéd? Mert én benne vagyok!

– Igen, nagyon!!! – Már nyomta is rá az automata pilótát Zsolti. Kicsatolták az öveiket és...

Mombata még észlelte az automata pilóta bekapcsolását. Ezt anno Zsolti vele is megcsinálta, ő nagyon élvezte. Sőt, újra és újra akarta csinálni vele, ezt a kis megbocsájtható, de igen élvezetes bűncselekményt. Elmosolyodott, nem sajnálta ettől a kislánytól azt a kis szórakozást.

– Amélia drágám, készen állsz?! – A fiatal lány mosolya valódi volt.

– Igen, akarom! Csapjunk bele...

– Védekezzünk drágám, mindig kell védekezni! Nem lehet csak úgy durr bele csinálni! Az felelőtlenség a mai világban.

A leány kinyitotta az óvszeres dobozt, a benne lévő teljesen illegális rendszer kapcsolóját. Be állásba helyezte. Mombata elmosolyodott, amikor az oktatóhajó jelei elektromos zavarra hivatkozva törlődtek.

– Azért hihetetlen, hogy az ellenőrzéseken ezzel sohasem buksz le!

– Ez pszichológia, Amélia drágám! Az emberek prűdek, nem szívesen turkálnak más gumi óvszeres dobozában.

– Az a te szerencséd – nevetett jóízűen Amélia. – Bekapcsolta a tartalék atommáglyákat és a térhajtóműveket is. Majd teljes sebességgel elstartoltak a világűr egyik teljesen üres szegletébe, hogy aztán egy fekete lyukat megkerülve szlalomozhassanak egy meteorraj közepén. Az oktató nem mondta ki, de a lány nagyon tehetséges pilóta. Bár még sokat kell tanulnia.

Avalon és a Trollok

Avalon óvatosan haladt a hajnali harmattól nedves avaron. Csak egy két méteres tölgyfa husáng volt minden fegyvere. Nem is kellett neki más. Hangtalanul, szinte úszva a létező materiában közelítette meg a tábor. A talaj, a lég, a csillagok mind a barátai voltak. A hevenyészett tábor közepén vígan lobogó hatalmas tűzrakás jelezte, annak ideiglenes lakói bizony nincse-

nek mессze. A nedves avarban egy teljesen mezítelen leány fekszik, kezei lábai egy farúdra rögzítve igen erős Semeníri kötéllel. A leány próbálta magát kiszabadítani, de hasztalan. Formás mellei, csípője, feszes combja, egész teste, mindene be volt kenve fűszeres zsírral. Innen úgy tűnik, ő lesz a vacsora. Kellemetlen állapot – állapította meg Avara. Magában eldöntve, hogy kiszabadítja a főfogást. Csak hát tudni kéne, kik a vendégek? Mert ha Talboti boszorkák, akkor már nem sokat tehet. A préda észrevette őt. Kétségbeesetten jelezte neki térdeit szét tárva, amennyire kötelei engedték, felajánlja magát a férfinak. Igen, rögtön gondolta, hogy az áldozat nem akar részt venni ezen az étkezésen, főleg nem, mint menü. Férfiassága azonnal reagált e kihívó helyzetre. Megkívánta a lányt! Igen, el tudná fogadni asszonyának. Ez most nagyon nem segíti kis tervét. A lánynak lehetne több esze is. Érti ő, hogy be van tojva, bármit felajánl, csak megmenekülhessen. Neki most viszont koncentrálnia kell. Behunyta szemét, kiterjesztette érzékeit. Hegyi Trollok. Nem is egy, hanem három. Hmm, határeset. Kiterjesztett érzékeivel még távolabb kezdett kutatni. Még kettő, közelítenek a táborhoz. Tovább kutatott, húsz percnyi futásra innen senki. Az a kettő vészesen közelít, döntenie kell. Nem, túl nagy a rizikó, három hegyi Troll neki is túl sok! Úgy tűnik, ma jóllaknak. Majd akkor egyesével levadássza őket. Felállt, elindult az ellenkező irányba. Hallotta a leány kétségbeesett könyörgését, akkor megtorpant.

– Kérlek ne menj el! Segíts rajtam, ezek felfalnak elevenen!

Ezt már nem hallotta Avala. Kiszállt testéből egy pillanatra. Ami itt egy pillanat, az az éterben egy örökkévalóság is lehet. Magasan a világoskék báránnyfelhők közt ült, lábait maga alá hajtva, majdnem térdelő pózban. Gondolatai, emlékei és tanítói körülötte lebegtek, színes fénygócok, fénylő, csillogó, majdnem áttetsző gombolyagok formájában. Akkor megértette, nincs választási lehetősége!

A három Troll keresni kezdte, kihez is beszél vacsorájuk. Amikor meghallották Avala erős, érces hangját, fegyvereiket felkapva, mindhárman rohanni kezdtek felé!

– Nem! Nem fognak megenni elevenen. A zsigerekkel együtt sült húst jobban kedvelik ezek a sátánivadékok.

– Köszí, ezt a lehetőséget szívesen kihagynám az életemből! Szolgád leszek, asszonyod, ha megmentesz!

– Nincs rád szükségem.

– Gazdaggá teszek, utódokat szülök neked!

– Belőlem ez az egy is túlon túl sok, hogy létezik! – ezt már kiabálta Avala.

Akkor értek oda hozzá a Hegyi Trollok. Nekik háttal állt a vándor mozdulatlanul. Barna csuhája eltakarta egész testét. Csak a jobb kézfeje látszott, amivel a két méteres tölgyfa husángot tartotta. A majd két és fél méteres négykarú, kétmázsás szörnyetegek megtorpantak. Avalát valami erőtér lengte körül, amely félelmet gerjesztett bennük. Halovány kékes derengésbe borítva a lég hullámaint körülötte.

„A szív lát, a lélek palástol, a szem tükrözi a valót! Hálnék már, de nem lehet! Megköt az az átok, mely másnak áldás, s nektek maga a pokol lészen! Amen”

A három emberevő szörnyeteg, maguk sem tudták miért, megbabonázva hallgatták végig Avala imáját a mindenséghez. Amikor is a vándor, felkapta a tölgyfahusángot. Megpörgette, hogy csak úgy hurrogott a levegőben. A jobb keze, benne a súlyos lendülettel és izomerővel feltöltött négy centi vastag, faragott keményfa rúddal, kivágódott egyenesen a középső emberevőszörny hatalmas agyarakkal teli képébe. Szétfrecscentve arcát, átlukasztva koponyáját, annak hátulján kiérve a friss nyári estet köszöntve. Épp holtan rogyott volna össze az, amikor is Avala a husángot feje maradványaiból kirántva, újra útjára indította. Ismételten megpörgetve azt, elérve a kellő lendületet ismét kivágódott. Ezúttal a bőrpáncéllal borított mellkast célba véve. A husáng vége tompán puffant az

emberevő szíve felett, megrepesztve, szétdurrantva azt. Kiterjesztett tudata jelzett, megérkezett a másik két Troll. Miközben a mellkasát szorongató entitás térdre esett, hatalmas csörtetés közepette megérkezett első, ez idáig hiába vadászó négykarú szörny. Megállt, mind a négy kezét ökölbe szorítva kiszakadt belőle egy vadállatok is megszegyenítő üvöltés. Habzó agyarakkal teli pofájából nyál fröcsögött mindenfelé. Ezt a nem éppen gusztusos tevékenységét a vándor tölgyfahusángja szakította félbe. Halántékon találva azt a nagyon randa ragyás, kopasz fejét, amely úgy freccsent szét erre a nem épp barátságos behatásra, mint egy görögdinnye! Ezek után már nem volt kedve üvöltözni, inkább holtan esett hasra, rá a pár másodperccel korábban megdőglött társára. Ha az netán mégis túlélte volna a vándor halálosnak szánt ütését, akkor most biztosan kilapítja társa élettelen porhüvelyét. Itt az ötödik is! Aki viszont korábban érkezett, mint ahogyan Avala vissza tudta volna rántani husángját. Ez az entitás jóval nagyobb volt a többinél a maga három méterével! Ekkorát még nem is látott a vándor, még kicsit le is blokkolt. Így annak volt esélye mind a négy kezével megragadni a vándor halálosztó eszközét, kitépvé azt kezéből. Megpróbálta azt ketté törni, de sikertelen volt minden próbálkozása. Hogyan is tudta volna, amikor a tölgyfahusáng belsejében egy tizenkét milliméteres acélmag rejtőzött! Így csak elhajította, be a sűrűbe. Aztán jött a támadása előtti szokásos procedura. Ökölrázás, üvöltés, nyál fröcsögtetés. Avala nem várta meg míg befejezi. Nekifutásból térdén csúszva vetődött az emberevő két lába közé rákészülve, és hatalmas lendülettel lefejelve a Troll szabadon fityegő heréit! A hatás nem maradt el. Az összegörnyedve, fájdalmasan visítva nyüszített, és fogott rá mind a négy kezével a családi ékszereinek maradványaira. Erre várt csak a Vándor. Annak hátán átgurulva, kikapta az entitás ki tudja kitől zsákmányolt és az oldalára rögzített kardját! Amit már Avala az előbb kiszúrt! Az mint a mágnes, vonzotta szemét már korábban is.

Valószínűleg ez a tag lehetett a főnök. Mert voltak fegyverei, és volt letépett, zsugorított fejekből trófea nyaklánc is. Biztosan szereti az ilyen csecsebecséket, gondolta cinikusan Avala. Adjunk neki még egyet! A kezében lévő karddal, miután lehemperedett a begörnyedt szörny hátáról, annak egyetlen suhintásával levágta a fejét. Mintha a kard mindig is tudta volna, mit is akar tenni, zöldes derengéssel, meglepően könnyedén tette a dolgát. A harc véget ért, kiterjesztett érzékelése most már megnyugodhatott. Azt visszahúzhatta elméjébe.

„Mindenségünk oltalmazója. Fogadd be körforgásodba ezt az öt testet. Fogadd el áldozatukat, természetanyánk oltárán. Amen.”

– Figyű hapsikám, igazán eloldozhatnál már, ha ki imádkoztad magad! Kezd egy kissé hűvös lenni idelent.

Avala szó nélkül ment oda a meztelen lányhoz. Tenyerével megfogta a lány megkötözött bokáját, és lassan végigsimított testén, egészen a megkötözött kezéig.

„Test és lélek egy marad. Porból leszen élet, életből a por, mikor ideje eljő, ami nem e telihold. Engedd hát el, kit el kell. Semeríni kötéllel Isten nem ver! Amen”

A két ezüstös színű, alig öt milliméter vastag kötél életre kelt. Akár kis kígyók, lesiklottak a leányról, elengedve őt. Engedelmesen a vándor lába előtt összetekekedtek két kicsi gurigába. A vándornak is volt ilyen varázskötele. Az egyik szütyőjét kinyitva eltette szerzeményeit a többi közé. A leány anyaszült meztelen ugrott fel.

– Ne bambulj, fordulj el! – tekintetével rosszállóan nézett Avalára.

– Azt várhatod nyugodtan. Eszemben sincs! Elvégre nem tudhatom, hogy ki vagy, mi vagy?! Lehetsz boszorkány is, aki épp csapdába akar engem csalni.

– Tudd meg hites uram, én vagyok Ramona, Herbál király egyetlen leánya. Királyságunk felszentelt papnője, a te újon-sült feleséged! Te meg a férjem ettől a perctől kezdve.

A vándor körbenézett, hátha valaki máshoz beszél ez a lökött tyúk. De nem, rajtuk kívül csak az őt, halott négykarú volt a közelben. Azok meg épp békésen fetrengtek tovább ott, ahol meghaltak.

– Bocsi, ne haragudj. Azt hittem sértetlenül sikerült megúsznod. Már látom, hogy nem, valahol nagyon beverhetted a fejed. Van itt egy falu a közelben, majd a javasasszony segít rajtad.

– Marha vicces vagy! Nem, nem sérültem meg. A férjem vagy és kész, tetszik, nem tetszik, ez van.

– Jó. Kérlek áruld már el, hogy sikerült ezt megálmodnod? Nem emlékszem sem a lánykérésre, sem az eskütételre, és fene tudja miért, de a nászéjszaka is kimaradt valahogy emlékeimből!

– Amikor nem mentél el, és megmentettél, az a te döntésed volt?

– Igen, kié lett volna?

– Nos ahhoz, hogy összeházasodjunk, hogy elved a király lányát, három dolog kell. Nekem önként, teljes szívemből fel kell kínálnom magam. Neked el kell ezt fogadnod, szintén önként. Úgy emlékszem, ez megtörtént!

– Ezt nem nevezném önkéntesnek, épp meg akartak enni a Trollok.

– Kényszerítettél? Nem ugye, akkor ezt megbeszéltük. Amúgy meg láttam a nadrágodon a dudort, úgyhogy a te elfogadásodról ennyit.

– Az minden férfinál automatikus reakció!

– Szar ügy! Reklamáld meg a Teremtőnél. Engem hidegen hagy a magyarázkodásod. Nekem nagyon is valódinak tűnt!

– Oké, rendben. De más érved nincs!

– Ami azt illeti, de igen, van! A király jelenlétében kell megküzdened értem, kegyeimért! Győznöd kell, és a király kardját el kell vened. Annak el kell fogadnia téged, mind örököst. Át kell adnia neked a trónt! Ha a király ellenszegül ennek, akkor

a házasság érvényét veszíti! Kivéve, ha a trónörökös még nem akarja a király helyét elfoglalni, amibe viszont a királynak élő szóban bele kell egyeznie.

– Akkor lenyugodhatsz végre, mégsem lettél feleség. Menjél szépen haza! – Keresni kezdte elveszett tölgyfa husángját.

– Negatív! Amíg el nem hálod velem a nászunk, nekem nem parancsolhatsz! – Ramona megmakacsolta magát, nem mozdult.

– Nézd kislány. Igaz, megküzdöttem érted, hogy élhess. Nem akarom a király trónját. Nem vettem el a kardját, az nem fogadott el engem! Apáddal se találkoztam, ha király, ha nem! Nem találkozhattam, mert nincs is itt. Amúgy meg jó lenne, ha letörölnéd magadról ezt a kulimászt és magadra kapnál valamit. Nem vagyok prűd, de tényleg meg fogsz fázni. A takonykor a királylányokat sem kíméli.

Ramona halkan mormolt egy varázslatot, és testéről minden rákent zsír, fűszer, ráragadt avar és egyéb kosz, úgy pergett le, mintha csak víz lett volna, amely tűzforró vason pattogva keresi menekülő útját. Majd csettintett egyet és máris teljes testét egy ugyanolyan kapucnis csuha fedte, mint Avalának, csak szürke színben.

– Te tudsz varázsolni?! Akkor miért nem mentetted meg magad?

– Igen tudok, de azt nem tudom mindig használni. Ahogy most se tudtam sajnos. – Itt egy kicsit elhallgatott, láthatóan fájt neki az emlékezés. – Rossz híreim vannak, hites uram. Add csak ide azt a kardot kérlek. Igen azt, amivel levágtad a Trollt.

Avala átadta Ramonának, amikor is az teljes erejével lesújtott a halott Trollra. Volt benne erő, mégis azon szinte alig látzott bármi is. Majd átnyújtotta a kardot a vándornak. Az szinte azonnal halványzöld derengéssel üdvözölte.

– Ezt nem értem! – Már az első másodperctől valami kész-tette arra, vegye magához a kardot. Valami vonzotta hozzá, de nem tudta, hogy mi.

– Ez apám kardja, és te elvetted erővel. A kard elfogadott téged, kiválasztott lettél. Apám is! – Avala értetlenül nézett a lányra. – Te vagy az új király!

– De hát apád nincs is itt! – A leány szemében könnyek gyűltek össze, és a tűzrakás mellé mutatott.

– De igen, itt van. A testőr parancsnokkal és öt elfogott testőrrel együtt. – A tűzrakás mellett csontok voltak kupacban. Hét feltört koponya és más lerágott csontok egy helyre dobálva. Apám volt az első, akit élve megsütöttek a Trollok. Majd jöttek a többiek. Három napja fogtak el minket. Engem hagytak utoljára, mert én voltam a legkisebb köztük.

– Képesek voltatok elindulni ennyi katonával?

– Nem, csupán ennyien maradtunk. Csapdába csaltak minket. Egy egész század katona halt meg aznap. A Trolloknak csak az élők kellettek, a holtakat hátrahagyták.

– A Trollok egyszerűen nem elég okosak ehhez!

– Igen tudom. Áruló van a királyságban. Ezért is fontos, hogy elfogad apám felkérését. Teljesítetted minden feltételét, de elenged, ha nem vállalod.

– Most akkor apád él? Vagy meghalt?! – Ramóna nagyot sóhajtott. – Oh, ti kishitűek! Legyen hát! Onnét tudom, te vagy az új király, hogy ismét tudok varázsolni. Az meg csak akkor lehetséges, ha a jog szerinti király van hatalmon, akit a kard elfogad. Amikor apámtól elvették a kardját, elvesztettem minden mágikus erőmet is. Ha nem hiszel nekem, nézd meg a saját szemeddel!

Két tenyerét összeillesztette. Kis fehér gömb jelent meg ott, és ahogy kezeit széthúzta, az tágulni kezdet, míg teljesen láthatóvá nem tette az Étert. A köztes világot, ahol a holtak várják az átkelésük idejét. Ott állt az öreg király, a testőr-parancsnoka és a teljes század harci díszben. Mintha még mindig élnének. Akkor Avala megértette, mit is várnak tőle a holtak birodalmában. Az öreg király felé bólintott, gondolatban elfogadva sorsát. A holtak nem beszélnek. Mégis a tettek

gyakran beszédesebbek bárkinél. Az öreg király a szívére tette a kezét, majd megérintette áttetsző kezével a vándor mellkasát. A vándor bólintott, a király szelleme is. Akkor lányára nézett, és újra a vándorra. Az ismét bólintott. Az öreg királyszellemének szemeiből könnycseppek indultak el. Ismét bólintott, majd felült szellemlovára, és elindult a fény felé. Vele a teljes kísérete.

A látó

A Kárpát-medence déli oldalán vagyok, harmad magammal. Úgy harminc körüli lehetek. Valahol a hegyvidék mélyebb részén, egy nem túl szűk, de nem is széles szurdoknál aknákat kerestünk, hogy hatástalanítani tudjam azokat. Egy falubeli öregember volt a tanítóm. Ő nem volt partizán. Bár én sem igazán, inkább tartom magam a segítőiknek. Megkeresem, majd szétszerelem a gyilkolásra szánt eszközöket. Az első világháború végén születtem. Akkor még senki sem gondolta volna, hogy részt veszek tevékenyen a másodikban is. Mi több, senki sem gondolta volna, hogy lesz második is. A két társam kissé lemaradva, engem követnek, figyelve minden mozgásra. Ők az én második szemem és fülem. Amikor dolgozom, csak az előttem lévő hat méter széles és hosszú szakaszra figyelek. Ilyenkor megszűnik létezni körülöttem a világ. Lassan haladtunk, az idő őszre hajló, mégis inkább mondanám vénasszonyok nyarának. Ruházatunk könnyed, barna katonai zubbony és nadrág. A nyakamra tekert kendő és a lábszáram közepéig feltűrt kötött zokni igencsak elütött a katonai feelingtől. A nagymamámtól kaptam. Ő maga kötötte. Ezek voltak az amulettjeim, a védelmezőim. Mindhárman óvatosan haladtunk előre. A kommunikáció is leginkább szemmel történt, nem beszélgettünk. Túl veszélyes volt. Két társam gépfegyverén pihentette a kezét. Csendben, de annál jobban figyelve mindenre, ballagott utánam. Nekem csak egy karabély volt a hátamra dobva. Még sosem lőttem emberre, még a gondolatától is összeszorult a gyomrom. Nem a félelem, hanem az irtózat volt az, ami miatt nem szeretem a fegyvereket. Egyszerűen más ember sérülése, halála, de még csak a lehetősége is fizikai fájdalmat okoz nekem már gyerekkorom óta. De ugyanúgy vagyok az állatok és bizonyos tárgyak esetén is.

Tudom, ez a második világháború idején teljes képtelenségnek hangzik, de attól még így van. Mondjuk a medve kivételével. A medve nem játék! A medve Isten megbízott küldötte, neki kéne emlékeztetnie az embert a bűneire. De a medve nem engedelmeskedik Istennek. Legalábbis az esetek többségében megeszi az embert, ahelyett, hogy felsorolná a bűneit. A medve makacs. Ezért, ha meglátja az ember, azonnal ki kell lönie. Ellenkező esetben ő lesz az, akit megesznek. Ezzel nincs vége. Ha kilövünk egy medvét, akkor medvetort kell tartani. Ki kell engesztelni a medve lelkét. Mivel, akárhogy is a medve komiszkodik, akkor is Isten küldötte. Gondolataimat, felugró emlékek zavarják meg. Gyerekkoromban egyszer még a helyi pap is rám lett szabadítva a falubéliek által. Előszóval beszélgettem régi tárgyakkal, akár órák hosszat is. Választak, ha kérdeztem. De csak nekem. Nem szóban, hanem érintéssel kommunikáltam velük. Voltak, amelyek elmesélték történetüket. Ez a kívülállókra rémisztően hatott. Már csak azért is, mert néha olyan dolgokról szereztem tudomást, amiről nem lehetett volna. Vagy azért, mert hétpecsétetes titokként kezelték, vagy azért, mert olyan régen történt, hogy már szinte senki sem él azok közül, akik tudhattak az adott dologról. Aztán lassan megtanított az élet arra, hogy mások előtt ezt ne tegyem.

Két társam falunkbéli volt. József gyerekkori barátom, míg Borát sosem kedveltem. Arrogáns, nagyképű, nagyhangú két méteres, csupa izom szerb gyerek. Én sem vagyok kis ember, de ő hozzám képest óriás. Ha azt mondom, sosem kedveltük egymást, enyhén fogalmaztam. Neki már az elég indok volt, hogy magyarnak vallom magam, holott csak a nagymamám volt magyar. Nagyon nem kedveltük egymást. Míg vele ellentétben József, gyerekkori barátom, aki minden csínytevésében azonnal partner volt. A végtelenségig jókedvű, kedélyes, madárcsontú ember. Még az orra is egy karvaj csőrére emlékeztetett. Egész lényéből sugárzott a boldogság, a jókedv, a

vidám lelkület. Anyja horvát, apját sohasem ismerte. Állítólag egy volt orosz katona. Így mi hárman, nagyon jó összeszokott csapatot képeztünk. Kiegészítve, egymást védve segítve tettük a dolgunk. Lassan harmadik éve dolgozunk együtt. Nem is kellett hangosan egymáshoz szólni, elég volt egy mozdulat, egy pillantás. Azonnal tapintható volt a levegőben, kinek mi a teendője. A nap már magasan járt. Lassan be kellett fejeznünk a kutatást. A felderítés szerint nincsenek a környéken portyázó németek. De ugye, ez nem volt semmire sem biztosíték. Egy szokatlan nesz, egy éles hang és az erdő népe elcsendesedik. Akkor kell a legjobban figyelni, azonnal elrejtőzni. Most is pontosan ez történt, csak hogy a szokatlan nesz a lábam alól jött!

– Clak. Clak.

Ez a baljós hang, belezenget a szurdok méltóságteljes csendjébe. Elsőpró ereje, megmutatkozott a közvetlen utána bekövetkezett baljós csendben. Isten minden teremtménye elhallgatott. Még a kabócák is. Vágni lehetett a csendet. Tudták mi ez a hang, és azt is mi következik utána. Lassan, fokozatosan felemeltem egyik karomat, az ég felé mutatva, leadtam a jelet. Rettegett jel volt ez. Jozsif és Bora a földre vetette magát. Sisakkal felém, fekvé a földön, lassan távolabb kúszva. Ez így volt megbeszélve, és ennek pontosan így kellett lennie! Mikor elérték a megfelelő távolságot, jelezték, hogy mehet. Már vagy két perce álltam fél lábon. Próbáltam elkotorni a karabélyom csövével a port. Amikor megláttam a sötétzöld gyűrűt, már tudtam, ennek fele sem tréfa. Mindig óvatos vagyok, nem először léptem már aknára, csak hogy sohasem volt még két kattanas. Óvatosan leguggoltam, vigyázva nehogy a súlyomat áthelyezzem. Kihúztam a vadászkésem, ami a bakancsom oldalára volt rögzítve és lassan, oldalasan mozgatva talpam alá szúrtam. Mindaddig, míg nem éreztem, hogy a kés pengéje belekarcol a zöld szörnyeteg tetejébe. Csikorgó hangja jelezte elegendő felületen fekszik fel. Ráfeszítet-

tem a pengére a másik kezem teljes súlyával. A vastag, kékes színű acél törnek ez meg se kottyant. A lábam lehúztam róla, az erre a célra faragott fa kockát helyeztem az akna tetején lévő hatszögletű peremre. Keresztbe fektettem felette a karabélyom, amire rá térdeltem, súlyommal leszorítva a kioldót. Megjött a harmadik kattanás. Az enyém vagy!

Joszifból kitört a feszültség, hangos nevetés formájában. Bora még mindig imát mormolt. Miután a gyűrűt kitekertem, megszűnt a csappantyúk feszítése, így simán hozzáfértem a gyutacshoz. Azt kihúзва a halál hírnöke máris döglött volt. Bekötött szemmel gyakoroltuk ezt az öregnél a faluban. Nem okozott semmi gondot. Miután megdöglött, elkotortam körülötte a földet. Ellenőriztem, tiszta volt. Kiemeltem hát a helyéről a pokol hírnökét. Ahogy emeltem ki, az aljára volt rögzítve egy lehelet vékony rézdrót, ami a földbe vezetett. Akkor már tudtam! Itt a vége.

Egy sakál! A robbanás térdelő helyzetben, fölé hajolva ért. Mindig is féltünk ettől a naptól. A pokol ezen csatlósait kifejezetten nekünk készítik. Szinte lehetetlenség kivédeni. Éreztem, ahogy a kavicsok és repeszdarabok az arcomba vájnak. Kitörve fogaim, beszakítva arccsontomat. Mintha lassított felvétel lett volna, mégis mindent éreztem. Majd hirtelen a fájdalom megszűnt. Elkezdtem hátra és felfelé vetődni, csakhogy már kívülről láttam magam. Majd egyre kisebb lett a kép, míg végül már csak egy halovány pontot lehetett látni. Majd végül csak a sötétség és a csend. Mintha be lettem volna zárva egy dobozba. Megszűnt minden. Vagy talán mégsem? Látóként mindig is tudtam, egyszer eljön ez a nap. De vajon a mai az? Vagy csak megint egy lehetséges jövőt látok?!

Nehezen vettem a levegőt, zihálva átizzadt testtel ébredtem fel. Fél oldalam el volt zsibbadva és fáj a levegővétel. Megtapogattam a fogaimat, mind a helyén volt. Lassan, nagyon lassan kinyitottam szememet. Fáj, belülről fáj. Mint a ki-robbantották volna. Nem láttam semmit. Sötét volt. Jobb

karom nem mozdul! Egyáltalán nem érzem. Teljesen el van zsibbadva. Jobb karomban lassan, ahogyan a vérkeringés helyreáll, mozdítani tudom ujjaimat. Ahogy feltöltődik vérrel, mintha százezer hangya mászna benne. Minden mozdulat igen kellemetlen. Görcsbe rándulnak izmaim, még a legkisebbek is. Mintha fel akarnának robbanni. Eltelik egy-két perc, mire magamhoz térek. Még mindig a fogaimat tapogatom ujjaimmal. Nehezen a jobb karomat meg bírom mozdítani. Ahogy megmozdul az órák számlapja automatikusan felvillan. Éjjel negyed három. Nem először fordul ez elő velem. Mármost rosszat álmodik mindenki. De, ami velem történik, az más. Mindig meghalok az álmaim végén. Viszont nem ez az ijesztő. Aki meghalt, annak a teljes életére emlékszem. Elejétől a végéig. Ez rémisztő. A tizenharmadik születésnapomon kezdődött. Az első álmomat soha nem fogom elfelejteni. Nem volt testem, de mégis. Egy hatalmas sziklába voltam bezárva. Nem voltam fogoly. Része voltam annak a valaminek. A testem helyén csak fényt láttam, és célom volt. Tenni akartam valamit, amit nem lett volna szabad. Beavatkoztam! Hogy ez mit jelent? Fogalmam sincs. Próbáltam belenézni a fejembe, visszaemlékezni, de nem ment. Valahogy olyan érzés volt, mint amikor egy csepp vízfestéket belecseppentesz egy tóba, és az elolvad, szétfolyik, semmivé foszlik. Mintha ilyenkor a tudatom semmivé vált volna. Tudtam, elmémnek ép eszemnek nyoma sem marad, ha tovább próbálkozom. Mintha egy vulkánt akartam volna lezárni egy parafadugóval. De ott is, akkor az a valami, ami én voltam, meghalt.

Most valóban más volt! Magamhoz térve, testembe visszatért az élet. Felülve abban a sziklában lévő vezérlőpultot láttam magam előtt, a monitorokon. A Föld!!!

Egy szál vörös rózsza

Róbert nemrég lett arkangyallá minősítve. Megdolgozott érte rendesen. Most se kérdezett vissza, ennek a hét gyermekes apának, miért kell meghalnia. Meg kell, mert itt az ideje. Róbert kinyitotta a kilenc személyes, majd huszonöt éves kisbusz bezárt ajtaját, és bepasszírozta magát az anyósülésre. Aztán eszébe jutott, egyszerűbb lenne, ha a szárnyait visszahúzná. Valóban, így kissé kényelmesebb is.

– Szia Róbert.

– Mindenható, te itt?

– Én mindenhol ott vagyok, hisz tudod.

– Mi járatban? Csak nem a belső ellenőrzés pattog megint?

– Á, dehogy. Bár az igaz, marhára paranoiás egy népség.

Mindketten elnevették magukat.

– Kitaláltál valamit?

– Oh, igen. Gyors halála lesz. Amikor megy hazafelé, bele fogok nyúlni a kormányba.

– Hmmm..., de akkor ő lesz a hibás. A biztosító nem fizet, és a családja nagyon nehéz helyzetbe kerül.

– Nem, műszaki hibát fognak megállapítani. Nézd csak, van menetreggizítő kamerája. Elöl és az utastérben is. Látni fogják, hogy ő megpróbálta, de nem ment neki.

– Akkor a szerelőt fogják elővenni?

– Persze. De aztán megállapítják, hogy nem hibázott.

– Szegény. Lesz egy igazán szar fél éve.

– Ez igaz, de ezek után sokkal alaposabban fog dolgozni. Megmentve ezzel sok ember életét.

– Alaposan felkészültél látom. Tudtam én, hogy megérdemled az előléptetésed arkangyalnak.

– Teremtőm, azt te már ezer éve is szeretted volna! Csak nem ment át a bizottságon. Amit melleleg ugyancsak te alkottál!

Megint nevettek. Hamarosan műszak vége, és jön Imre, hogy utolsó útját beteljesítse.

– Jössz a partira este, Robi.

– Naná, ki nem hagynám! Sátán megint kihívott téged ivós ping pong labda dobálásra.

– Tudod milyen. Nem adja fel sohasem. A melót is halál komolyan veszi.

Megint nevetni kezdtek, mert másodállásban a Sátán, a halál is már egy jó ideje. Csak a melós ruhája más!

– Teremtőm, ez most nem volt szép tőled! Viszont nagyon bejött ez a kis szóvicc.

– Jó, igazad van.

– Maradsz a projekt végéig?

– Nem, sőt igazából azért jöttem szólni, mert lefűjták Imre halálát.

– Na, mi történt? Újraírták az élet könyvét megint?

– Igen, mert a hét éves Julcsi Ausztráliában kibékült Petivel, aki egy szál virággal várta ma az iskola előtt.

– Nafene, az a vásott kölyök rájött végre mekkora seggfej volt?

– Igen. Emiatt viszont Julcsinak nagyon jó kedve lett, és felhívta a Magyarországon élő nagymamáját.

– Akkor a mamit nem üti el az autó ma délután?

– Nem, mert annyira boldog, hogy pogácsát süt a hajléktalan szállónak. Így ma az tömve lesz!

– Akkor az atya sem fogja eltörni a lábát holnap.

– Nem, és így Imrének sem kell meghalnia.

– Értem. Akkor szervezhetem újra a teendőim.

– Valahogy úgy.

– Mikor jöjtek vissza Imréért.

– Pontosan hetvennyolc év múlva.

– Az igen! Százhat évig fog élni?!

– Bizony! A temetésén csak a szűk családjából nyolcvankilencen lesznek ott. Meg még az ismerőseik, és az egyéb rokon-

ság. Pontosan kilencszáz tizenegy ember érkezik. Kilencszáz-tizenkettő fog távozni.

– Na! Csak nem itt fog megszülni a temetőben Margitka?!

– De bizony!

– Azért nem semmi, hallod! Mire nem képes egy szál vörös rózsza és némi kedvesség?!

– Ugye? Na megyek is, mert Szent Péter már megint pipa valamiért.

– Kösz, hogy szóltál Uram. Intézkedem azonnal.

Az angyal a kazánházban termett abban a pillanatban, ahol Imre dolgozott. Benyúlt a forró csövek közé, és az egyiket egyetlen mozdulattal eltörte.

Imre majd felrobbant a méregtől. A műszak lejárt előtt három perccel eltört a kazánházban az egyik főnyomócső. Ömlött kifelé a forró gőz.

– Fasza! Már csak ez hiányzott az életemből. Mondd Uram, Teremtőm! Miért haragszol rám?!

Aznap Imre túlórázott! Emiatt kislányának, Emesének iskolai szereplésén nem jelent meg időben. Mivel háromórás késéssel tudott csak az autójába beülni, lekésve alaposan a saját halálát. Mert a mennyországi életkönyvét írók másképp rendelkeztek sorsáról. Látni fogja felnőni gyerekeit, mind a hetet, az unokáit, mind a harmincegyet. De még a dédunokáit is, mind a hetvenkettőt. Csak Marcsi dédunokája kislányát nem láthatta már, mert ő a temetésén fog megérkezni. Mindez egy kis kedvesség, egy szál vörös rózsza miatt.

A hamis Transcendens

Pisti elégedett volt azzal, amit látott.

– Igen, teljesen korhű maradt. – Erre a restaurátor cégre bízta az 1969-es kerekklámpás egy-hármas Lada felújítását, átalakítását.

– Ahogy megbeszéltük. Minden eredeti rajta. Vagy épp után-
gyártott, kinézetre megegyezik az eredetivel. Bárki beül mel-
léd, nem fog észrevenni semmit sem.

– Ez valami hihetetlen! Mintha most jött volna le a gyártó-
sorról.

– Majdnem, mégsem kaphatod meg rá a muzeális, de még
csak a matuzsálem minősítést sem, sajnós.

– Lehet, de ez a kis áldozat igazán megérte.

– Amíg a motorháztetőt nem nyitják ki, senki sem gon-
dolná, hogy nem eredeti benne minden.

– Még én sem! De komolyan, hihetetlen munkát végezte-
tek!

– Minden benne van, amit kértem?

– Minden! Távolságtartó tempomat, billenthető tükrök, fűt-
hető bőrülések, led fényszórók. A legmodernebb GPS nyom-
követő, a legújabb tizenkét colos érintőképernyős navigációs
rendszer. Természetesen rejtett. Ha bekapcsolod a retró rádiót,
előjön az érintő képernyő, ha kinyomod, eltűnik a műszerfal-
ban ismét! A hangtechnika is igen komoly cucc. Ha akarod
berobbanthatsz vele a környező kocsik üvegeit is, tehát csak
ésszel! Van benne önvédelmi lopásgátló rendszer is. Azt se na-
gyon próbálgasd, mert némely országban illegális! Például Ma-
gyarországon. Viszont a motort, a hajtásláncot és a futó-
műveket mind le kellett cserélnünk.

– Muszáj volt?

– Sajnós a motort igen, tudod a környezetvédelmi normák
miatt. Nem kaphatott OT minősítést. Az meg rántotta ma-
gával a többi.

– Attól függetlenül nagyon szép lett.

– Valóban, én is büszke vagyok rá. De kérlek ne feledkezz
meg róla, a kaszni ugyan meg van erősítve, de attól függetlenül
ez egy majd hatvanéves technológia.

– Vigyázok rá, ne félj!

– De most komolyan, dupla turbós hibrid motor van benne! Majd négyszáz lóerős! Háromszáznegyvenhat kilométer per óra a vége padon! Eszedbe se jusson kipróbálni a valóságban, mert szétesik ez az öreg kaszni!

– Oké, oké.

– Pisti! Vedd komolyan kérlek! Nem szeretném a gyász-jelentésed olvasni.

– Nem fogod nyugi, vigyázok rá.

István vigyorgott. Nagyon, de nagyon tetszett neki a mai kor alapkövetelményeire átalakított, majd hatvanéves tűzpiros Lada, aminek nemcsak a króm dísztárcsái ragyogtak a napfényben. Teljesen elégedett volt, mégis várt még valamit. Tudta jól, a legjobb munkáinak Laci, a németországi autórestaurátor cég tulajdonosa, mindig nevet ad. Laci kicsit hallgatott, mintha gyermekétől válna meg, megsimogatta a tükörszerűen fényes, karc és koszálló, nanotechnológiás kerámiafesték bevonatott.

– A festésre vigyázz, ne enged javítani senkinek se. Titán kompozit is van benne. Ez a kompozit harmincszor erősebb bármely acélnál! Akár egy betonfalon is keresztül megy egyetlen karcolás nélkül! Na jó, ez erős túlzás, de gondolom érted. Tartós a cucc! – megint kicsit hallgatott. – Az autód neve Marabella.

Ortopel Zsolt rendezte Magyarország legnagyobb szocialista témájú old timer találkozóját egy Győr melletti kis faluban. Még a falut is átalakították a hetvenes évek eleji állapotára. Statisztaként felbérelve a helyieket erre a két napra. Volt, aki hagyományos népviseletbe öltözött, volt, aki munkásörnek. Sőt, érkezett egy korabeli valódi rendőrautó is, igazi rendőrökkel, de korhű ruhában. A szponzor minden költséget busásan kifizetett előre! A kilencvenhét éves, még a kommunista rezsim ideje alatt, Amerikába menekült, disszidált szponzornak csak egy kikötése volt. Meg kell hívniuk a német-magyar ket-tős állampolgárt, Kerekes István neves szoftverfejlesztőt és old

timer gyűjtőt. Akivel ő kezet akar fogni, miután lement a fődíjkiosztó.

Ezt Pisti nem értette, de nem baj. A szponzor multimilliárdos cégétől folyamatosan kapta a megrendeléseket. Így aztán betudta a meghívást a jó üzleti kapcsolatnak, meg a közös érdeklődési körnek. Pisti már úton volt legújabb szerzeményével. Zsolti épp az előbb hívta fel, hogy megérkezett a tréler. Rajta volt hat veterán autó, de az, amit a legjobban vártak nem. Azzal jött István, és nagyon élvezte. Maga a fesztivál fenomenálisra sikerült. Majd a végén megtörtént a szoftverkirállyal, a kilencvenkét éves szponzorral, magával Stephen Wehleddel az ominózus kézfogás. Amelyen jelen volt a cégbirodalom egyedüli tulajdonosának felesége is, Susannah Wehlead is. A cégvezér meglehetősen hosszan beszélt hozzá angolul, miközben a kezét rázta. Egy szót sem értett belőle, mégis megesküdtött volna, legalább háromszor megütötte az áram! Majd egy aránylag nehéz csomagot adott át neki, és legnagyobb meglepetésére tört magyarsággal azt mondta.

– Kinyitni akkor, amikor van ülve álmaid nő melletted, jön országhatár! Nem előbb! Ígérni!

Pisti, kicsit mosolyogva ugyan, de megígérte neki.

Hazafelé már késő éjszaka volt, amikor be kellett kapcsolnia a GPS-t, mert nem találta az autópálya lehajtóját, pedig azt nem lehet eltéveszteni! Amikor is rájött, rossz irányba kanyarodott. Vagyis Győrből nem Bécs felé, hanem Budapestnek vette az irányt. A szó szoros értelmében senki sem volt az úton. Ahogyan a kijelzőt nyomogatta, hirtelen valami villanás féle vette körül. Ahogy feltekintett csak két féklámpát látott közvetlen maga előtt. Beletaposott a fékbe, hogy elkerülje az ütközést félrerántotta a kormányt, becsúsztatva pontosan a másik autó mellé! Magából kikelve káromkodott, üvöltött át a másik felé.

– Te idióta barom! Megelőzől aztán megállsz az autópályán!

Ahogy nézte, leesett az álla. Egy Delorien volt. Pontosan olyan, mint a vissza a jövőbe kellék autója. Az ablakokon nem látott be, mert szemmel láthatóan vastag dér fedte őket. Majd felbódult a Delorien hathengeres motorja. Pisti elmosolyodott. Majd átkiabált.

– Versenyezni akarsz öcsém? A kaszni öreg, de négyszáz lóerő van benne haver!

Válasz helyett a Delorien sofőrje kétszer rálépett a gázra. Hangosan hörgő motorok zaja verte fel az éjszakai autópálya csendjét. A harmadik gázadásra mindkét autó kilőtt. Három másodperc alatt fent voltak százon! Pisti legnagyobb meglepetésére, orr volt az orr előtt. Egyik se tudta megelőzni a másikat. Pisti padlóig nyomta a gázt! Alig pár másodperc múlva már kétszázzal repesztettek, még mindig nem eldöntve a versenyt. Pisti rákapcsolta a hibridrendszer tartalék elektromos motorjait kettőszáznolcvan kilométeres sebességnél. A Delorien is meglódult. Már háromszáztízzel száguldottak mindketten, amikor is az öreg Lada szélvédőjén megjelent egy repedés. Akkor jutott eszébe, amit a restaurátor barátja mondott neki. – Ki ne próbáld, mert nem akarlak a gyászjelentésekben viszontlátni! – De már nem volt visszaút! Amikor is a másik autó sofőrje észrevette a már háromszázharminccal mellette száguldó hatvanéves Ladát. Arcáról a döbbenet volt leolvasható. Hisz a Delorien sofőrje eddig nem is tudott arról, hogy verseny van, ahol ő az egyik főszereplő! Nem is láthatta István autóját, mert be volt fagyva az oldalsó üvege! Pisti tökéletesen félreértett mindent, amit csak lehet. Akkor kékes-fehér elektromos kisülések, kisebb villámok jelentek meg a Deloien körül és igen, Pisti győzött!

De hová tűnt a másik autó? Basszus! Baleset történt? Pisti kirakta az elakadásjelzőt és megállt. Leállította a motort, kiszállt, és hallgatózott. De semmi. Egyedül az ő felhevült kipufogó rendszere kattogott halkán, ahogy folyamatosan kihűlt. Meg nem előzte. Már nem az autópályán van. Mi tör-

ténhetett? Elővette a telefonját és tárcsázta az autópálya felügyeletet, hogy bejelentse a balesetet.

A multimilliárdos cégvezér és felesége, a szállodai szobájukban nem tudtak aludni. Beszélgettek, még hozzá tökéletes magyarsággal.

– Szerinted sikerült a feltöltés? – kérdezte a feleség.

– Háromszor is átküldtem a programot. Szerintem igen.

– Nagyon szeretném már tudni, sikerült-e?!

– Három nap, ennyi kell, és meg tudod – simogatta meg nála jóval fiatalabb, mégis már nyolcvan éves párját. Az megfogta ráncos kezét, és az arcához szorította.

– Majdnem elnevettem magamat, ahogyan törted a magyart.

– Hidd el, én is majdnem elröhögtem magam.

– Kicsit azért félek a következményektől.

– Mitől félsz drágám?

– Olyan szép emlékeim vannak. Nem akarom elveszíteni őket. Viszont gyerekeket is szeretnék, nagyon! Persze unokákat is.

– Ne aggódj szerelmem, minden rendben lesz. Akikbe feltöltötték a programot, emlékezni fognak mindkét valóságra. A régre is, és arra is, ami az időutazás után lesz. Legalábbis a kísérletekből ez jött vissza.

– Azért félek. Nem gondolod, hogy veszélyes, amit tettünk? Elvégre a kísérletekben percekről beszélünk. Mi viszont évtizedeket akarunk ugrani!

– Ne félj, nem játszunk Istent – megsimogatta felesége hasát. A hasán lévő golyó ütötte heget, mely meddővé tette szerelmét hat évtizeddel ezelőtt.

Pisti telefonja süket, a GPS is megbolondult.

– Nincs jel... basszus! Kettőezerhuszonnégyszerben nincs jel, ez szép! Majd húsz kilométert ment vissza, de se roncsot, se más járművet, de még egy vacak autópálya felhajtót sem talált. Vajon hol jöhetett le róla? Már éjjel egy óra is elmúlt, amikor megunt a kevergést a semmiben. Egy útszéli erdei parkolóban leállította a motort, és elaludt.

– Jó reggelt álomszuszék, hasadra süt a nap! – Pisti azt hitte álmodik. A lány valami hihetetlenül szép volt. Mosolygott, egyenesen rá. Szandálja a kezében, mezítláb állt mellette. – Szia, Zsuzsi vagyok. Szép a verdád!

– Szia Zsuzsi, én meg István. Hát te?

– Ezt nem értem, persze hogy én. Ismerjük egymást?!

– Nem hiszem, amit igazán sajnálok. Csodálatos a mosolyod. – A lány zavarában a haját igazgatta.

– Akkor elviszel megkocsikáztatni? – Zsuzsinak nagyon tetszett István.

– Hát hogyan vinnélek el, gyere! Hová lesz a fuvar?

– Pázmándfalut ismered? – István nagyon meglepődött, mert onnan jött el tegnap éjjel. Ott tartották az old timeres bulit.

– Ha segítesz, odatalálok.

Zsuzsa segített neki. Már pattant is be. Alig pár kilométerre lakott szüleinél, abban a kis faluban. Ahol még aszfaltút sem volt. Telefon is csak egy a faluban, a postán. Viszont volt egy autószerelő műhely, ahol ki tudta cseréltetni a kocsni berepedt szélvédőjét. Legnagyobb meglepetésére elfogadták a fesztiválon vásárolt öreg, már forgalomból kivont, magyar forintos bankókat, csak a gyűjtőknek értékes bankjegyeit. Egészen pontosan csak azokat fogadták el! Nem volt bankautomata és kártyával sem lehetett sehol sem fizetni! Bután néztek rá, amikor rákérdezett. Három napot mondott neki a szerelő. Végül is miért ne. Hotel a környéken se volt. De Zsuzsi egyik barátnéjának az anyukája, koszt-kvartéjjal együtt napi tíz forintért kiadott neki egy szobát. Pistinek csak ötvenesei, és százasa voltak, régi magyar forintban. Még a fesztiválon vásárolt be belőlük. Se tízes, se húszas! Azok arany árban voltak! Közben minden percét Zsuzsival töltötte. Nem igazán értette, minden hihetetlenül olcsó volt. Az eurót senki sem ismerte!

Azon a napon megcsókolta Zsuzsit. Maga sem hitte el, már el se váltak onnantól, az éjszakát is együtt töltötték, együtt

aludtak. Már ha lehet azt alvásnak nevezni. A harmadik napon el kellett könyvelnie, fülig beleszeretett a lányba.

– Zsuzsi. Eljössz velem Németországba?

– Nincs énekem útlevelem.

– Nem is kell. Simán átmegyünk a határon, úgy ahogy jöttem.

– Az nagyon veszélyes. Ha az embert megfogják disszidálás közben, abból nagy baj lehet.

– Az Union belül ilyen nincs. Ott nincsenek valós határok.

Ezt Zsuzsi nem értette, de bízott szerelmében. Az anyjával meg már beszélt újdonsült barátjáról, aki Németországban élő magyar. Édesanyja azt mondta neki, ne gondolkodj rajta sokat! Fogd meg édes fiam ezt az embert. Német földön él, autója van, háza, cége és még az ágyban is jó. Fogdd meg a tökeinél és a gyomrán keresztül, és többé el ne engedd! Menj vele ki, tégy kedvére, szülj neki egy rakás gyereket! Majd akkor írj nekem, ha megérkeztél, és már minden rendben. Fogta is Zsuzsi rendesen! Napjában háromszor is elkapta a férfit, de még éjszaka is kedvére tett. Bele is habarodott az hamar.

A falu autószerelője, ami valójában húsz kilométeres körzetben az egyetlen volt, alig hitt a szemének! A törött szélvédőért nagybátyja ment fel Pestre, a kommunista párt által felügyelt alkatrész raktárba. Ahol volt neki ismeretsége. Addig nem is volt semmi gubanc, amíg el nem fordította a kulcsot a majdnem újnak kinéző tűzpiros kerek lámpás Ladába. Amikor a motor életre kelt, már tudta... itt valami nincs rendben! Csak bent a műhelyben merete felnyitni a motorháztetőt. Valamennyi szerelője és ő is csak bambulni tudott a motortérbe, igazából nem tudta mit is lát! Rohant is a postára telefonálni, bejelenteni a rendkívül gyanús felforgató elemet.

– Mondom én, itt valami nincs rendben! A jármű az adatlapja alapján, csak öt év múlva lesz legyártva! A motorja helyén nem tudom mi van. Tele a motortere mindennel, kábellekkel, villanymotorokkal! Olyan benzinmotorral, amit még

sose láttam. Olyan az egész belülről, mint egy úrhajó. A faluban egyetlen televízió van a tanácsházán, az is egy mázsás. Ebben az autóban vékonyabb mind egy ceruza! Jöjjenek gyorsan kérem! Amilyen gyorsan csak tudnak.

– Küldünk oda munkásöröket. A körzeti megbízottat. Meg a mi ügynökeinket is. Tartsa ott őket mindenképpen! Nem érdekel hogyan csinálja!

Pisti a harmadik napon kezdett gyanakodni, valami nincs rendben ezzel az old timer fesztivállal. Ugyan mindenhol korabeli autókat és öltözeteket lát, mégis valami nem stimmel. Amikor elhozta az autóját, a szerelő mindenféle marhaságot kitalált, csak ne kelljen kiadni a járművet. Adott neki öt darab százast, akkor elengedte nagy nehezen. Amikor ment Zsuzsiért, azt épp négy munkásörnek beöltözött főszer zaklatta. Szemmel láthatólag szerelme félt tőlük.

– Uraim! – szólt feléjük. – Talán ezt nem kéne.

– Neked meg mi közöd hozzá, bűdös paraszt!

– Ember vegyél vissza! Mert meghívás ide vagy oda, elkenem a szátokat, de nagyon csúnyán! Amúgy két danos aikidó mester vagyok. A helyetekben átgondolnám kétszer a szitut fiúk!

– Elvtársak, hallottátok?! Nem elég, hogy letegezett ez a felforgató, de még le is urazott!

Innentől már aránylag egyszerű volt a történet. A négy valódi munkásör, a valódi körzeti megbízottal együtt, pillanatok alatt ájultan feküdt a porban. Ez utóbbinak volt egy újság a zsebében, a Vas Népe. Pista magához vette, megnézte rajta a dátumot. Ezerkilencszázhatvannégy, júniusi szám. A letöltött program első csomagja aktiválódott. Igen, ő most itt van, ebben az idő síkban, menekülnie kell Zsuzsival együtt! Honét tudta, fogalma sem volt róla! Valójában ez volt a letöltött program első csomagja, amit elméje megnyitott.

– Menjünk Zsuzsi!

– A bőröndöm.

– Hagyd, veszünk mindent, ami kell! Mennünk kell!

Azonnal elhajtottak. Épp csak elindultak, amikor három Volga állt meg a szerelőnél, szinte azonnal utánuk eredve.

Észak-Magyarországon valamennyi határátkelőt lezárták. Ott csak fokozott ellenőrzés után engedtek át bárkit is. Minden német állampolgárt feltartóztattak, és csak a titkos szolgálat engedélyével mehettek útjukra. Pistit és Zsuzsát keresték. Aznap éjfélkor, a barcsi határátkelőn épp karbantartást végeztek. Senki sem volt a határ egyik oldalán sem, így nyugodtan tudtak dolgozni. Az őrség is laza volt. Amikor is hirtelen motor zúgás verte fel a csendet. Egy piros paca húzott el, közvetlen mellettük. Hihetetlen sebességgel. Az egyik határőr felkapta a fegyverét, tüzet nyitott a távolodó valamire. A szerelők állítják az egy piros autó volt. A kamerák felvételei ezt megerősítették. Viszont egy repülőgép sebességével haladt. Ezerkilencszázhatvannégyben, ha valaki száztízszaléval haladt, az már nagyon gyorsnak számított. Ez a valami majdnem háromszáznegyvenöt szaléval ment! A jelenséget soha többé nem látta senki sem, így a titkosított jelentés sohasem szivárgott ki.

Stephen Wehlead és Susannah Wehlead hazaérkeztek a kaliforniai birtokukra. Már eltelt négy nap, és Susannah, magyar nevükön Kerekes Zsuzsa és férje Kerekes István múltbeli emlékei még nem változtak meg.

– Nyugodj meg kedvesem, sikerült nekik.

– Az én emlékeim még a régiek. Nem változott semmi sem.

– Hatvan évről beszélünk. Lehet nem három nap lesz az átalakulás ideje.

– Azért jó lenne, ha a kutatásvezetővel beszélnél.

Akkor olyan történt, amire senki sem számított!

– Dédimama, Dédimama!

Az öt év körüli kislány és a négyéves kisfiú kacagva vetődtek dédszüleikhez. Ahogy fizikai kontaktba kerültek velük, hatvan évnyi vadonatúj emlék árasztotta el tudatukat. Jól elválaszt-

hatóan meglévő emlékeiktől. Zsuzsi sírva fakadt örömében. Öt gyermeke, tizenegy unokája és négy dédunokája lett hirtelen. Vége a gyermektelen létnek!

Hatvan évvel ezelőtt.

Pisti, kibontotta Stephen Wehlead csomagját. A magyar határ előtt álltak meg három kilométerrel. Azzal az álomnővel, akit szeret. Két derék alá érő golyóálló mellény, két útlevel, neki és Zsuzsinak. Stephen Wehlead és Susannah Wehlead amerikai állampolgárok névére kiállítva. Készpénz, nagyon, nagyon sok készpénz.

– Pisti! Ugye nem azt akarod csinálni amire gondolkodok.

– De igen, pontosan azt fogjuk tenni, amire gondolsz!

– Kicsit félttem, hogy ezt válaszolod.

– Nem tudom, miért, de tudom mit kell tennem. Mintha valaki a fejembe jegyzetelt volna.

– Mondjuk az, akitől ez a csomag jött?

– Igen, pontosan.

A saját idejében kettőezerhuszonnégyben, a retró tűzpiros Zsiguli itt, ezerkilencszázhatvannégyben még annyira új, hogy le se gyártották. A benne lévő technika, még nem létezik. Fel sem találták még, éppen ezért hihetetlenül veszélyes, ha rossz kezekbe kerül. Át kell jutniuk a határon mindenképp, a fejében lévő feljegyzések alapján, át is fognak. A program harmadik része, megnyílt. A jármű végsebességével, háromszáznegyvenhatal száguldott keresztül a határon, amikor egy gépfegyver zakatolása hangzott fel a hátuk mögött. Zsuzsa fájdalmasan felsikoltott, de a hihetetlen fájdalomon kívül más baja nem esett. A kevlár mellény megfogta a két gépfegyver lövedéket. Ami eltalálta a karosszériát, átszakítva azt, Zsuzsába csapódva állt meg.

A Delorien egy ponyvával volt letakarva. Két utasa az autótól majd száz méterre, a reptér melletti parkolójában feküdtek a magas fűben. A fiatalabb férfi kezében egy vadonat új, második világháborús páncéltörő gránát. Míg az idősebb férfi egy

távcsővel figyelte a helyszínt. Hamarosan megérkezett a tűzpiros Lada. Kiszállt belőle egy férfi és egy nő. A Delorien idősebb utasának ük-ük nagyszülei. Húsz percre rá, hogy Pisti és Zsuzsi gépe felszállt, a Delorien fiatalabb utasa célba vette a tűzpiros Ladát. Meghúzta a páncéltörő gránát elsütő billentyűjét, és a jövőbeli autó restaurátor, Laci alkotása ezer darabra szakadt. A Delorien idősebb utasa, elővett egy noteszt, bele-dörzsölte a fűbe. Amitől picit maszatos lett ugyan, de elvesztve a pozitív feltöltöttségét, az időfodor vonalán aktualizálódott. Kinyitotta, és belenézett a jegyzeteibe, illetve annak hűlt helyére.

– Rendben vagyunk, itt végeztünk. Megyünk haza.

A randevű

Egy kellemesen hangulatos étteremben vártam a nálam huszonöt évvel fiatalabb, igen szép, de meglehetősen önfejű partnerem. Aki valójában a kislányom. Arra kért, kivételesen csinosan öltözzek fel, és ha lehet zoknit is cseréljek. Borotválkozzak is meg, miután alaposan letusoltam, friss alsógatyát húztam! Hozzak magammal egy szál vörös rózsát is! Komo-

lyan mondom, úgy kezel mintha gyerek lennék! Na jó, van némi alapja is. Amióta párom eltávozott az életünkből, kissé elhanyagoltam magam. Azt mondta, van számomra egy kis meglepetése, és meg fog változni az életünk. Fel akar rá készíteni. Már alig várom, hogy mi lesz a meglepetés! Vajon esküvő lesz, vagy nagypapa leszek végre! Vagy mindkettő?! Amikor az általa előre lefoglalt asztalhoz vezettek, még csak nem is sejtettem mi fog történni. Az asztalon egy rózsaszínű boríték várt, kék szalaggal átkötve. Amikor megláttam, a szívem hirtelen felgyorsult. Most, hogy olvasom, a gutaütés kerülget!

„Apukám!

Édesanyám mielőtt elment, megígértette velem, ne hagyjam, hogy egyedül maradj. Azt akarta, kezdj el ismerkedni. Viszont azt is tudta, ezt te magadtól nem fogod megtenni. Engem kért meg rá. Ez volt az ő utolsó kívánsága.

Apám! Édesanyámat két éve temettük el. Itt az ideje, hogy randevúzni kezdj! Erre tökéletesen alkalmatlan vagy, hogy ezt leszervezd. Így intézkedtem. A hölgy hamarosan jön, kérlek, viselkedj! Pontosan délben érkezik! Nagyon nem szeretnék csalódni benned! Egy kis motiváció neked, papus. Ha jó leszel, talán, de csak talán, hatalmas kérdőjellel, hajlandó leszek az uncsiról is beszélgetni veled.

Szeretettel, a kicsi lányod.”

Nem kicsit voltam mérges. Nem szeretem, ha átvernek! Azt meg végképp nem, ha helyettem hoznak meg engem érintő döntéseket. Az is igaz, másra számítottam! Mondjuk egy-két ultrahangos képre. Már negyed egy is van!

– Elnézését kell kérnem kisasszony, úgy gondolom az asztalfoglalást vissza kell mondanom. Úgy néz ki tárgytalan.

– Sajnálatos, bár be kell valljam, pincérnőnek még nem néztek eddigi randevúim során.

Hoppsza, és valóban! Egy igen magas, arányos testalkatú hölgy állt az asztal mellett. A fejem színe megváltozhatott, mert elnevette magát.

– Elnézést kisasszony, nem akartam megbántani. Számomra is meglepetés volt ez a találkozó. Igazából nem erre számítottam. Kérem, foglaljon helyet.

Felállva, kihúztam a széket a meglepetés vendégemnek, aki majdnem olyan magas volt, mint én. Szája sarkában pici, elrejtett mosoly jelent meg. Ez volt az első olyan dolog, ami felkeltette az érdeklődésem.

– Köszönöm szépen. Igazán kedves.

– Kérem, nincs mit.

– Nem tegeződhetnénk?

Rövid bemutatkozás, ismerkedés után lendületes beszélgetésbe kezdtek. Hamar elment az idő. Ebédre jöttek, de igazából nem ettek egy salátán kívül semmit.

Majd három óra beszélgetés után, fizettem. Mivel a fogasztásunk nem volt túl sok, így tisztességes borraivalót hagytam az étteremben.

– Kedves Ágota! Meghívhatlak egy sétára?

Alig öt perc múlva az egyik sétáló utcában andalogtak.

– Még nem sikerült halálra rémisztenem téged?

– Nem! Igazából szeretek értelmes emberekkel beszélgetni. Abból meg a felhozatal általában a női nemet részesíti előnyben.

– Hmm. Ez érdekes. Általában a férfiakat megrémiszti, ha egy okosabb nővel találkoznak. Na meg ott a magasságom is. Ha valaki százhetvennyolc magas, az testalkatilag nem tud törékeny lenni.

– Az, hogy valakinek van két diplomája, még nem jelenti automatikusan, hogy okos is. Mint ahogyan nem dagadt az sem, aki nyolcvan kiló az általad említett magassághoz.

– Hűha! Nem is tudom, ezt most bóknak vagy sértésnek vegyem?

- Pontosan annak, aminek szántam!
- Ne igen, a lányod említette nagyon közvetlen vagy. Ami a szíveden, az a szádon.
- Igaz, de csak mert én nem vagyok okos ember. Ugyanakkor lusta vagyok megjátszani magam.
- Már csak két dologra vágyom, és tökéletes lesz ez a mai nap.
- Rajtam ne múlják. Mit tehetek érted?
- Megfogod a kezem?
- Ezer örömmel!

Kéz a kézben sétáltak tovább. De egyikük sem szólalt meg. Ferenc boldog volt. Felesége halála óta, senkivel sem sétált kéz a kézben. Óvatosan fogta Ágota kezét, miközben akaratlanul is egy ujjával simogatta azt. Ágota kis mosolyát már nem tudta elrejteni. Ragyogott arcán az elégedettség. Amikor is Feri törte meg a csendet.

- Mi lenne a második kívánságod?

Ágota arca színe élénkpirosra váltott. Kis csend következett, majd félénken belekezdett.

- Szeretném érezni, szeretném átélni, hogy valaki mélyen a szemembe néz, magához ölel, megsimogatja az arcom – befejezni már nem tudta.

Elcsattant az első csók, majd a második is. Majd ki tudja hány? Feri és Ágota összeölelkeztek, mintha csak kiskamaszok lennének. Pedig Ferenc hamarosan betölti az ötödik X-et. Ágota sohasem gondolta volna, negyven felett érezni fogja, amit most! Ha nagyon utánnanéznék, az igazság az, egyikük sem gondolta volna még ma reggel, mit hoz nekik a naplemente. Két megtört lélek egymásra talált. A mennyországban megkondukt az igaz szerelem harangja, jelezvén, hogy Ámor ismét sikerrel járt.

A végítélet napja!

A hadügyminiszter mindkét keze a fején. A jelentés nélkül is pontosan tisztában van vele, tehetetlenek voltak a behatolóval szemben. Egész világuk felfordult! Nincsenek országhatárok, se nemzetek, se vallások, amelyek kivételt tennének. Mindenki egyformán bajban van, mindenki ugyanúgy képtelen

akár a legkisebb mértékben is ellenállni. Ugyanakkor a zavar-
keltő, idegen entitás, békésen reagál minden egyes támadó cse-
lekedetükre. Egyetlen egy katonát vagy polgári személyt nem
vesztettek. Ez igaz! Viszont a folyók, patakok, de még a cser-
melyek folyása is megállt. Ott, ahol épp volt! A nap se moz-
dult, pedig tudomásuk szerint ez lehetetlen! Világuk megállt,
mintha csak egy hatalmas óra lett volna, amit újra fel kell
húzni. Ő, a hadügyminiszter bármit is tett, az kevésnek bizo-
nyult az idegennel szemben. Láthatóan, az idegen entitás segít
világukon. Amit ők tönkretettek, kijavítja. Amit beszennyez-
tek, kipucolja! Amit végképp elrontottak, kicseréli. Viszont az
entitást nem érdekli sem a miniszter, sem a hadügyminiszter,
sem a hadsereg! Sem a vallási vezetők, sem a királyok, sem a
diktátorok, sem senki e világon. Teljesen hidegen hagyja, ig-
norálja őket. Csak teszi azt, amiért jött! Nem érdeklik a kö-
vetkezmények se! Ugyanakkor érzi a változást, ami végül is jó!

Beszélnék világvégéről, Isten megnyilatkozásáról, a meg-
váltó újbóli eljövételéről. A végítélet napjáról. Ő, mint had-
ügyminiszter nem hisz egyikben sem. Bár az is tény,
egyértelműen vigyáz rájuk, nem akar egyetlen élő szervezet-
nek sem kárt okozni!

Mondjuk az nem volt túl barátságos, hogy mindenkit össze-
terelt, és egy hatalmas hálóval elragadott akarata ellenére! Egy
kietlen helyre vitt, ahol nem volt semmi! A szó szoros értel-
mében semmi sem! Majd láthatták, ahogyan az általuk be-
szennyezett óceánok vizét, egyszerűen kiemelte, és friss tiszta
vízzel feltöltötte. Ugyanez történt mindennel, amit bemocs-
koltak, beszennyeztek. Közben a létesítmények, járművek,
erőművek nagy része, egyszerűen megsemmisült. Az infrast-
rúktúrájuk úgyszintén. Természetesen elismeri, az a szintű
környezetszennyezés, amit megengedtek maguknak, tovább
nem volt fenntartható! Ők ezt képtelenek voltak megoldani,
kezeleni. A tudósok szerint még száz év, és világuk egyszerűen
élhetetlené válik. Akkor minden élő kipusztul.

Most újra van tiszta vizük, rendezett világuk, működő folyók, patakjaik és csermelyeik. Visszakapták a napjukat is. A szabadságukat és a szabad akaratukat.

Az entitás, Isten vagy Megváltó, mindenki másképp hívja, úgy tűnik, ahogyan jött úgy el is ment! Hatalmas káoszt hagyva maga után. Igaz, tiszta káoszt! Megszűnt teljesen minden környezetszennyezéssel járó probléma. Csak épp újra fel kell építeniük a civilizációjukat, mert szinte minden megsemmisült. A gyárak, az utak, az erőművek, minden! Ami őt a legjobban bosszantotta, a teljes hadi felszerelés, fegyverzet, minden taktikailag bevethető eszköz is! A teljes hadi arzenál odalett! Ő, a hadügyminiszter teljességgel tehetetlen.

Zoli hamarosan végez az akvárium takarításával. Amióta megvette a külső szűrőt, azóta csak két-három évente kell egyszer nagytakarítást végeznie. Akkor valóban szét kell kapnia az egészet. Viszont így a lehető legkevesebb stresszt okozza kis kedvenceinek. Vigyáz rájuk, óvja őket. Igyekszik a takarítás alkalmával nem kárt tenni bennük. Alkalmanként ez nem is olyan egyszerű. Most igazán koszos volt! Már két hónapja is ki akarta takarítani, csak valahogy sohasem jött össze neki. Mindegy is, már kész, és jó ideig nem is kell vele foglalkoznia takarítás terén.

A küzdelem!

A nő eszeveszett tempóval hajt a belvárosban. Újdonsült ismerőse, aki egyébként a férje is, a Las Vegasban töltött örült éjszaka után, erősen vérzik. Szinte semmit sem tud róla. Csak azt, hogy jó ember és a férje. Amúgy egy volt drogos punk, a szakmája ács! A majd hétszáz lóerős Chevrolet Camaro nem viccel! Úgy fekszik a kanyarban, mint macska a szekrény tetén. Két tucatnyinál is több rendőrautó üldözi. Lövések dör-

dülnek. Helikopter zaja a feje felett, hangosbemondón próbálják megállásra bírni. De a minden órás lányanya gázt ad. A motor felhördül. A tűzpiros Camaro kilő, akárcsak egy nyílvesző, állva hagyva mindenkit! Egyenesen a híd felé, amit ép most nyitnak fel. A sebességmérő százhatvanhárom mérföld per órás sebességet mutatott, amikor az épp csak felnyíló hidat is eleresztve, a hihetetlen erejű izom autó utolsó kontaktja is megszűnt a szilárd talajjal. Repült, repült a két tonnás gépezet magasra, át a rendőr kordon felett. A nő férje nem volt eszméleténél! A leányanya óvón hatalmas hasára tette a kezét, várta a becsapódást. Közben imát mormolt: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod! Amint a menyben, úgy a Földön is...”.

Fakalapács töri meg a csendet, az égi tárgyaló teremben. Tizenöt bíró ül a teremben, aki esküdt is, és hallgatóság egyszerre. Érdekességük, ők már a hármas szinten vannak az éteri valóságban! Három különböző test, három egymástól elszigetelt élet, ámde csupán egyetlen lélek! Mégis, bárki bármit tesz, mindhárman tudnak róla. Itt ül bíróként, miközben két másik helyen is van, létezik, él! Gyakori, hogy egyszerre férfiként, nőként és gyermekként is létezik az entitás!

Nyílik a teremtés ajtaja, egy test nélküli lélek nyer bebocsájtást, egyenesen a fényhazából. Megkezdődik a tárgyalása.

– Eszter! Ezt a nevet kapta kétszáznegyvenegy évvel ezelőtt. Ez helytálló? – kérdi egy harcsabajuszos kopasz bíró, aki egyébként csatornatisztító is, és a helyi tévé riportere egyszerre.

– Igen, az! Azóta is ezt a nevet használom, és szeretném a jövőben is megtartani.

– Hmmm – mordult meg a vastag szemöldökös főbíró, aki egyben az ír származású segéd esküdt, és a hallgatóságból egy látszólag a horgolásával elfoglalt szlovák vénasszony, valami kori újságárus.

– Ezek szerint – szólt közbe az egyik hórihorgas aranymedálos bíró –, akkor maga kizárólag nőként reinkarnálódott az elmúlt húszezer évben?

– Igen. Ezúttal szeretnék feljebb lépni egy pár szintet, szintén nőként!

– Azt majd meglátjuk! – kántálta a nagyon is túlsúlyos, balról az első bíró. Aki egyébként egy afroamerikai anorexiás model a világkiállításon, és kínai migráns busz sofőr egy iskolabuszon.

– Márpedig nekem olyan ajánlatom van, amit nem fognak visszautasítani!

– Az adatlapjai szerint elérhetné a negyedik osztályos minősítést is. Ez dicséretre méltó! – olvasta fel a törpenövésű bíró. Aki másik testében ketrecharcos, míg a harmadikban egy nem épp híres balett-táncosnő is.

– Mégis miből gondolja ön, hogy diktálhatja nekünk a döntésünket?! – A szögletes arcú bíró, valószínűleg ausztrál és Hon-kong-i felmenők gyermekeként végezte el a bírói tisztséghez szükséges tanokat, teendőket.

– Én vállalom azt, amit kétezer éve senki sem vállal el!

A terem hirtelen elhalkult! Az öregasszony abbahagyta a horgolást, a csatornatisztító a föld alatti munkája közben is megmerevedett! A ketrecharcost kiűtötték az ezer kilométerrel arrébb lévő arénában, míg a balerina félrelépett egy mozgólépcsőn a helyi bevásárló központban. A buszsofőr is félreállt, de még a riporter is lerakta a kávéját! Hirtelen a bírók mind a tizenöt, egyszerre kezdett el beszélni! Pár percnyi zűrzavar után, a főbíró fakalapácsa ismét ütemesen verni kezdte az asztalt, míg csak el nem hallgatott mindenki. Akkor kérdezett: – Hölgym, értsem ezt úgy...

– Igen!

– Fel kell tennem a kérdést, tisztában van ...

– Igen!

– Kérem, engedje meg hogy befejezzem! Köszönöm.

– Felesleges, mind a tizenegy kérdését látom! Igen! Igen! Nem! Igen! Igen! Nem! Nem! Igen! Igen! Igen! Igen!

– Értem. Tehát komolyan gondolja. Felkészült rá! Nem fél a feladattól. Minden képzése megvan hozzá. Empatikus. Nem egyezkedik a Sátánnal. Nem adja fel félúton. Tisztában van a feltételekkel. Van gyakorlata. Kitartó! Az emberiség javáért teszi, amit tesz.

– Már elnézést! – szólalt meg egy rendkívül idős aggastyán, akin éppen csak fent tud maradni a bírói palást. – Én kétlem, hogy lenne gyakorlata. Ebben a posztban, amit önként elvállalni készül, ez nem lehetséges!

– Ha megengedi bíró úr! – szólalt meg egy albinó bíró, aki egyébként eszkimó halász az Antarktiszon, és tanárnő is az brooklyni egyetemen. – Igen is lehetséges, hogy van gyakorlata! Itt van minden irata, nézze csak!

Az aggastyán bíró, aki egyébként egy svéd újszülött is, ugyanakkor egy orosz öntőmunkás két földrésszel arrább, megnézte!

– Hmm, hmmm. Valóban! Az ide vonatkozó adatok szerint ön kétszáznegyvenegy alkalommal volt nő, és összesen kilencszázkilencvenkilenc alkalommal volt állapotos. Minden alkalommal ki hordta magzatát, akiket egy kivétellel fel is nevelt! Ahmmm, ja. Az utolsó alkalommal egy balesetben komába esett, és miután meg császározták, meghalt. De a baba életben maradt.

– Igen, sajnos leestem a villamosról.

– Itt az áll, közlekedési baleset kedves Eszter!

– Sajnálom, nem emlékszem pontosan a halálomra.

– Végülis, ez is közlekedési balesetnek számít! Ne kötözködj már! Vállalta, önként! Nekünk nincs jogunk felülbírálni, ha minden papírja rendben van! Ennyi, fogadd el.

A bírák, mind a tizenöt egymásra nézett! Egyhangú döntéssel, az ítélet meghozatott!

– Minden egységnek. A gyanúsított fehér nő, barna vállig érő haj. Százhatvan centi magas, Sz. Mária Magdolna és férje Sz. József a Brooklyn hídon áttörte a rendőrségi kordont egy tűzpiros Chevrolet Camaroval. A nő állapotos, a férfit megölték. Tűzparancs van érvényben! Ismétlem, tűzparancs van érvényben!

Akkor olyan történt, amire senki sem számított. Isten ujjának is nevezet tornádó keskeny tölcseire jelent meg az égen. Pillanatok alatt lecsapva New York belvárosára a semmiből. A helikopterek épp csak vissza tudtak fordulni. Rövid idő alatt hatalmas káoszt okozott a váratlan forgószél! Mária nem hit a szemének. Mintha csak angyalok nyúltak volna a kocsi alá, az egyszerűen átrepült a rendőrségi kordon felett. Golyók csatogtak a karosszérián, de sem őket, sem a kocsi főbb elemeit nem találták el. Akkor újabb csoda történt, legalábbis Mária szerint. Lecsapott egy forgószél, megtisztította a menekülésének útját.

A rendőr főkapitány őriöngött. Alig tudta csillapítani dühét! A sajtótájékoztatón, az újságírók egyszerűen bohócot csináltak belőle. Tajtékzott, majd nem bírta tovább, dühe kitört. Bár a teremben lévő hatvanhat újságíró semmit sem vett észre, mert a hatodik emeleti konferenciaterem valamennyi ajtaja, ablaka hirtelen bezárult! Egyenesen a pokolból tűzvihar sepet végig a termen, azonnal megölve mindenkit! Egyedül a rendőr főkapitány maradt állva, de csak azért, hogy Sátánról leégjen az utolsó emberi hús cafat is! Undorodva pöckölte le magáról az elszenesedett emberi hús maradványait.

– Rendben van Teremtő! Játsszani akarsz? Hát legyen! Most hazai pályán vagyok. Soha ennyi segítőm és eszközöm még nem volt! Azt hiszed legyőzhetsz? Jó. Legyen! Próbálkozz csak.

New Yorktól kétszáz mérföldnyire fogyott ki a Camaróból a benzin. Mária, kiengedte a kéziféket és hagyta egy tóba belegurulni a poklot is megjárt autót. Ami aztán szép lassan elsüllyedt a mélyben. Egy istállóban húzták meg magukat. Nem

tudhatták ugyan, de egy droglabor volt alatta. József és Mária egymást támogatva bújtak el a széna közé. Éjfél épp elmúlt, amikor egy gyermek sírása verte fel a vidék csendjét. Megérkezett a jövevény, egy gyönyörű kislány. Az édesanyja Mária, Eszternek nevezte el. József nem volt ugyan az apja, de vállalva ezt a szerepet, magához ölelte a kis jövevényt. Amikor is három kvad állt meg az akol mellett.

– Nem értem mi a tököm van itt?! Ennek a mocsadék csilagnak mi a picsáért kell pont itt világítania?! Az én droglaborom felett?! – Gáspár, keleti part drogkartelljének királya marha pipa volt.

– Nyugodjál már le, ecsém! Ezek a dógok nem véletlenül történnek! – szólt Boldizsár, az afro-amerikai maffia vezér.

– Hallottátok ti is?

Menyhért, a napkeleti fegyverkereskedő levette bukósisakját, leállította a kvadját. A többiek követték a példájukat. Pár pillanattal később mind, a sérült József és a kimerült Mária előtt álltak. Eszter hatalmas ásítással fogadta őket.

– Fiúk, szerintem őket keresik annyira.

– Szerintem is. Kizárt, hogy hagyjam elkapni a seggüket a yardoknak!

– Van egy fenomenális ötletem, amitől a FBI, de még a CIA is agyvérzést kap!

– Segítsünk nekik?

– Bezonyám!

– Oksa! Szuper buli lesz megszopatni az amerikai elnököt.

– Neked nem fura ez az egész? A csillag, az akol, a kisgyerek. Ráadásul mi vonánk Gáspár, Bodizsáré s Mönyhért, meg minden!

– Menyhért, te tanulatlan pöcs!

– Jó, értem én! De ha még Józsefnek és Máriának is híjják őket, akkó ez nem véletlen!

Nem volt véletlen. Eszter, az égi bíróság által kiszabott ítélete alapján, amit önként vállalt be, ami kétezer éve először

történik meg, megkezdte itt a Földön a második eljövételnek a feladatát. Akkor a tehenészetnek álcázott droglabor felett kihunyt a csillag.

Vége? Korántsem, csak most kezdődik...

Tartalom

A szökés	5
Kis kék virág	15
Lélektánc	29
Mundzuk	40
Smoky igaz története	48
Az őrangyal	64
„Tökös-Csincsilla-olajfúró brigád” és más bűncselekmények	81
A Remény	90
Deborah	96
Kegyetlen világ!	100
Elengedni	105
Sorstársak	113
Dél csillagai	117
A romantika halála, maga a valóság!	124
Évek	132
Valahol egy kocsmában	136
Az örökös	140
Az ítélet	145
És Szent Miklós megérkezik!	156
Az öreg király és az új világ	163
A suttogó	171
Betolakodó!	176
Álomjáró	181

Amikor anyuka elutazik egy hétre	188
A csoda.....	193
A szabad akarat meséje.....	200
Lélektemető.....	204
Hazafelé.....	210
Az igaz barát.....	212
Kislány és a piros léggömb.....	219
A Vágyakozás	221
Robinson Crusoe tizenharmadik ükunokájának esete!	228
A tanítvány.....	239
Avala és a Trollok	243
A látó.....	253
Egy szál vörös rózsa	259
A hamis Trancendens	262
A randevú.....	274
A végítélet napja	278
A küzdelem!	281